

சுயமரியாதை Suyamariyathai

தமிழ் மாத இதழ் Tamil monthly magazine

www.suyamariyathai.com

ஏற்காசு - 2017

இதழ் - 002

EQUALITY & RIGHTS @ WORK

MAY

Donation £1.00

திண்ணிய நெஞ்சம் வேண்டும்!

தொழிலாளர் நலனுக்கு வேண்டும்!

' உ னக்குப் வருமை

வேண்டுமானாலும்

உற்சாகம் வேண்டுமானாலும்,

பிற மனிதனுக்குத்

தொண்டு செய்வதில்

போட்டி போடுவதன் மூலம்

தேடிக்கொள்'

சுயமரியாதை வெளியீடு

Suyamariyathai Publications Ltd

174 Waverley Road, Harrow, Middlesex, HA2 9RE

UNITED KINGDOM

www.suyamariyathai.com

editor@suyamariyathai.com

0044(0)20 33 71 71 71

01. ஆசிரியர் தலையங்கம்	04
02. ஆறாம் தலைமுறை போர் விமானங்கள்	05
03. வட-கிழக்கு இணைவும், தமிழ் - முஸ்லிம் உறவும் ...	09
04. இரு மொழி பேசும் ஒரு இலங்கையர்களை உருவாக்குவோம்	12
05. இலங்கை வட-கிழக்கில் பெண்களின் தலைமைத்துவ வாழ்வியலும் மே தின தார்ப்பரியங்களும்	16
06. மறு அவ"தாரம்" - சிறுகதை	19
07. பாடசாலை நூலகங்களும் எமது சமூகத்தின் வாசிப்புத் திறனும்	24
08. கவியரங்கு	30
09. சுயமரியாதை இதழ் வெளியீட்டு விழா	32
10. 1986 தலவாக்கலை பேரெழுச்சி	34
11. நகைச்சுவையும் உளவியல் சிக்கல்களும்	38
12. எத்தனை கோடி பணம் கொடுத்தாலும்	41
13. அரசியல் தஞ்சம் என்பது சலுகையல்ல அது உரிமை	43
14. இந்திராகாந்தி சர்வதேச பாடசாலை பெங்களூரு	47
15. What do i wish ti leae for my granchldren.?	50
16. Future Labour Market	56
17. SDRO திருகோணமலை	58
18. மில்டன் கீன்ஸ் முருகன் ஆலயம்	62

ஆசிரியர் தலையங்கம்

மே 1 என்றால் உலக தொழிலாளர்கள் ஒன்றுபட்டு போராடி தொழிலாளர்களின் உரிமையை சர்வதேச ரீதியில் நிலைநாட்டியதை நினைவுகூர்வது தொழிலாளர் தினம். இலங்கையில் 1956இல் தமிழர் - சிங்களவர் விரிசலைய ஆரம்பித்த காலத்தினைத் தொடர்ந்து, 1961இல் மொழிவழித் தொழிற்சங்கம் ஆரம்பமானது. இந்தக்காலத்தில் சிங்கள மொழியின் கட்டாயத் திணிப்பைத் தமிழர்கள் எதிர்கொண்டு, தமிழ் ஊழியர்கள் பதவி இழந்தார்கள்.

1977 தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் ஐ.தே.க தமிழர்களின் வாக்குகளை கொள்ளையிட்டு ஆட்சி அமைத்தபின்னர் 1978இல் "இலங்கை ஜனநாயக சோசலிச அரசியலமைப்பு" எனப்பெயரிடப்பட்டு, அதன் சரத்தில் அரசசேவைகள், நீதிச்சேவைகள், உள்ளூராட்சிசேவைகள், அரச கூட்டுத்தாபனம், சட்டசீதியான நிறுவனம் ஆகியவற்றிற்கு அனுமதிக்கப்படும் ஆட்கள் ஏதேனும் ஒரு தேசிய மொழியில் பரீட்சிப்பதற்கு உரித்துடையவர். இவ்வாறான சேவைகளுக்கு அனுமதிக்கப்படுபவர்கள் அச்சேவையில் சேர்க்கப்பட்ட குறிப்பிட்ட காலவரையரைக்குள் அரசகருமொழி பெறவேண்டியது அவசியமாகும் எனக் கூறப்பட்டுள்ளது.

1953ஆம் ஆண்டு ஹர்த்தாலுக்குப்பின் 1980 யூன் 5ஆம் திகதி நடைபெற்ற தேசிய எதிர்ப்பு தினத்திற்கு தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணி, தமிழ் இளைஞர் பேரவை, தமிழ் தொழிற்சங்கக் கூட்டணியின் ஆதரவு என்பன கிடைத்தபடியால் வடமாகாணத்தில் வெற்றிகரமாக நடைபெற்றது.

இலங்கையின் தோட்டத்தொழிலாளர் நீண்டகாலமாக குறைந்த ஊதியத்துடன் நீண்ட நேரப்பணி செய்வதை அரசு கவனங்கொள்ளாமல், அடிமைகளாக நடத்தப்படுகிறார்கள். இவர்கள் இலங்கையின் பொருளாதாரத்தின் முதுகெலும்பு என்பதை ஆட்சியாளர்கள் தெரிந்தும் கண்டுகொள்ளாமலிருப்பது மிகவும் வேதனையாகவுள்ளது. தமிழ் தொழிற்சங்கங்கள் பேரியக்கமாக கட்டியெழுப்பப்பட்டு சகல பிரச்சனைகளுக்கும் குரல் கொடுக்கக்கூடிய பலம் வாய்ந்த தொழிற்சங்கமாக திகழ வேண்டுமென்பது உழைக்கும் மக்களின் கனவாகவே உள்ளது.

இலங்கைத் தொழிலாளர் காங்கிரஸ் பேரம்பேசும் சக்தியாக மாறவேண்டும். இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, மலையகம் என 3 அலகுகளும் கூட்டு முயற்சியின் மூலம் நாட்டின் உழைக்கும் மக்கள் உரிமைக்குரலாக குரல் கொடுத்தால் மட்டுமே மாற்றம் ஏற்பட வாய்ப்புள்ளது. மேலும் வடகிழக்கு தமிழ் பேசும் மக்களில் கனிசமானோர் 2009 யுத்தத்திற்கு பிற்பட்ட காலத்தில் தமது இருப்புக்கள், உறவுகள், நில-நீர் வளங்கள், தமது அசையும்-அசையா சொத்துக்கள், பலதரப்பட்ட தொழில்கள், அனைத்து உடமைகள் போன்றவற்றை இழந்து "இழப்பதற்கு இனி எதுவுமில்லை" என்ற உழைப்பாளர்களின் வரையறைக்குள் கட்டமைக்கப்படுகின்றனர்.

எனவே ஒட்டு மொத்த உழைக்கும் மக்களின் குரலோடு எம்மவர்களின் கரங்களும் இணைந்து சகல அடக்குமுறைகளுக்கும் எதிராக குரல்கொடுப்போம். சர்வதேச ரீதியில் எம்மவர் குரல்கள் எமக்கான உரிமையையும், வாழ்வியலையும், தீர்வையும் முன்வைத்து எமது சுயமரியாதைக்கான போராட்டத்தை முன்னெடுப்போம்.

சிவா, 'சுயமரியாதை' வெளியீட்டு நிர்வாக இயக்குனர்

ஆறாம் தலைமுறைப்

போர்விமானங்கள்

வேல் தர்மா

அமெரிக்காவின் ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானமான F-35 சேவைக்கு வந்துவிட்டது. இரசியாவின் ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானமான T-50 இன்னும் சேவைக்கு வரவில்லை. அமெரிக்காவின் தொலை தூரத் தாக்குதல் விமானமான B-21 2020-ம் ஆண்டளவில் சேவைக்கு வரும். நாலாம் தலைமுறைப் போர்விமானங்களுக்கும் ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர் விமானங்களுக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளி பழைய விரல்விட்டு டயலை ஒவ்வொரு இலக்கத்திற்கும் சுழற்றும் தொலைபேசிக்கும் ஐ-போனுக்கும் இடையில் உள்ள இடைவெளியை ஒத்தது எனச் சொல்லப்படுகின்றது. அந்த அளவிற்கு ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் கணினி மயப்படுத்தப்பட்டுள்ளன.

ஆறுதலைமுறைகள்

ஜெட் போர் விமானங்கள் முதலாம் தலைமுறைப் போர் விமானங்களாகும். அமெரிக்காவின் F-80, ஜேர்மனியின் Me-262 ஆகியவை இந்த வகைக்குள் அடங்கும். இரண்டாம் தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் பின்னோக்கி சாயும் இறக்கைகளைக் (swept-wing) கொண்டவை. அவை சிறந்த ரடார்களையும் உட்கிரை (infra-red) ஏவுகணைகளையும் தாங்கிச் செல்லக்கூடியவை. அமெரிக்காவின் F-86 இரசியாவின் மிக்-15 இந்த வகையைச் சார்ந்தவை. மூன்றாம்

தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் ஒலியிலும் வேகமாகப் பறக்கக் கூடியவை, மேம்படுத்தப்பட்ட கதுவிகளை (pulse radar) கொண்டவை. கண்ணுக்குப் புலப்படாத தொலைவில் உள்ள இலக்குகள் மீது தாக்குதல் நடத்தக் கூடியவை. அமெரிக்காவின் F-105, F-4, இரசியாவின் மிக்-17, மிக்-21 ஆகியவை இத்தலைமுறை சார்ந்தவை. நாலாம் தலைமுறை விமானங்களை வகைப்படுத்தும் போது பல வாதப் பிரதிவாதங்கள் எழுந்தன. இதனால் 4, 4+, 4++ தலைமுறை எனப் பெயர்கள் சூட்டப்பட்டன. அமெரிக்காவின் F-15, F-16, பிரான்சின் மிராஜ்-2000, இரசியாவின் மிக்-29 ஆகியவை நான்காம் தலைமுறை என்று வகைப்படுத்தப்பட்டன. அவற்றில் Pulse-Dropller Radar இருக்கும். உயர்தரச் செலுத்து திறன் கொண்டவை, பல தரப்பட்ட ஏவுகணைகளைத் தாங்கிச் செல்லக் கூடியவை. 4+ தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் புலப்படாததன்மை கொண்டவை. சிறந்த உணரிகள் அவற்றில் பொருத்தப்பட்டுள்ளன. மேற்கு ஐரோப்பிய நாடுகளின் Eurofighter Typhoon, இரசியாவின் SU-30, அமெரிக்காவின் F-16, F/A-18, Rafale ஆகியவை இதில் அடங்கும். 4++ தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் இலத்திரனியல் தொழில்நுட்பத்தைக் கொண்டவை. சிறந்த புலப்படாத தன்மை கொண்டவை. வானில் உயர்தரப்பறப்புக்களைச் செய்யக் கூடியவை. இரசியாவின் SU-35, அமெரிக்காவின் F-15SE ஆகியவை இதில் அடங்கும். அமெரிக்காவின் F-22, F-35 ஆகியவை மட்டுமே ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானங்களாகும். முழுமையான புலப்படாத தன்மை, படைக்கலன்களை உள்ளே கொண்டிருத்தல், கணினி மூலமான செயற்பாடுகள், மேலும் சிறந்த இலத்திரனியல் உணரிகள் இவற்றின் முக்கிய அம்சமாகும்.

அமெரிக்காவும் இரசியாவும் போட்டி

இந்த நிலையில் அமெரிக்கா தனது ஆறாவது தலைமுறைப் போர் விமானத்திற்கான திட்ட வரைபை உருவாக்கியுள்ளது. இரசியாவும் மிக்-41 என்னும் ஆறாம் தலைமுறைப் போர்விமானத் திட்டத்தை வரையத் தொடங்கியுள்ளது. அதற்கான நிதி ஒதுக்கீடு இன்னும் இரசிய அரசிடமிருந்து கிடைக்காத போதிலும் திட்டம் சிறப்பாக வரைந்தால் நிதி ஒதுக்கீடு கிடைக்கும் என இரசிய விஞ்ஞானிகள் நம்புகின்றனர். சீனா தனது J-20 ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானம் என்கின்ற போதிலும் அது ஏற்றுக்கொள்ளும் படியாக இல்லை.

அமெரிக்க ஏகாதிபத்தியத்தின் கருவி

ஆசிய பசுபிக் பிராந்தியத்தில் அல்லது கிழக்கு ஐரோப்பாவில் அமெரிக்க விமானங்கள் எண்ணிக்கை அடிப்படையில் அதிக விமானங்களைக் கொண்ட எதிரியைச் சமாளிக்க வேண்டும். அதற்கு எதிரியிலும் பார்க்க மிக மேன்மையான தொழில்நுட்பத்தைக் கொண்ட விமானங்கள் அமெரிக்கப் படையினருக்கு அவசியம் என்பதை அமெரிக்கா உணர்ந்துள்ளது. தனது விமானப் படையின் மேலாதிக்கத்தை தொடர்ந்து பேண அமெரிக்கா The Next

Generation Air Dominance program என்னும் திட்டத்தை வரைந்துள்ளது. பல உட்பிரிவுகளை இத்திட்டம் கொண்டுள்ளது. 2030ஆம் ஆண்டு வரை அமெரிக்காவின் வான் மேலாதிக்கத்தை நிலை நிறுத்தும் வகையில் இத்திட்டம் வரையப்பட்டுள்ளது. 2017ஆம் ஆண்டு முதல் 2020ஆம் ஆண்டு வரை அமெரிக்கப் பாதுகாப்புத் துறை மொத்த செலவீனத்தில் 25 விழுக்காடு வெட்டு தேவை என அறிவுறுத்தியுள்ளது. இருந்தும் அமெரிக்கப் பாராளுமன்றத்தின் மக்களவை அமெரிக்க விமானப்படைக்கு புதிய தொலைதூரத் தாக்குதல் விமானங்களை உருவாக்குவதற்கான செலவீனங்களுக்கு ஆதரவு வழங்கியுள்ளது. ஜேர்மனியும் Future Combat Air System (FCAS) என்னும் பெயரில் தனது ஆறாம் தலைமுறைப் போர்விமானத்தை உருவாக்கத் திட்டமிடுகின்றது. பிரித்தானியா, ஜப்பான் ஆகிய நாடுகளும் ஆறாம் தலைமுறைப் போர்விமான உருவாக்கும் திட்டங்களைக் கொண்டுள்ளன.

என்னைக்காண முன் உன்னைக் காண்பேன்

விமானத் தொழில்நுட்பத்தின் ஒரு முக்கியமான அம்சம் ஒரு விமானம் எவ்வளவு தொலைவில் வைத்து எதிரி விமானங்களை இனம் காணும் என்பதாகும். எதிரி விமானம் தன்னை இனம் காணமுன்னர் எதிரி விமானத்தை இனம் கண்டு கொண்டால் எதிரியை முந்திக் கொண்டே எதிரியை நோக்கித் தாக்குதலைத் தொடுக்கலாம். அமெரிக்காவிடம் இந்த துரித இனம்காணும் தொழில்நுட்பம் இரசியாவிலும் பார்க்கவும், சீனாவிலும் பார்க்கவும் சிறந்தவையாக இருக்கின்றது. இரசியாவின் SU-35 விமானங்கள் அமெரிக்காவின் F-35 விமானங்களை இனம் காணுவதற்கு நூறு மைல்களுக்கு முன்னதாகவே F-35 விமானங்கள் அவற்றை இனம் கண்டுவிடும். அமெரிக்காவின் F-35 ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர் விமானமாகும். ஆனால் இரசியாவின் SU-35 ஐந்தாம் தலைமுறையைச் சேர்ந்தது அல்ல.

ஆறாம் தலைமுறைப் போர்விமானங்களின் முக்கிய அம்சங்கள்:

1. எதிரியின் கதுவிகளால் (ரடார்களால்) இனம் காண முடியாதவை.
2. ஒலியிலும் பார்க்க வேகமாகப் பறக்கும். ஹைப்பர் சோனிக் விமானங்களாக அதாவது ஒலியிலும் பார்க்க ஐந்து மடங்கு வேகத்தில் பறக்கக் கூடியவையாக இருக்கும்.
4. விமானிகளாலும் செயற்கை விவேகத் தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் விமானிகின்றியும் பறக்கக் கூடியவையாக இருக்கும்.
5. Microwaves, lasers ஆகியவற்றின் மூலமாக எதிர்க்கவரும் விமானங்கள் மீது தாக்குதல் நடத்தக் கூடியவையாக இருக்கும். அண்மையில் வரும் எதிரி விமானங்கள் ஏவுகணைகள் கருக்கி விழுத்தப்படும்.
6. Microelectronics technologies பாவிக்கப்படும்.
7. மிகச் சிறந்த தகவல் தொழில்நுட்பம் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கும். சிறந்த செயற்பாட்டைக் கொண்ட கணினித் தொகுதிகளால் மற்றப் படைத்துறை நிலையங்களுடன் தொடர்பாடலை ஏற்படுத்த முடியும். மற்ற விமானங்களுடன் தானாகவே தொடர்பாடலை ஏற்படுத்தி தகவல் பரிமாற்றம் செய்யும். இணைவெளிப் போர்முறைமையில் சிறந்து விளங்கும்.
8. எதிரியின் கணினிகளைச் செயலிழக்கச் செய்ய முடியும்.

9. எதிரி விமானங்களினதும், ஏவுகணைகளினதும் தொடர்பாடல்களைக் குழப்ப முடியும்
 10. Penetrating Counterair (PCA) தொழில்நுட்பத்தின் மூலம் எதிரியின் வான் பரப்பை தனது கட்டுப்பாட்டினுள் கொண்டு வர முடியும்.

அமெரிக்காவின் வான் படையினர் 2030ஆம் ஆண்டு தாம் உலக வான் பரப்பில் ஆதிக்கம் முழுமையாகச் செலுத்தக் கூடிய திட்டத்தை வரைந்துள்ளனர். இத் திட்டத்தின் முக்கிய அம்சமாக ஆறாம் தலைமுறைப் போர் விமானங்கள் உள்ளடக்கப்பட்டிருக்கின்றன. அமெரிக்கா தனது ஆறாவது தலைமுறைப் போர் விமானங்களை 2025ஆம் ஆண்டிற்கும் 2030ஆம் ஆண்டிற்கும் இடையில் உருவாக்கவிருக்கின்றது. ஆளில்லாப்போர் விமானங்களின் தொழில்நுட்பம் வேகமாக வளரும் சூழ்நிலையில் ஆறாவது தலைமுறைப் போர்விமானங்கள் விமானிகள் இன்றி தொலைவில் இருந்து இயக்கக் கூடியவையாக அல்லது ரோபோக்கள் மூலம் இயக்கக் கூடியவையாக அமையலாம்.

அமெரிக்காவின் Boeing என்னும் விமான உற்பத்தி நிறுவனம் ஆறாம் தலைமுறைப் போர்விமானத்திற்கான திட்டத்தை வரைந்துள்ளது. உலகிலேயே பெரிய நிலப்பரப்பைக் கொண்ட இரசியா தனது மிகப்பெரிய வான் பரப்பை பாதுகாக்க வேண்டும். தற்போது இரசியாவிடமுள்ள மிக்-31 தொலைதூர விமானம் அல்ல. அதனால் இரசியா மிக்-41 என்னும் ஆறாம் தலைமுறைத் தொலைதூரத் தாக்குதல் விமானத்தை உருவாக்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் உள்ளது. அமெரிக்கா உலகெங்கும் தனது வான் ஆதிக்கத்தை நிலை நாட்ட உருவாக்கிய B-21 போர்விமானம் அமெரிக்காவில் உள்ள ஒரு விமான ஓடு பாதையில் இருந்து கிளம்பி உலகின் எப்பாகத்திலும் குண்டுகளை வீசிவிட்டு மீண்டும் அமெரிக்காவிற்கு திரும்பக் கூடிய வகையில் உள்ளது. அதற்கு சவால் விடக்கூடிய வகையில் இரசியாவின் மிக்-41 அமைய வேண்டும்.

வான் ஆதிக்கப் போட்டியில் அமெரிக்கா ஒரு தலைமுறை முந்திய நிலையில் இருக்கின்றது. இந்தியா ஐந்தாம் தலைமுறைப் போர்விமானத்தை இரசியாவுடன் இணைந்தும் தனித்தும் உருவாக்கிக் கொண்டிருக்கின்றது.

Loyalty Card NW HA2 100 001

www.suyamariyathai.com
 email : info@suyamariyathai.com

Soa

www.aimstv.net
 Tel.: 0207 101 4641
 174 Waverley Road, Harrow, HA2 9RE, U.K.

வட- கிழக்கு இணைவும்; தமிழ் - முஸ்லிம் உறவும் .!

ஜனாத்தன் அல்பெரட்

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...

அஸ்ரப் அவர்களின் உள்மனதில் ஏதோ ஒரு சந்தர்ப்பம் கிடைத்தால் கிழக்கு மாகாணத்தை தனியே பிரித்து விட வேண்டும் என்பதில் அவர் குறியாக இருந்தார் என்பது பிற்காலத்தில் அவர் பங்கெடுத்த தீர்வு திட்டங்களை கவனித்தால் புரிந்து கொள்ளமுடியும். “கிழக்கு மாகாணம் பிரிந்திருந்தால் தென்-கிழக்கும் தேவையில்லை தனி முஸ்லிம் மாகாணசபையும் தேவையில்லை” என்பதே அவரது என்னமாக இருந்தது என்பது பின்னால் கூறும் விடயங்களை வைத்தே நாம் தீர்மானிக்க முடியும். அந்த நேரத்தில் அஸ்ரப் அவர்கள் தென்கிழக்கு விடயத்திலும், முஸ்லிம் மாகாணசபை விடயத்திலும் ஒரு நிலைப்பாட்டுக்கு வர முடியாதவராகவே இருந்தார் என்பதே உண்மையாகும். தென்கிழக்கு அலகு என்ற கோரிக்கை கூட தன்னால் வைக்கப்படவில்லை சந்திரிக்கா அம்மையாரினால் தான் வைக்கப்பட்டது என்று அஸ்ரப் அவர்கள் சந்திரிக்காவுக்கு எழுதிய நாற்பத்தெட்டு பக்க கடிதத்தில் குறிப்பிட்டுள்ளார்.

அந்த கடிதத்தில் இப்படி அவர் எழுதியுள்ளார்.

“மேடம்..,

தென்கிழக்குக்கான தனிப்பட்ட நிர்வாக அலகு ஒன்றை ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் எந்த காலத்திலும் கோரவில்லை என்பது தங்களுக்கு வெகு நன்றாகவே தெரியும். அதையே ஒரு கோரிக்கையாக வலியுறுத்தி முன்னுரிமைப்படுத்தவுமில்லை.

வட மாகாணத்திலும், மட்டக்களப்பு திருகோணமலை மாவட்டங்களினதும் சிறுபான்மை முஸ்லிம்களின் உரிமைகளுக்கான பாதுகாப்பை உறுதிப்படுத்தும், ஒரு விட்டுக் கொடுக்கும் அம்சமாகவே தென்கிழக்கு என்ற

அலகை நீங்கள் சமர்ப்பித்தீர்கள்.

இந்த தென்கிழக்கு அலகுடன், கூடவே வடமாகாணத்துடன், மட்டக்களப்பு திருகோணமலை மாவட்ட மக்கள் இணைய விரும்புகிறார்களா? அல்லது பிரிய விரும்புகின்றார்களா? என்பதை அறியவும் அப்படியாயின் அதற்கான அதிகாரத்தை அந்த மக்களுக்கு வழங்கும் பொருட்டு சர்வஜன வாக்கெடுப்பொன்றை நடாத்தவும் தாங்களே உத்தேசித்தீர்கள் மேடம்.

இவ்விரு மாவட்ட மக்களும் வடக்குடன் இணையலாம் என்று தீர்மானித்தால் மட்டுமே தென்கிழக்கு அலகு உருவாகும் என்றீர்கள். முஸ்லிம்களின் பிரச்சினை தீர்வு சம்பந்தப்பட்ட விடயத்தில் நாமும் அதற்கான அம்சங்களை கொண்டிருந்த போதிலும் உங்களது பிரேரணையாக அமைச்சரவைக்கு இது வந்த போது நான் அதை ஏற்றுக்கொண்டேன் மேடம்.”

என்று அந்த கடிதத்தில் கூறியுள்ளார். இதிலிருந்து விளங்குவது என்னவென்றால் தென்கிழக்கு அலகு என்பது அஸ்ரப்பினாலோ, ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸினாலோ முன்வைக்கப்பட்ட ஒன்றல்ல என்பது தெளிவாகும்.

எது எப்படியிருந்தாலும்., முஸ்லிம்களின் தீர்வு பற்றிய தெளிவில்லாமலேயே,

தடைதாண்டல் ஓட்டப்போட்டியாக ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரசானது தனது அரசியலை முன்னெடுத்து வந்திருந்தது. அத்துடன் அரசின் ‘தென்கிழக்கு’ அலகை ஏற்றுக்கொள்ளும் அஷ்ரப்பின், முஸ்லிம்களின் தீர்வுக்கான விடயத்தில் தங்களிடம் உள்ள தீர்வை பற்றி ஜனாதிபதிக்கான மடலில் குறிப்பிடவில்லை.

ஆரம்ப காலங்களில் முஸ்லிம் மாகாணசபையாக முன்னெடுக்கப்பட்டு வந்த கோரிக்கை அது ஒரு இனவாதப் போக்காக கருதப்படுகின்றது என்ற காரணத்தினால் தான் அதனை கைவிட்டு தென்கிழக்கு அலகு என்ற கோரிக்கையை ஏற்றுக்கொண்டார் என்பதே உண்மையாகும். அதேநேரம் அஸ்ரப்பினால் முன்வைக்கப்பட்ட கரையோர மாவட்டம் கூட 1978களில் மாவட்டங்களை பரவலாக்கும் ‘மொறகொட’ ஆணைக்குழு வைத்த தீர்வையாகும். இப்படியான நிலையில், 1997ம் ஆண்டு சந்திரிக்கா வைத்த தீர்வின் அடிப்படையில் “மட்டக்களப்பு மாவட்ட மக்களும், திருகோணமலை மாவட்ட மக்களும் வடக்கோடு இணையமாட்டோம் என்று வாக்களித்தால் தென்கிழக்கு தேவையில்லை கிழக்கு பிரிந்தாலே போதும் என்றே இங்கே கூறப்பட்டுள்ளது.”

என்பதை நாம் இங்கே கவனிக்க வேண்டும். அதிஷ்டவசமாக அந்த தீர்வு ஐக்கிய தேசியக்கட்சியின் எதிர்ப்பினால் கைவிடப்பட்டிருந்தது.

அதன் பிற்பாடு 2000ம் ஆண்டு அஸ்ரப் அவர்களின் துணையோடு சந்திரிக்காவினால் வைக்கப்பட்ட இடைக்கால தீர்வுத்திட்டத்தில் வட- கிழக்கு சம்பந்தமாக இவ்வாறு கூறப்பட்டிருந்தது.

இந்த தீர்வுத்திட்ட நாளிலிருந்து தற்காலிகமாக பத்து வருடங்களுக்கு வடகிழக்கு இணைந்திருப்பதாகவும், பத்து வருடம் முடிவதற்கு மூன்று மாதத்துக்கு முன் கிழக்கு மாகாண மக்களிடம் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்த வேண்டும் என்றும். அப்படி, ஏதோ ஒரு காரணத்தால் வாக்கெடுப்பு நடத்த முடியாது போனால் இயல்பாகவே வடக்கும் கிழக்கும் பிரிந்ததாக கருதப்படும் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இந்த தீர்வுத்திட்டத்தின் கதாநாயகனே அஸ்ரப்தான் என்பது நாம் எல்லோரும் அறிந்த விடயம்.

அந்த இரண்டு தீர்வுத்திட்டத்திலும் அவர் கிழக்கு மக்களிடம் சர்வஜன வாக்கெடுப்பு நடத்தப்பட வேண்டும் என்றே கூறியுள்ளார். அந்த இரண்டு தீர்வுத்திட்டத்திலும் எந்த சந்தர்ப்பத்திலும், முஸ்லிம் மாகாணசபை பற்றியோ தென்கிழக்கு பற்றியோ அவர் கவனம் செலுத்தவில்லை. மாறாக கிழக்கு மக்களின் அபிப்பிராயம் தான் முக்கியம் என்று கூறப்பட்டுள்ளது. இதன் ஊடாக கிழக்கு மக்களின் அபிப்பிராயம் இந்த விடயத்தில் எப்படி அமையும் என்பது அஸ்ரப் அவர்களுக்கு தெரியாத ஒன்றல்ல.

இப்படியான விடயங்களை மூடி மறைத்து இப்போதுள்ள ஸ்ரீலங்கா முஸ்லிம் காங்கிரஸ் தலைமை ஏதோ ஒன்றை சாதிக்க முற்படுகின்றதா.? என்ற ஐயமும் தோன்றுகின்றது. இந்த தீர்வின்படி ஏதோ ஒரு வகையில் வடக்கும், கிழக்கும் பிரிந்திருப்பதையே அஸ்ரப் அவர்கள் உள்மனதில் என்னியுள்ளார் என்பது தெளிவாகின்றது. இதனை அறிந்தோ.? அல்லது அறியாமலோ.? இப்போது அந்த கட்சியை வழிநடத்துபவர்கள் அஸ்ரப் அதை கேட்டார்.,, இதை கேட்டார்.. என்று உளறிக்கொண்டிருப்பது எதனை காட்டுகிறது என்பதை தமிழ் பேசும் மக்கள் புரிந்து கொள்ளவேண்டும்.

அத்துடன் வடக்கு கிழக்கு இணைவால் ஏதாவது கிடைக்கும் என நம்பிக்கொண்டிருக்கும் இவ்வேளையில் இருப்பதையும் இழக்காத வகையில் தமிழ் தலைமைகளும் நகர்வுகளை மேற்கொள்ளல் காலத்தின் தேவையாகவும் உள்ளது.

முற்றும்

இரு மொழி பேசும் ஒரு இலங்கையர்களை உருவாக்குவோம்.

த. சோதிலிங்கம்

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...

இலங்கையில் தொன்மையான காலம் தொட்டு வாழ்ந்த இந்துக்கள், சைவர்களாகவும் இவர்கள் பின்னர் பௌத்தர்களாகவும் மீண்டும் சைவர்களாகவும் மாறிமாறி மதமாற்றம் நடைபெற்று வந்துள்ளதும் இப்படியாக மாறி மாறி மதமாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலங்களில் தமிழர்களால் பௌத்த சமயத்திற்கு பாரிய பங்களிப்புகள் செய்யப்பட்டிருந்துள்ளது என்பதும் வரலாற்று உண்மையாகும். இப்படியான மாற்றங்கள் ஏற்பட்டுக் கொண்டிருந்த காலத்திலேயே சிங்கள மொழியின் வருகையும் ஏற்பட்டு சிங்களமொழி பேசும் மக்கள் என்ற இனம் செழுமை பெற்று வளர்ந்து கொண்டது.

இந்தக்காலத்திலேயே தமிழ் பௌத்தர்களால் பௌத்தம் உன்னத நிலையில் இருந்தது. இக்காலத்திலேயே பௌத்தம் தனது வரலாற்றில் மிக உயர்ந்த மிக உன்னத மகாகாவியமான மணிமேகலையை தமிழ்மொழி பௌத்தத்திற்கு வழங்கியிருந்தது. இன்று இவை சிங்கள மொழிபெயர்ப்பில் சிங்கள பௌத்த மக்களின் காவியமாக பேசப்படுகின்றன.

இதேகாலத்தில் தமிழர்களால் தமிழ் பௌத்தர்களால் படைக்கப்பட்ட பௌத்த காவியங்களான உதயணன் கதை, குண்டலகேசி, நீலகேசி, வீர சோழியம் ஆகிய காப்பியங்கள் தமிழர் நாகரீகங்களின் உச்ச நிலையையும் தமிழர்களின் பௌத்த ஈடுபாட்டிற்கும் இன்னுமொரு நல்ல எடுத்துக்காட்டாகும்.

இவற்றிக்கும் மேலாக தமிழ் பௌத்த ஞானிகளான புத்த கோசர் - விசுத்திமார்கம் என்ற நூலை பாளி மொழியில் இயற்றினார். இவற்றைவிட புத்த தத்தர், மதுரத்த விலாசின, வினய வினிச்சயம், உத்தர வினிச்சயம், ரூபாரூப விபாகம் ஆகிய பௌத்த நூல்களையும் இலங்கையில் தங்கியிருந்த காலத்தில் ஜினாலங்காரம், தந்ததாது, போதிவம்சம், ஆகிய நூல்களையும் பின்னர் அபிதம்மாவதாரம் என்ற இன்று பௌத்தர்களால் பொக்கிசங்களாக பாதுகாக்கப்படும் காவியத்தையும் படைத்துள்ளார்.

ஆரிய தருமபாவர் - கி.பி. ஏழாம் நூற்றாண்டில் காஞ்சிபுரத்தின் பௌத்த மகாவிகாரையின் மகாதேரராக இருந்து பௌத்தப்பள்ளிகள் வைத்திருந்த பழைய தமிழ் உரைகளையும் இலங்கையிலிருந்த பாளி உரைநூல்களையும் ஆராய்ந்து திரிபிடகத்திற்கு பதினான்கு உரைகளை எழுதி வழங்கியவர். அந்நிருத்த தேரர் - பாண்டிய நாட்டில் மதுரையிலிருந்த சோம விகாரையின் தலைவராக இருந்தவர்

அநிருத்த தேரர் இலங்கைப் பௌத்த சங்கத்தினராலும், பர்மா பௌத்த சங்கத்தினராலும் படித்துப் பேணப்பட்ட பிரபல பௌத்த காவியம் பரமத்த வினிச்சயம், காமபரிச்சேதம் போன்ற பல நூல்களை எழுதியவர்களாகும்.

காசியப்ப தேரர் போன்ற தமிழ் தேரர்கள் இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் பல பௌத்த காவியங்களையும், நூல்களையும், பௌத்த வழிகாட்டிகளையும், தமிழிலும் பாளியை

படித்து பாளியிலும் சிங்கள மக்களுக்கு தந்திருந்தனர். காஸ்யபதேரர் என்ற தமிழ் பௌத்த தேரரால் எழுதப்பட்ட விமதிவிச்சேதனி, விமதிவிநோதின், மோகவிச்சேதனி, அநாகத வம்சம் ஆகிய பௌத்த தர்ம உரை நூல்கள் இலங்கையின் பௌத்த சங்கத்தினரால் பேணப்படும் இலக்கியங்களாகும்.

பௌத்தம் தழைத்தோங்கிய காலத்தின் இறுதியில் பௌத்தத்துக்கும் சமணர்களுக்கும் இடையே ஏற்பட்ட வாத்தத்தினால் சைவர்கள் மீண்டும் தளைத்து சைவத்தை தென் இந்தியாவிலும், இலங்கையின் வட கிழக்கிலும், இதர இலங்கையின் பிரதேசங்களிலும் பரப்பினர். இக்காலங்களில் இலங்கையில் ஏற்பட்ட குழப்பங்களும் இதன் பின்னர் அரசு பரம்பரையினரால் ஏற்பட்ட மாற்றங்களும் இரு பிரிவினராக ஒருபுறம் சைவர்கள் என்றும், மறுபுறம் பௌத்தர்கள் என்றும் வளர்ச்சிகள் ஆரம்பித்து இன்றுள்ள சமுதாயமாக உருவெடுத்தது.

இக்காலத்தின் பின்னரும் இலங்கையில் ஆட்சியமைத்த இந்து அரசர்களாலும், பௌத்த அரசர்களாலும் இரு தரப்பு சமயத்தவர்களுடனும் உறவுகளும் ஒத்தாசைகளும் இருந்துள்ளன. இவற்றிற்கான சான்றுகளாக இன்றும் இலங்கையின் பல இந்துக் கோவில்கள் அதன் பூஜை முறைகளும் உள்ளன. இதைவிட இன்றும்

பௌத்த மதகுருமார்களும் பௌத்த மக்களும் இந்து தெய்வக் கோட்பாடுகளை மதவழிபாடுகளை அனுசரிப்பது சாதாரண விடயமாக உள்ளது.

இலங்கையில் உள்ள சிங்கள தமிழ் மக்கள் மத ரீதியான இணக்கப்பாடுகளும் மொழி ரீதியான இணக்கப் பாடுகளையும் கொண்டவர்கள், கண்டியின் கடைசி

மன்னனான கண்ணுச்சாமி என்ற இயற்பெயர் கொண்ட சிறிவிக்கிரமராஜசிங்கன் என்ற தமிழனை கொண்ட சிங்கள மக்களுமாக ஒரே அடிப்படையிலிருந்து உருவானவர்களின் வரலாறே இன்றுள்ளது என்பதை புரிந்து கொள்ள தவறவிடக்கூடாது.

இந்த உண்மையின் அடித்தளமாக இருப்பதில் தமிழ் சிங்கள புதுவருட தினக்கொண்டாட்டமும் ஒன்றாகும். புதுவருட தினக் கொண்டாட்டம் தென் இந்திய மக்களுடனும் தொடர்புடையது என்பதும் இலங்கையில் உள்ள பல பௌத்த விகாரைகளுடனும், இந்து கோயில்களுடனும் தொடர்புடன் உள்ளதும் வரலாற்று உண்மைகளை வெளிப்படுத்துகின்றது. புதுவருட தினம் தமிழ் சிங்கள மக்களுக்காக பொதுவான தினமாகவும், இந்த பொது தினம் இந்த இரு இனத்தின் பொது பொதுவான இனத்தில் இருந்து உருவானவர்கள் என்பதின் அடையாளமாக இன்று வரையில் உள்ளது.

இந்த புதுவருட தினத்தையும் எமது இந்து பௌத்த (தமிழ்-சிங்கள) மக்களின் பொது விசேட தினமான பெளரணமி தினத்தையும் ஒவ்வொரு மாதமும் இன இணக்க இரு இனத்தின் பொது அடையாளமான இலங்கை (சிறீலங்கா) மக்களின் பொதுவான அடையாள தினமாகவும் கட்டியெழுப்ப இருதரப்பினரும் இணைந்து செயற்படல் வேண்டும்.

நம் தமிழர்கள் இலங்கையில் பௌத்த தத்துவத்தின் பின்னணியில் இருந்துள்ளதையும், பௌத்தத்திற்காக தமிழ் மொழியின் பாங்களிப்புக்கள் பற்றி தமிழ் மக்களுக்கும் புரியவைக்க வேண்டும். இதன் மூலம் தமிழர்கள் பௌத்தத்தின் மீதுள்ள கருத்தில் மாற்றம் கொண்டுவரப்படல் வேண்டும். இதே போன்று சிங்கள மக்களுக்கும் தெரிவிப்பதன் மூலம் தமிழர் மீதுள்ள உறவையும், பற்றுதலையும் அதிகரிக்கச் செய்ய வேண்டும்.

இதற்கு நல்ல உதாரணமாக உள்ளவற்றில் மிகவும் முக்கியமானது தமிழ் மதுரை கூலவாணியின் சாத்தனார் எழுதிய மணிமேகலை, மணிமேகலைக்கு நிகரான இன்னொரு தமிழ் பௌத்த காவியம் உலகின் வேறெந்த மொழியிலும் இன்றுவரை உருவாக்கப்படவில்லை. இந்த மணிமேகலை இன்று சிங்களமொழியில் மொழி பெயர்ப்பு செய்து மிகமுக்கிய சிங்கள பௌத்த காவியமாக சிங்கள மக்களால் போற்றப்படுவையாகும். சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை இரண்டும் தமிழர் நாகரீகத்தின் உச்சநிலையை இந்த உலகத்திற்கு எடுத்தியம்பும் காவியங்கள் என்பதை எமது தலைவர்கள் தமது புதுவருட தினங்களில் தமிழ் சிங்கள மக்களுக்கு எடுத்து கூற வேண்டும்.

இதன் மூலமே இலங்கையில் உள்ள மக்கள் தமக்கிடையிலான இன உறவுகள் மிகவும் பழுமை வாழ்ந்தவைகள் என்பதையும் எம்மிடையே உள்ள இன முரண்பாடுகள் அர்த்தமற்றவைகள் என்று புரிய ஆரம்பிப்பார்கள். இதன்மூலமே மக்களின் சுய அறிவையும், அதற்கான தேடலையும் அவர்களில் இளம் பருவத்தினர் வயது வரும் காலத்திலாவது புரிய ஆரம்பிப்பார்கள் என பலரும் நம்புகிறார்கள். இவை ஒரு சிறிய

முயற்சிகள் என கருதலாம். ஆனால் தமிழ், சிங்கள மக்கள் தத்தமது இன உணர்வுகள் உந்தப்பட்டே இயங்குகிறார்கள். அவர்களது இன உணர்வுக்குள் உட்கிடப்பாக உள்ள இந்த வரலாற்று ஆதாரங்களைப் புரிய வைத்து இலங்கையில் தமிழ், சிங்கள மக்களின் ஒரே இன, ஒரே குல அடிப்படையை புரிய வைக்க முடியும். என பலரும் நம்புகின்றனர்.

பெளத்த கோவில்களில் காளி நவக்கிரகங்களுடன் கணேச பூசையும் நடைபெறுவது வழக்கமான ஒன்றாக உள்ளதும், இலங்கை பெளத்தர்கள் இந்துக் கடவுள்களை மதிப்பளித்து வருவதும் எமது இனங்களிடையேயான அடிப்படையில் உள்ள உறவினையே எடுத்துக் காட்டுகிறது.

சூடாமணி விகாரம் போன்று இந்து-பெளத்த, தமிழ்-சிங்கள இன உறவுகளின் ஆதாரம் வான் உயர்ந்துள்ளதை ஏற்றுக்கொண்டு இலங்கையர் இனத்தை உருவாக்க பாடுபடல் அவசியமாகின்றது. என்பது புலம்பெயர் நாட்டிலுள்ள பல முற்போக்கு சக்திகளின் விருப்பமாகவும் தற்போதுள்ளது.

இலங்கைத்தமிழர்களின் 1958அனுபவம், 1983அனுபவம், இந்திய இராணுவ அனுபவம், முள்ளி வாக்கால் அனுபவம் போன்றவைகள் இன்று மக்களை புதிதாய் சிந்திக்க வைக்கும். இக்காலங்களில் தமிழ், சிங்கள புதுவருடப்பிறப்பின் உள்ளார்த்தம் எமக்கு முன்னால் வந்து நிற்கிறது. இது எம்மை மீண்டும் 2000 வருடங்களுக்கு முன் நாம் யார்.? என்ற அடிப்படைக்கேள்வியை ஆராய கட்டாயப்படுத்துகிறது. இனவெறிகளை தூண்டி நாட்டை பிளவுபடுத்தி யாரானும் எதையும் வெல்லமுடியாது. என்ற உண்மையை இன்று இந்த புதுவருடப்பிறப்பு உணர்ந்தி நிற்கிறது. இனங்களின் ஒற்றுமைக்கான அடிப்படைக் காரணிகளை கண்டறிந்து வரலாற்றில் முன்னோக்கிய பாதையினை வகுக்கும்படி மீண்டும் வரலாறு எமக்கு புதிய பாடத்தினை புகுத்தியுள்ளது.

புதுவருட பிறப்பு தினக் கொண்டாட்டமானது இலங்கையின் வடக்கு, கிழக்கு, மத்தி தெற்கு, ஊவா என்ற பேத வேறுபாடின்றி ஒரு பொது இனத்தின் அடையாளமாக இனங்காட்டி நிற்கிறது. சித்திரை வருடம், வைகாசி விசாகம், நவராத்திரி எனவும் சமயங்களின் பொதுவான அடையாளங்களையும் இணைந்து இனங்களின் ஒற்றுமையின் அவசியத்தை வலியுறுத்தி, தலைவர்களும் முற்போக்குவாதிகளும் மக்களை "இலங்கையர்" என்ற பொது அடையாளத்துக்குள் நாம் தமிழர்கள் என்ற பொதுவான சிந்தனைப் போக்கை வளர்க்க வேண்டும். இதுவே இலங்கைக்கான நிரந்தர சமாதான வரைவாகும்.

"தமிழ் அரசியல் மற்றும் தலைவர்கள் தமிழ் சிங்கள புதுவருட தினச் செய்தியில் இலங்கையில் தமிழ் சிங்கள மக்களின் இன உறவுகளின் அவசியத்துக்கும் அதன் வரலாற்று உண்மைகளுக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்க வேண்டும்.

தமிழ் சிங்கள தலைவர்கள் யார்.? எந்தப்பக்கம்.? என்ற வேறுபாடற்ற பொது இலங்கைக்கான சிந்தனைப்போக்கை வளர்க்க முன்வர வேண்டும்.

**இலங்கை வட-கிழக்கில் பெண்களின்
தலைமைத்துவ வாழ்வியலும்
மே தின தூர்ய்பரியங்களும் ...**

விஜ. விஜய்னி - பிரான்ஸ்..

உழைக்கும் மக்களின் உரிமைகளை உலகிற்கு ஓங்கிப் பறைசாற்றும் இம் மேதின ஓங்காரத்தில் குரல்வளை நசுக்கப்பட்ட எம் இலங்கை தமிழ்பேசும் பெண்களின் மேதின வெளிப்பாடுதான் என்ன?

யாதுவாக ஒரு சமூகத்தில் பெண்கள் இரட்டைச்சுமைகளுக்கெதிராக யோராட வேண்டியுள்ள யோது யுத்த சூழலின் மத்தியில் வாழும் நாடுகளில் அல்லது அதற்கு பிற்பட்ட காலங்களில் 3ஆவது சுமையையும் தள்ளுதனியாக எதிர்கொள்ள வேண்டிய நிலைமைக்கு இந்துப் பெண்கள் தள்ளப்படுகின்றனர். இவ்வாறாக வாழ்வியலில் பிரச்சனைகள் என்பது மறுதலையாக பிரச்சனைகளும் தீராத சுமைகளுமே வாழ்வியலாக மாறிவிடுகின்றது.

கடந்த பதிவில் நான் குறிப்பிட்ட கணக்கிடலின்படி வடகிழக்கில் கிட்டத்தட்ட ஒரு இலட்சத்து முப்பது ஆயிரத்திற்கும் மேலான பெண்கள் - தனியாக பெண்களின் தலைமைத்துவத்தினை ஏற்றுக்கொண்டு 3ஆவது சுமையுடனே வாழ்வியலை நகர்த்த வேண்டிய நிலைக்கு தள்ளப்பட்டுள்ளனர்.

இங்கு ஒரு சமூகத்தின் சமநிலையே ஆட்டம் கண்டு யுத்தத்தால் அழிந்துள்ள சமூகத்தில் எல்லா தளங்களிலும் சீரழிந்த வாழ்வியலை மீண்டும் கட்டியெழுப்ப அல்லது நிலைநிறுத்த யோராட வேண்டிய வாழ்க்கைத் தரத்திற்கு இந்த ஒவ்வொரு பெண்ணும் ஆளாகின்றாள்.

ஒரு பெண் யுத்த சூழலில் கணவனை இழக்கும் அதே நேரத்தில் தானும் ஐதோவொரு விதத்தில் யுத்த வாழ்க்கையோடு சம்பந்தப்பட்டோ அன்றி அதில் ஏற்படும் உடல் மன பாதிப்புகளில் தாக்கமடைந்தோதான் உயிர் பிழைத்திருப்பாள். அப்படி உயிர் தப்பிப் பிழைத்தாலும் தொடர்ந்து., தனிநபராக இழந்த சோகங்களைக் கூட இருந்து ஆற்ற நேரமில்லாமல் தன்னை நம்பியுள்ள உறவுகளுக்காக, குழந்தைகளுக்காக தனியனாகவே ஓடிக்கொண்டிருக்கும் வாழ்க்கை தான் அவளைப் பின்னிப்பினைந்து விடுகின்றது.

மேலும் உடனடியாக அடுத்த கட்ட வாழ்வியலை நகர்த்தும் வாயறுப்பிலிருக்கும் பெண்கள் உடனடித் தேவையான தனக்கும், தன்னை நம்மிருக்கும் உறவுகளுக்கும் உணவு, உடை, மருத்துவம், யாதுகாப்பு முதற்கொண்டு அனைத்து அத்தியவசியங்களையும் நிவர்த்தி செய்வதற்கும், அடுத்த கட்டமாக தமது குழந்தைகளின் கல்வி யூக்கவழக்கங்கள், ஆரோக்கியங்கள் போன்றவற்றினை கவனிப்பதற்குமாக அதனை ஒரு தனிப்பெண்ணாக இருந்து முன்னெடுப்பதற்கு எவ்வளவு பிரச்சனைகளை முகங்கொடுக்க வேண்டியுள்ளதென்பதை நாம் சற்று சிந்திப்போமானால் இதன் சிரமங்களை எம்மால் உணர முடியும்.

எமது சமூகம் போராட்ட காலங்களில் பெண்களை ஆயுதப் போராடிகளாகவோ அன்றி சமூகம் சார்ந்த பொதுப்பணிகளில் முன்னோடிகளாகவோ யார்த்து மதித்த நிலையிலா இந்த போர் முடிந்த காலத்திற்கு பின்னால் இப்பெண்களை மதிக்கின்றனர்.? அல்லது அவர்களின் நிலைமைகளைப் புரிந்துள்ளனர்.? என்று யார்த்தால் அதற்கான விடை எல்லோருக்கும் தெரிந்ததே! சிறையிலிருக்கும் அல்லது சிறையின் திரும்பும் இந்தப் பெண்களுக்கு எம் சமூகம்

கொடுக்கும் அல்லது கொடுத்துக் கொண்டிருக்கும் அங்கீகாரம் உள்ள.?

மேலும், இதுவரை வீட்டிற்கே திரும்பாமல் போன அல்லது காரணமால் ஆக்கப்பட்ட கணவன் அல்லது சகோதரன் அல்லது தந்தை அல்லது மகன் என்ற உறவுகள் எப்படியும் திரும்பி வருவார்கள். அந்தப் பாசமான உறவுகளின் மீள்வருகைக்கு அப்பாலும் தாம் சுமந்து கொண்டிருக்கும் சுமைகளுக்கு ஒரு தோளாவது கொடுப்பார்கள் என எங்கி நவித்து இன்றுவரை சிறைக்கூடங்களுக்கும் யாதுகாப்பாளர்களுக்கும் தொடர்ந்து இன்று வீதிகளிலும் இறங்கி போராட்டங்களாக மாறினாமித்து வரும் இவர்களின் அமுதூல்களுக்கும் பல கேள்விகளுக்கும் விடையென்ன.?

ஒற்றை மரங்களாய்., உழைக்கும் பெண்களாய்.. வாழ்க்கைச் சுமையை சுமந்து வரும் பெண்களை வீதியிலும் இறங்கிப் போராடி வருவதால் அவர்களையே நம்மிருக்கும் உறவுகளின் வாழ்வியல் தான் உள்ள.? குழந்தைகளின் கல்வி எதிர்காலம் வாழ்க்கைத்தரம் என்பனதான் உள்ள.?

இவ்வாறாக எந்த நிலையிலும் எம் சமூகத்தில் எல்லா பிரச்சனைகளிற்கு உடாகவும் முட்டி போதி வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் பெண்கள் ஏதோவொரு விதத்தில் தங்கள் தங்கள் இருப்பு நிலைக்கேற்ப தமது வாயுளாதார பலத்தில் தாமும் வாழ்ந்து, தம்மை நம்பியுள்ள ஜீவன்களையும் வாழவைக்கின்றனர். எனவே, யுத்த சூழலால் தலைமைத்துவத்தை ஏற்ற பெண்கள் தமது அகீத உடலுழையால் தான், தாம் இழந்த அனைத்தையும் சிறு சிறு கிடைப்ப முடியும். இந்த உழைக்கும் பெண்களின் உடல் மன வலிமை தான் இன்றைய மேதினத்தில் எம்மவரின் உழைக்கும் பெண்களுக்கான அடையாளமாகத் தெரிகின்றது.

எனவே இந்த மேதினத்தை நாம் கடந்து செல்லும் போது புலம்பெயர் தேசத்து வாழ் நம்மவரின் கடமையென என சிந்தித்தோமா.? காலங்காலமாக நாமும் மேதினமாயினும் சரி, பெண்கள் தினமாயினும் சரி புரட்சிக் குரல்களோடும் வெறும் ஆர்ப்பாட்டியக் கோசங்களோடும் தான் நிற்கப்போகின்றோமா.? அல்லது இந்த இடத்தில் நின்று, நிதானித்து, சிறிது சிந்தித்து மேதின திடசங்கற்பமாக நாம்

என்ன செய்ய வேண்டும் என முடிவெடுக்கப்போகின்றோமா.?

வடகிழக்கில் முதற் கட்டமாகப் பெண்கள் தலைமைத்துவத்தை தள்ளாடிச் சுமந்து, தங்களையே ஓடாய் தேய்த்து, உருக்குலைந்து உரமாய் செய்யப்பட்டுக் கொண்டிருக்கும் ஒரு குடும்பத்திற்கோ அன்றி ஒரு சில குடும்பங்களிற்கோ எம்மால் முடிந்த வொருளாதார அடித்தளக் கட்டுமானத்திற்கு ஒரு கை உதவலாமே!

இவ்வாறான ஒரு கை, பல கைகளாக வலும்பெறுமானால் எம்மவர் வாழ்விலும் வளம் பெற்று இதனால் எமது குழந்தைகளுக்கும் கல்வி கிடைக்கப்பெற்று, சமூகத்தின் இல்லாமை எனும் திரை விலக்கப்பட்டு, அறியாமை எனும் இருள் அகற்றப்பட்டு, தன்நம்மிக்கை எனும் ஒளி பரவப்பட்டு அடுத்தடுத்த தலைமுறையாவது சுபீட்சத்துடனும், சுயமரியாதையுடனும் வாழ வழியிறக்கட்டும்!.

எனவே உழைக்கும் மக்களின் விடுதலைக்கு வித்திட்ட இந்த மேதினத்தின் அடையாளமாக எம் தமிழ் பேசும் மக்களின் அடையாளங்களை மாதுகாக்கவும், எம் தேசத்தில் வாழும் உழைக்கும் மக்களின் விடிவிற்குமாய் எம்மாலான சுய வொருளாதார கட்டமைப்புகளுக்காய் வழி சமைப்போம். முடிந்தவரை எம் தேசத்து குழந்தைகளின் கல்விக்காய் கரங் கொடுப்போம். எம் தாயக மக்களின் வறுமையும், வெறுமையும் மங்கி மறைந்திட எம்மனத்தால் எம் செயலால் ஒன்றிணைந்து சிறு ஒளிக்கீற்றையாவது ஒளிர்ந்திட உறுதுணை செய்வோம்.!

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...

லண்டனில் இருந்து வந்த மாப்பிளை வீட்டார், பெண் வீட்டுக்கு வருகின்ற நாள். மாப்பிளையோடு அவரின் தாய், தந்தையும் பெண் பார்க்க வருகின்றார்கள். லண்டனில் ஆங்கிலம் பேசும் தமிழர்கள் அல்லவா? 'ரைற் ஸ்கேட்' போட்டுக்கொண்டு வந்திருந்த மாப்பிளையின் தாயாரைப் பார்த்ததும், ஷாலினியின் அம்மம்மா ரகசியமாகப் புறுபுறுக்கிறார். 'பெண் பார்க்க வாற கோலத்தைப் பாருங்கோ.! இதென்ன கோதாரி உடுப்பெடி போட்டிருக்கு இந்தப் பொம்பிளை..'

'லண்டனில் இருக்கிறவர்கள் சாறி உடுத்திக்கொண்டா திரிவார்கள்.? அவர்களுக்கு உந்த மாதிரி உடுப்பு போட்டுத்தான் பழக்கமாக்கும், அம்மா.! 'கொஞ்சம் சும்மா இருங்கோ' என்று அம்மம்மாவிற்கு அமைதியாகக் காரணம் கற்பிக்கின்றாள் ஷாலினியின் அம்மா. 'சரி பிள்ளை. நான் சும்மா இருக்கிறேன்.'

ஷாலினி என்ற மூத்த பேரப்பிள்ளை. என்னுடைய சின்ன யேசுவே.! எல்லாம் நல்ல படியாக நடக்கவேண்டுமென்று உம்மைப் பிராத்திக்கிறேன்' அம்மம்மா இறைவனிடம் மன்றாடிக் கொண்டிருக்கின்றார்.

'மாப்பிளைக்குப் பெண்ணைப் பிடிச்சீட்டுதாம்' அம்மம்மாவுக்கும் மிகப்பெரிய மகிழ்வான செய்தியாகிவிட்டது.

'கலியாணத்தைக் கொழும்பில் நடத்த வேண்டும்.. எங்களுக்குச் சீதனம் என்று ஒன்றும் தரவேண்டாம். அந்தக் காசைச் செலவு செய்து உங்கள் மகளின் திருமணத்தை கொழும்பில் பிரமாதமாக நடத்துவோம். பெரிய ஹொட்டலில்தான் திருமணக் கொண்டாட்டத்தை செய்ய வேண்டும். லண்டனில் இருக்கும் எமது உறவினர்கள், நண்பர்கள் எல்லோருக்கும் திருமணக்காட்சியின் புகைப்படங்கள், வீடியோக்கள் காட்டவேண்டும். ஃபேபஸ் புக்கிலும் எல்லாம் போடவேண்டும்' மாப்பிளையின் தாயின் வேண்டுகோள்.

ஷாலினியும், லண்டன் மாப்பிளையும் ஒருவரையொருவர் முதன்முதலாகப் பார்த்துக் கொள்ள நேர்ந்தபோது புன்சிரிப்புக் கொண்டனர். ஒருவர் மற்றவரின் இனிய பாதியாக மாறப் போகின்ற உறவில் ஒன்றுபடுகின்றார்கள். காதல் உருவாகும் ஒரு குருட்டுத்தனமான சந்தோஷம். அகம் சார்ந்த ஒரு பரிதாபம். உணர்ச்சிபூர்வமான வாழ்க்கைக்கு அத்தகைய காதல் அவசியமென்பது அவர்களுள் அங்கரித்துக்கொண்டிருந்த வேளை அது.

மாப்பிளை கொஞ்சம் கட்டையானவர்தான் என்றாலும் அழகானவர். சுருள்முடி, நல்ல நிறமானவர். மனதில் முகிழ்ந்து வரும் எல்லா உணர்வுகளுமே ஒரு பொறி போலத்தானே! ஷாலினி கற்பனையில் மிதக்கிறாள்...

ஒரு சொந்தமும் இல்லை.. அவருடன் எனக்குப் பழக்கமும் இல்லை... பேச்சும் இல்லை.. மொழியும் இல்லை.. அவருக்கும் எனக்கும் இடையில் நிகழ்ந்த அந்தப் பரிட்சயத்திற்கு என்ன பெயர் என்று எனக்குத் தெரியவில்லை.. காதல்..? செக்ஸ்..? அந்த ஸ்பரிசம்..? அது போன்ற அனுபவம், அந்த உணர்ச்சை எனக்கு அதற்கு முன்பு ஏற்பட்டதில்லை. இருவர்களுக்கும் இணைந்தும், இறுக்கியும், இருட்டில் அவர் என்னை கட்டி அணைத்து முத்தமிட்டு...

அமைதியில் ஷாலினி தன் முதற் சந்திப்பை எண்ணும்போதே அவள் நெஞ்சு கலங்கி சிவந்து குழம்பினாள்... நெஞ்சில் எல்லாவற்றையும் தேக்கிக் கொண்டே... அவளின் அழகிய முகம் தேம்பி அழுவது போல் சுய நிலைக்கு வருகின்றாள்.

திருமணச் செலவிற்காக வீட்டில் சொத்துக்கள் எனப் பேணப்பட்டு வந்த முதிசக்காணிகள் விற்றக்கப்படுகின்றன. லண்டன் மாப்பிளை அல்லவா? பெண் வீட்டாரின் அத்தனை செலவிலும் கலியாணம் மிகவும் கோலாகலமாகக் கொழும்பில் நடந்தேறுகின்றது. ஆசையும், மோகமும் இணையும் தோற்றணையில் மாப்பிளை வீட்டார் ஒரே குதூகலம்.

லண்டனில் நிரந்தர விசாவோடு வாழுகின்ற மாப்பிள்ளை. இலங்கையில் திருமணம் செய்து மனைவியுடன் லண்டன் திரும்புவதற்கான ஆயத்தங்கள் மேற்கொள்ளப்படுகின்றன.

லண்டனுக்குப் புறப்படும் வேளையும் வந்தது. ஷாலினி வீட்டார், உறவினர், நண்பர்கள் என்று பிரிவுபாரக் கொண்டாட்டங்களும் மிகச் சிறப்பாக இடம் பெற்றுக்கொண்டுதான் இருக்கிறது. பார்வைக்குப் புலப்படாத ஷாலினியின் நெற்றியிலிருந்து மகிழ்ச்சிகரமான மெல்லிசையும், பளபளப்பான வார்த்தைகளின் பிரகாசமும் மாறி மாறி ஒலித்துக்கொண்டு இருக்கிறது.

லண்டன் மாப்பிளை இலங்கைக்கு வந்து திருமணம் செய்து அழைத்துச் செல்லுகின்ற புதுப்பெண் அல்லவா? பயணம் ஆரம்பிப்பதற்கு முன்னர் விமான நிலையத்தில் வைத்துச் சில பத்திரங்களை ஷாலினியால் நிரப்பவேண்டியுள்ளது. பத்திரங்களில் காணப்படும் சாதாரண விபரக்கொத்துக்கள்தான் அவை. சாதாரணமான பெயர் வடிவங்கள், இருப்பிடங்கள், வேலைவிடங்கள், லண்டன் செல்வதற்கான நோக்கம் போன்றனதான். அடுத்த கேள்வி....

ஷாலினியைத் திருமணம் செய்து கூட்டிச் செல்லும் மாப்பிளை ஏலவே திருமணம் செய்தவரா..? விவாகரத்துப் பெற்றுக்கொண்டவரா..? ஷாலினி 'நே' 'நே' என்று போடுகின்றாள்.

மாப்பிளையோ நிரப்பிய பத்திரத்தை மேலோட்டமாகப் பார்த்துவிட்டு அந்த இடத்தில் 'ஜேஸ் ஜேஸ்' என்று போடும்படி அமைதியாகச் சொல்கின்றார்.

ஷாலினி அதிர்ந்துபோனாள். அவிழ்க்க முடியாத புதிராகி அழுத்துகிறது ஷாலினியின் மனம். ஏதோ இனந்தெரியாத உணர்ச்சிகளுக்கிடையில் ஊசலாடுகிறது அவளுடைய மனம். என்ன இவர் ஏலவே திருமணம் புரிந்தவரா..? விவாகரத்துப் பெற்றுக் கொண்டவரா..? நான் என்ன இரண்டாவது தாரமா..? கடவுளே இது என்ன சோதனை..? இத்தகைய குற்ற உணர்வுகளை வைத்துக்கொண்டு எப்படி என்னை, என் குடும்பத்தை, என் உறவுகளை ஏமாற்ற முடிந்தது? என் அம்மாவுக்கு இதனை எப்படிச் கூறுவேன்..? அம்மம்மா உயிரையே விட்டு விடுவார்..! ஐயோ கடவுளே இது என்ன சோதனை.... அருவருப்பாக இருக்கிறதே..!

ஷாலினி பைத்தியம் பிடித்தவள் போல் அலைக்கின்றாள். அவளின் உடலோ துயரங்களின் விகாரமான வடிவங்களைக் காட்டிக்கொண்டிருக்கின்றது.

ஷாலினியால் எதுவுமே செய்ய முடியவில்லை. எல்லாமே நடந்து முடிந்து விட்டதே! மாப்பிளை ஷாலினியின் கையைப் பிடித்தபடி...
'டோன்றி வொறி ஷாலினி... ஐ வல் யு...
யு ஆர் மை வைஃவ் நஃவ். யோசிக்காதே..' கட்டியணைத்து உடல்மீது முத்தமிட்டவாறே. ஷாலினி பல்வேறு கோணங்களில் சிந்தனையில் மூழ்கியவாறு, மனதுள் போராடித்தான் தன்னைத்தானே சமாதானப் படுத்திக்கொள்கிறாள்.
இன்னும் சில மணித்தியாலங்களில் விமானம் லண்டனுக்குப் புறப்பட இருக்கிறது ஹீத்ரோ விமான நிலையத்தில் மாப்பிளை குடும்பத்தோடு வந்து இறங்கினாள் ஷாலினி. மாப்பிளை அவளை ஆசையோடு நெருங்கி கூட்டிச்சென்ற விதத்தை நினைவிருத்திப் பார்க்கிறாள் ஷாலினி...

லண்டன் கட்டிடங்கள் ஆச்சரியமாக இருக்கிறது அவளுக்கு. பிரமாண்டமான கட்டிடங்கள் பற்றிய விளக்கங்களை ஷாலினிக்கு அளிக்கிறார் மாப்பிளை. ஷாலினி கூர்ந்து கவனிப்பதுபோலிருந்தாள். ஆனால், அவளின் விழிகள் வெறித்துச் சுழன்றுகொண்டிருந்தன. மாப்பிளை வீட்டை அடைந்தபோது புன்சிரிப்பை வரவழைக்கின்றாள். கண்கள் அகல விரிந்து ஒருமுறை சுழல்கின்றது. கவர்ச்சி, அலங்காரம், மாடிகள் கொண்ட பெரிய வீடுதான். வீட்டுக்கு முன்புறத்தில் விலையுயர்ந்த மோட்டார் வாகனங்கள் காட்சியளிக்கின்றன. பூவல விளிம்பு நெளிகிறது ஷாலினிக்கு.

ஷாலினி எதிர்பார்த்ததுபோல் உறவினர்கள் நண்பர்கள் என்று மாப்பிளை வீட்டிற்கு எவரும் வருவதாகத் தெரியவில்லை. லண்டனிலுள்ள விதம்விமான சாப்பாட்டுக் கடைகளில் குடும்பமாகச்சென்று மாலைநேரங்களில் மகிழ்ச்சியாகச் சாப்பிட்டு வருகின்றார்கள். ஷாலினிக்கு குழப்பமாக இருக்கிறது. கலகலத்துச் சிரித்துக்கொண்டு திரிந்த தன் வீட்டத் தோட்டம், அவளது கிராமத்தின் அழகிய ஓசைகள் அவளுள் எதிரொலிக்கின்றது. பிறந்து வளர்ந்த இடங்கள் சட்டெனக் காட்சிகளாகி அவள் கண்ணில் பைத்தியம் மின்னியது.

'தேன்றலைவைக் கழிப்பதற்காக மலேசியாவிற்குச் செல்ல வேண்டும்' இளமைமயம், கண்களில் மருட்சியுடும், உடல் வளிப்பும் மிளிரும் ஷாலினியைக் கட்டியணைத்தபடி மாப்பிளை கூறுகின்றார். மாப்பிளையே மின்னல் வேகத்தில் கண்ணியில் விமானச் சீட்டுக்களைத் தயார் செய்கின்றார்.

ஷாலினியும் மாப்பிளையும் மலேசியாவுக்குப் பறக்கிறார்கள். ஆங்கிலேயர் பேசுவதுபோன்ற உச்சரிப்புகளோடு மாப்பிளை கதைத்தாலும் தற்போது ஷாலினிக்கு எல்லாமே புரிந்துகொள்ளும் ஆற்றல் வந்துவிட்டது. அவளும் ஆங்கிலத்தில் மாப்பிளையோடு கதைக்கவும், கருத்துக்களைப் பரிமாறவும், விவாதிக்கும் திறமையும் கொஞ்சம் பெற்றுவிட்டாள். மாப்பிளை கொச்சைத் தமிழிலும் ஒன்று ரண்டு வார்த்தைகள் பேசுவார்.

மனித உடம்பில், மனித நாற்றத்தில் இப்படியான சுவையா? என எண்ணுவது போலவும், ஓர் அழகிய தடாகத்தில் விழுந்து நீந்துவது போலவும் பின்னிப் பிணைந்து மாப்பிளையும், ஷாலினியும் மூழ்கிப்போகின்றனர். மலேசியாவில் வித்தியாசமான கணங்கள் ஷாலினியின் எதிர்காலத்தை நம்பிக்கையூட்டி வருடிக்கொண்டிருக்கிறது. தினமும் மாப்பிளை ஷாலினிக்குப்

புதுப்புது பரிசுப்பொருட்களும், புதிய புதிய உணவகங்களில் விதம் விதமான சாப்பாடுமாக தேன் நிலவு திணறிக் கழிந்தது.

மலேசியாவிலிருந்து லண்டன் திரும்பிய மாப்பிளை - ஷாலினியின் குடும்ப வாழ்வு ஆரம்பமாகின்றது. மாப்பிளை காலை வேலைக்குச்சென்று மாலை திரும்புவார். மாப்பிளையின் குடும்பத்தினருக்கும் சேர்த்து பகலில் சமையல் வேலையில் மூழ்கியிருப்பாள் ஷாலினி. வேலையால் திரும்பும் மாப்பிளையுடன் ஷாலினியும் தொலைக்காட்சியுடன் இணைந்திருந்து விட்டு, இருவரும் உடலால் மிக நெருக்கமாயும் கட்டில்தான் வாழ்வாகின்றது. கணவன் என்ற ஆத்ம சுகம் அவளுக்குக் கிடைக்கவில்லை. பெற்றோர் சொன்ன பாவத்திற்காக அவள் அவனையே கலியாணம் செய்து, இப்படியே வாழ்ந்து, செத்துப் போக வேண்டுமா.? தன் மனதில் எழும் கேள்விகளை யாரிடமுமே சொல்ல முடியாமல் தன்னுள் தவிக்கிறாள் ஷாலினி. நாட்கள் இயந்திர மயமான வாழ்வாகின்றது.

சொந்தம், பந்தம், ஆத்மீக நண்பர்கள் என்று ஷாலினிக்கு லண்டனில் யாருமேயில்லை. மாப்பிளையையும் அவரது குடும்பத்தையும் நம்பி கற்பனைக் கோட்டையில் வந்தவள்தான் ஷாலினி. ஷாலினியின் எதிர்வார்ப்பும், தவிப்பும் ஏக்கமும் அவளுக்கு ஏதோ ஒரு திரை கிழிந்தது மாந்திரத்தான் இருந்தது. அவளுக்கு ஏற்பட்ட முதல் உணர்ச்சியெல்லாம் ஒரு பாதுகாப்பிற்காக ஏற்பட்டது போலத்தான். பரிதாபகரமான ஒரு தனிமையின் வெறுமைதான் அதுவென தன்னுள் உணர்கின்றாள் ஷாலினி.

வீட்டில் இருக்கும்வேளைகளில் கணனியில் கவனம் செலுத்தும் ஷாலினியின் செயலை மாப்பிளை இப்போது விரும்புவது இல்லை. இலங்கைத் தாதியான ஷாலினி லண்டனில் அத்தாதித் தொழிலைத் தொடர விரும்பினாளா. மாப்பிளை அதில் கூட அக்கறை செலுத்துவதில்லை. கணனியில் அனுபவம் கொண்ட ஷாலினியால் தற்போது மாப்பிளையின் பல்வேறு நண்பிகளின் தொடர்புகளைக் கண்டறிய முடிந்தது. அதிர்ச்சியேல் அதிர்ச்சியாக ஏற்படும் அதிர்வுகளைக் காணும்போது ஏமாற்றப்பட்ட தன் பெற்றோரைத்தான் நினைந்து நொந்துகொள்கின்றாள் ஷாலினி.

மாப்பிளை மாலை வேலையால் திரும்பியதும் வழமையான களைப்பு, சாப்பாடு, படுக்கை.. ஷாலினியால் என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. அவளும் ஒரு பெண்ணில்லையா? ஷாலினி நெஞ்சில் ஆத்திரமும்., துரோகம் இழைக்கப்பட்ட, வஞ்சிக்கப்பட்ட ஏமாற்ற வெறியும் தணலாய்த் தகித்துக்கொண்டிருந்தது. தன்னை ஸ்திரப்படுத்திக் கொண்டு மாப்பிளையின் செயலை அவதானித்துக்கொண்டே 'எனக்கு ஏன் இவ்வளவு பெரிய துரோகம் செய்தீர்கள்?'என்று கேட்டாள்.

வீட்டுக் கணணி தூக்கி எறியப்பட்டு சுக்கு நூறாக நொருக்கப்பட்டது. என்ன வேகம் கொண்டு அதனை மாப்பிளை செய்தார் என்பதை ஷாலினியால் கற்பனை செய்துகூடப் பார்க்க முடியவில்லை. லண்டனிலிருந்து இலங்கைக்கு வந்து, பெண் கேட்டுத் திரும்பணம் செய்து இங்கு வந்து என்ன நான் அடிமைச் சீவியமா சீவிக்க வேண்டும்? ஷாலினியின் நினைவில் மனசு என்னவோ அடைத்துக்கொண்டு வந்தது. கண்கள் கலங்கின. உடம்பு துடித்துப் பதைத்தது. அநாதை போல் தவித்தாள் ஷாலினி. மாப்பிளை வீட்டாரின் ஏதோ இரகசியமான பேச்சு வார்த்தைகளை, அவர்களின் மாற்றங்களை ஷாலினி அவதானிக்காமலில்லை.

வெளியில் சென்று வீட்டுக்குத் திரும்பும் ஷாலினிக்கு வாழ்வின் இடி விழுந்தாற்போல் ஒரு சொல் காத்திருந்ததை அவள் அறிந்திருக்கவில்லை. அன்று வேலையால் திரும்பிய மாப்பிளையின் அதட்டல் உடனடி கண்ணாடியில் இருந்து எழும்பும் ரீங்காரம்போல் சிதறுகிறது. அகல விரிந்த கண்களோடும், இறுகிய உதடுகளோடும் மாப்பிளை சொல்கிறார்.:

'எனது பெற்றோரினின் விரும்பத்தினால்தான் இலங்கைக்கு வந்து உம்மைத் திருமணம் செய்திருந்தேன். உம்மை விவாகரத்து எடுக்கப்போகிறேன். வீட்டைவிட்டு வெளியே போகவும்' மாப்பிளையின் அதிரும் தொனியைக் கேட்டு திகைத்தே விட்டாள் ஷாலினி. நிம்மதியில்லாமல் அலைந்த ஷாலினியின் மனம் மேலும் உளைந்தது. வேதனையை உருவாக்கியது. ஏதோவொரு பயமாகவும், அசௌகரியமாகவும் தோன்றியது அவளுக்கு.

ஐயோ கடவுளே! நான் வணங்கும் வியாகுல மாதாவே! இதென்ன இது? என்ன சோதனை? ஷாலினி அதிர்ச்சியில் மெளனித்துவிட்டாள். அவள் தனது ஆச்சரியத்தை அவசரமாக மறைக்க முனைகிறாள். அவளுக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. மாப்பிளையின் குடும்பத்தினரின் செயற்பாடுகளும் ஷாலினியின் இதயத்தைப் பிளக்க வைத்தது. உணவு இல்லை. கழிவுறைகள் கூடப் பூட்டப்படுகின்றன. இவர்கள் என்ன மனிதப்பிறப்புகளா? இந்த நூற்றாண்டில் இப்படியான காட்டுமிராண்டித் தனமான மனிதர்களும் நாகரீகமானவர்களாக நடித்துக் கொண்டு வாழ்கிறார்களா? இனி இந்த வீட்டில் இருக்கமுடியாது. என்னென்னவோ எல்லாம் நினைந்து சபித்துக் கொண்டிருந்தது ஷாலினியின் மனம். ஷாலினி தன்னுடன் எடுத்துச் செல்லக்கூடிய முக்கியமான பொருட்களுடன் வீட்டைவிட்டே வெளியேறுகின்றாள்.

'என் போன்ற பெண்களைப் பரிதவிக்கவிடும் படலம் என்னோடு முடிவடையப் போகிறதா.? இன்னும் தொடரப்போகிறதா.? காலத்துக்குக் காலம் ஆசையை வடித்து உறவுகளை மாற்றி, பெண்களின் வாழ்வைப் பாழாக்குகின்றவர்களா.? என்று லண்டன் மாப்பிளை பற்றிய கேவலமான கேள்விகளைத் தன்னுள் தொடுத்தபடி...' ஷாலினியின் இளமையும், துணிவும். விடாமுயற்சியும், விவேகமான செயற்பாடுகளும், லண்டன் சட்டமும் அவளுக்குக் கைகொடுத்தது. இப்போது ஷாலினி லண்டனில் வதிவிட உரிமை பெற்றுவிட்டாள். தனியார் வைத்தியசாலையின் சிறப்பான தாதியாகவும் பணிபுரிய ஆரம்பித்துவிட்டாள். அத்துறையின் பட்டப்படிப்பிற்காக லண்டன் பல்கலைக்கழகத்தில் பயின்றபொழுதும் இருக்கின்றாள். நல்ல ஒரு எதிர்கால வாழ்வை எதிர் நோக்கியபடி. ஆனால்...

லண்டனுக்கு கல்யாணம் முடித்துப்போன என் பேத்தி ஷாலினிக்கு ஒரு பூச்சிபுழுவும் இல்லையோ எனக் கேட்கும் அம்மம்மாவின் கேள்வியும், தம்பி தங்கையின் வாழ்வும். உறவினர்களின் பரிசாசக் கேள்வியும் ஷாலினியின் மனதை நெருடிக் கொண்டேயிருக்கின்றது... ஒருவர் உயிருடன் இருக்கும்போதே அவர் ஏற்கனவே இறந்துபோனவர் என எண்ணும்படி வாழ்வு அமைந்துபோவது துரதிர்ஷ்ட வசமானது அல்லவா? அதிர்ஷ்டங்களுக்கு மட்டுமன்றி, துரதிர்ஷ்டங்களுக்கும் இடம் தந்தபடி இயங்குவதே வாழ்வின் இலக்கணம் போலும் என்ற மெளனியின் கருத்து மனதை விரிய வைக்கிறது.

மாடசாலை நூலகங்களும் எமது சமூகத்தின் வாசிப்புத் திறனும்

என்.செல்வராஜா, நூலகவியலாளர், லண்டன்.

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...

ஒருவர் தம்மை சமூகப் பொறுப்புள்ள ஒரு நூலகராக இனம்காண வேண்டுமானால் துணிச்சலுடன் செயற்படப் பயிற்சி பெறவேண்டும். சுயநல நோக்கின்றி, வெளிப்படையான பணிகளின்மூலம் தனது செயற்பாடுகளை முன்னெடுக்கப் பழகிக்கொள்ள வேண்டும். கீழ்க்கண்ட செயற்பாடுகளுக்கு தனது மனச்சாட்சியின் பதிலாக 'ஆம்' என்ற பதிலைத் தருபவராக நீங்கள் இருந்தால், உங்களை ஒரு நல்ல நூலகராகச் சமூகத்தில் இனம் காட்டிக்கொள்ளலாம்.

1. உங்கள் விருப்புக்குரிய வாசிப்பாக குறைந்தபட்சம் ஒரு மாதத்திற்கு ஒரு நூலையாவது முழுமையாக வாசிப்பவராக இருக்கவேண்டும். இங்கு வாசிப்பு என்பது 'பார்வையிடல்' என்ற பதத்தைக் குறிப்பிடுவதில்லை. மாதமொரு நூலையாவது வாசித்துக் கிரகித்திருக்க வேண்டும். அந்த நூலின் உள்ளடக்கம் பற்றிய உங்கள் நேர்மையான கருத்தை குறைந்தபட்சம் இருவருடனாவது பகிர்ந்துகொண்டிருக்க வேண்டும். சுயமான வாசிப்புக்குத் தானே விரும்பாத ஒருவர் நூலகராக 'வாழும்' அடிப்படைத் தகுதியற்றவராவார். அவர்களால் நூல்களைக் கட்டிக்காக்கவே முடியும். அதைச் செய்வதற்கு நூலகவியல் கல்வி பெற்ற நூலகர் தேவையில்லை. நூலகரல்லாத ஒரு பண்டகசாலைக் காப்பாளராகவே (Store Keeper) இருந்துவிட்டுப் போகலாம். தான் வாசிக்க முயலாத எவரும் மற்றவர்களை வாசிக்கத் தூண்டுவது கேலிக்குரியதாகிவிடும்.

2. நூலகராகக் கடமையேற்ற முழுமையான கால கட்டத்தில் உங்கள் அங்கத்தவர் பட்டியலில் குறைந்தபட்சம் 10 'புதிய' வாசகர்களை உருவாக்கியவராக அவர்களை சட்டென்று மற்றவர்கள் 'நல்லதொரு வாசகன்/வாசகி இவர்.' என்று இனம் காணக்கூடியவராக மாற்றியமைத்த பெருமைக்குரியவர் நீங்கள் என்று கருதுபவராக ஒரு நூலகர் இருப்பாரானால், அவர் தன்னை ஒரு நல்ல நூலகர் என்று குறிப்பிட்டுக்கொள்ள உரித்துடையவராவார். ஒரு நூலகரின் பணி, நூலகத்தை நாடிவரும் வாசகர்களுக்குப் பணி விடை செய்வது மாத்திரமல்ல. புதிய வாசகர்களை சமூகத்தில் உருவாக்கிவிடுவதில் இன்பம் காண்பதாகவும் அமையவேண்டும்.

உங்களால் வாசகராக உருவாக்கப்படுபவர், நூலகத்தின் அங்கத்தவராக இருக்க வேண்டுமென்பது கூட முக்கியமல்ல. சொந்தத் தாயாராக, தந்தையாக, தம்பி தங்கைகளாகக் கூட அவர்கள் இருக்கலாம். உங்கள் குடும்ப அங்கத்தவர்களை முதலில் வாசிக்கத் தூண்டி அவர்களை நல்ல வாசகராக மாற்ற முயலவேண்டும். அதைச் செய்ய முயலாதவர்களால், முடியாதவர்களால், சமூகத்தில் வாசிப்பை நேசிக்கும் புதியவர்களையும், வாசிப்புப் பண்பாட்டையும் உருவாக்கும் சக்தியைப் பெற முடியாது போகலாம். “ஒரு சமூகத்தின் வாசிப்பு ஒவ்வொரு வீட்டின் மூலையிலுமிருந்துதான் உருவாகின்றது”. நீங்கள் புதிய வாசகர்களை சமூகத்துக்கு வழங்குவதில் இதுவரை ஒரு யோதாவது வெற்றி கண்டுள்ளீர்களா.?

3. நூலகர் தனது நூலகத்தின் சேர்க்கைகளில் அதிக அக்கறை கொண்டவராக இருக்கவேண்டும். அதற்கான வழி முறைகளை, நிர்வாகத் தொடர்புகளை சமரசமாகப் பேணும் திறன் மிக்கவராக இருக்க வேண்டும். ஒரு நூலகச் சேர்க்கை காத்திரமானதாகவும், கவர்ச்சி மிக்கதாகவும் இல்லாது போனால் நூலகமும் சோபையிழந்து போகும். அதன் நூலகரும் பொலிவிழந்துபோவார். பாடசாலை நூலகக் கொள்வனவில் ஈடுபடுவதில் அதிகமாக அப்பாடசாலையின் அதிபர்களையும், செல்வாக்கு மிக்க ஆசிரியர்களையுமே இலங்கையின் புத்தக நிலையங்களிலும், புத்தகச் சந்தைகளிலும் காணமுடிகின்றது. இது ஆரோக்கியமான செயற்பாடல்ல. ஆசிரியர்களுக்குத் தமது துறை சார்ந்த நூல்களைத் தெரிவு செய்வதிலேயே அக்கறை மிகுந்திருக்கும். நூலகருக்கோ அவரது நூலகச் சேர்க்கை சார்ந்த அக்கறை விரிந்துபட்டிருக்கும். பாடசாலை நூலகங்களில் பாடங்கள் சார்ந்த நூல்கள் மாத்திரம் தான் வைத்திருக்க வேண்டும் என்ற நிலைப்பாடு எழுபதுகளின் இறுதிப் பகுதிகளிலேயே ஐரோப்பிய நாடுகளில் முடிவுக்கு வந்துவிட்டன. பாடம் சார்ந்த நூல்களுடன் பல்வேறு அறிவியல் நூல்களும் அங்கு இன்று உள்ளன. ஹரிப்பொட்டர் மாயாஜாலக் கதை நூல்கள் இல்லாத பாடசாலை நூலகங்கள் லண்டனில் இன்று இல்லை. தற்போது ஐரோப்பிய ஊடகங்களில் முக்கிய செய்தியாக அடிபடுவது இஸ்லாமிய அடிப்படையாதம் பற்றிய தகவல்களாகும். இன்று எந்தவொரு நூலகத்துக்கு அது பாடசாலை நூலகமாகவோ, பொது நூலகமாகவோ இருக்கலாம் சென்றாலும் முன்னறையில் உங்களை வரவேற்பது அத்துறை சார்ந்த நூல்களும் பத்திரிகை வெட்டுத் துண்டுகளுமே. பாருங்கள், தான் சார்ந்த சமூகத்தின் அறிவை விருத்திசெய்ய வேண்டும் என்ற அக்கறை எவ்வளவு தூரம் இந்த நூலகர்களிடம் சுதந்திரமாக நிரம்பி வழிகின்றதென்று. சிறுசிறு முடிவுகளுக்கெல்லாம் நிர்வாகத்தின் அனுமதியைப் பெற்றாக வேண்டும் என்ற அடிமை நிலை நிர்வாக ரீதியாக மாற்றப்பட வேண்டும். நூலகர்கள் ஒரு வரையறைக்குள் சமூகப் பொறுப்புடனும், சுய சிந்தனையுடனும் செயற்பட வழியமைத்துத்தரப்பட வேண்டும். இன்றைய காலகட்டத்தில் நூலகத்தின் நூற்சேர்க்கைகளைத் தேர்ந்தெடுக்கும் நிர்வாக அதிகாரம் ஒரு நூலகரிடம் இல்லாதவிடத்து அவர் ஒரு நல்ல நூலகராகச் செயற்படமுடியாது.

4. ஒரு நூலகரை மற்றவர்கள் மதிக்க வேண்டுமானால் அது அவரது செயற்பாடுகளினால் மாத்திரமே சாத்தியமாக்க முடியும். சுயநல நோக்கம் கொண்டு நிர்வாகத்தை அணுகாது, பொது நல நோக்கோடு நிர்வாகத்தைத் தட்டிக்கேட்க முற்பட்டால் அதற்கு பொதுமக்களின் ஆதரவும்,

ஊடகங்களின் ஆதரவும் எளிதில் கிடைத்துவிடும்.

நான் எனது ஆரம்பகால நூலகப்பணியை சுன்னாகம் இராமநாதன் மகளிர் கல்லூரியில்தான் ஆரம்பித்தேன். கவனிப்பாரற்றிருந்த அந்த நூலகத்தினை புனரமைக்கும் பணியை என்னிடம் அந்நாளில் வடமாகாண கல்வித்திணைக்கள அதிபரான திரு.மாணிக்கவாசகர் அவர்கள் தனிப்பட்டமுறையில் ஒப்படைத்திருந்தார். எனக்கு வழங்கப்பட்ட தற்காலிக வேதனம் ரூபா 125., அந்நாளில் அக்கல்லூரியில் பியூனாகப் பணி புரிந்தவருக்கு ரூபா 400 மாத வேதனமாக வழங்கப்பட்டதிலிருந்து ஒரு பாடசாலை நூலகரின் வேதன மதிப்பீடு நிர்வாகத்தின் பார்வையில் எப்படி இருந்திருக்கிறது என்பதை அவதானிக்கலாம். அங்கு பணியாற்றிய காலகட்டத்தில் இடம்பெற்ற நிர்வாகப்பிரச்சினை பற்றிய செய்தி இக்கட்டுரைக்கு முக்கியமானது.

அக்காலகட்டத்தில் கல்விப் பொதுத் தாராதரப்பத்திர உயர்தரப் பரீட்சைக்கு மாணவிகள் ஆயத்தம் செய்து கொண்டிருந்தார்கள். இராமநாதன் கல்லூரியின் உயர்தர விஞ்ஞான மாணவியர் சிலர் என்னை அணுகி, என்னிடம் **விலங்கு உயிரியல்** என்ற நூலை இரவலாகப் பெற்றுக்கொள்ள முடியுமா.? என்று கேட்டார்கள். தட்டுகளில் தேடிப்பார்த்தேன் ஒன்று கூட அகப்படவில்லை. நூற்சேர்க்கைப் பதிவேட்டைப் புரட்டிப் பார்த்ததில் ஏழு பிரதிகள் நூலகத்தில் இருந்தாக வேண்டும். இரவல் வழங்கும் பதிவேடு முறையாகப் பேணப்பட்டிருக்கவில்லை. அம்மாணவியரிடம் விரைவில் நூல்களைப் பெற்றுத்தருவதாக வாக்குறுதி அளித்த பின்னர், தேடுதல் வேட்டையில் ஈடுபட்டேன். முதற்பணியாக, அந்நூலை கையகப்படுத்தி வைத்திருக்கும் ஆசிரியர்கள் அனைவரும் விலங்கு உயிரியல் நூல் பிரதிகளை நூலகத்தில் மீள் ஒப்படைக்குமாறு ஒரு கடிதத்தை எழுதி அதிபரின் கவனத்திற்குக் கொண்டுவந்தேன். அத்தகைய விண்ணப்பங்களை நான் கோரமுடியாது என்றும் தானே அதனை மேற்கொள்வதாகவும் அவர் குறிப்பிட்டார். இரவாரங்களாக எவ்வித பயனும் இல்லை. மீண்டும் அதிபரிடம் சற்று அழுத்தமாக எனது வேண்டு கோளைத் தெரிவித்தேன். மாணவிகளுக்கு ஒரு பிரதிகூட கையிருப்பில் இல்லாத நிலையில் ஆசிரியர்கள் தமது பிள்ளைகளுக்காக அவற்றை எடுத்துச்செல்வது நியாயமல்ல என்ற போக்கில் எனது வாதம் அமைந்தது. முடிவில் விலங்கு உயிரியலின் ஏழு

பிரதிகளும் நூலகத்தில் ஒப்படைக்கப்பட்டன. மாணவியரிடம் அவை வழங்கப்பட்டன. அதன் மூலம் நிர்வாக ரீதியில் கசப்பான அனுபவங்களை நான் எதிர்கொண்ட போதிலும், நூலகத்தின் துரித வளர்ச்சி எவரது சீண்டுதலுக்கும் கவசமாக அமைந்து என்னைப் பாதுகாத்தது. பாதிக்கப்பட்ட ஒரு ஆசிரியர் உளவியல் ரீதியாக என்னைப் பாதிக்கும் வகையில் “125 ரூபா Facilities Fees சம்பளத்தில் இயங்கும் உமக்கு ஏன் இவ்வளவு அக்கறை?” என்றும் கேட்டிருந்தார். எமது நகர்வுகள் பொது நோக்கத்தையே முன்னிலைப்படுத்தி அமைந்ததால் நிர்வாகத்தினால் பாதிப்புகளை எதிர்கொள்வதற்குத் தடையாக அன்றைய மாணவியர்களின் படையணியே எனக்குக் கவசமாக அமைந்தது. அக்கால கட்டத்தில் இலங்கைப் பல்கலைக்கழகத்திற்குத் தேர்வுசெய்யப்பட்ட மாணவியர் எண்ணிக்கை அதிகரித்திருந்ததாக பின்னாளில் ஒரு இராமநாதன் கல்லூரி ஆசிரியரே என்னிடம் குறிப்பிட்டிருந்தார். அன்று எனது நூலக சேவைகளைப் பெற்றிருந்த உயர்தர கல்வி மாணவியருள் ஒருவரே இன்று யாழ்ப்பாண பல்கலைக்கழக பிரதம நூலகராகவும் பணியாற்றுகின்றார் என்பதும் மனம் கொள்ளத்தக்கது.

முன்னர் குறிப்பிட்டிருந்தது போல சுயநல நோக்கம் கொண்டு நிர்வாகத்தை அணுகாது, பொது நல நோக்கோடு நிர்வாகத்தைத் தட்டிக்கேட்க முற்பட்டால் அதற்கு பொதுமக்களின் ஆதரவும், ஊடகங்களின் ஆதரவும் எளிதில் கிடைத்து விடுவதுடன், நிர்வாகத்தின் செவிப்பறைகளில் அது எளிதில் சென்று தாக்கும் வல்லமை கொண்டதாகும். இத்தகைய சூழலை தன்னளவில் ஏற்படுத்திக் கொள்ளாத நூலகர்கள், நூலகத் தொழிலாளர்களாகவே எஞ்சிய காலத்தைக் கழிக்க நேரிடும். ஒரு நூலகத்தில் கழிவறை இல்லாமல் இருப்பது சமூகக் கொடுமை. இதனை இன்று எத்தனை நூலகர்கள் வெளி உலகிற்குக் கொண்டு வருகிறார்கள். கழிவறை வசதியில்லாத, வாசகர், இருந்து வாசிக்க பொருத்தமான அடிப்படை வசதியில்லாத நூலகங்களை, போதிய தட்டுக்களின்றி நூலக சேவைகளை விரிவுபடுத்த முடியாத நூலக வசதியீனங்கள் என்று பலவற்றை நாங்கள் அன்றாடம் கண்டு வருகின்றோம். அத்தகைய வசதியற்ற நூலகங்களில் பணியாற்றும் நூலகர்களில் ஒருவராக நீங்கள் இருந்தால், அத்தகைய சேவைகளை உங்கள் வாசகர்களுக்குப் பெற்றுக்கொடுப்பதில் வெற்றி கண்டு இருக்கிறீர்களா?

ஆம், என்று உங்கள் மனச்சாட்சி சொல்லுமாக இருந்தால், நீங்கள் ஒரு சமூக நூலகராக உங்களைக் கருதுவதில் தப்பேயில்லை. குறிப்பிட்ட நிர்வாகிகள் இதற்குத் தடையாக இருக்கிறார்கள், என்று கருதி உங்கள் செயற்பாடுகளைத் தவிர்த்துக் கொள்ள வழிமுறைகளைத் தேடும் கோழைகளாக நீங்கள் இருந்தால், உங்கள்

பதவிக்கு நீங்கள் பொருத்தமானவர்களே இல்லை. மேற்கண்ட அடிப்படை நான்கு அம்சங்களும் ஒரு நூலக ஊழியரை சிறந்த சமூகப் பொறுப்புள்ள நூலகராக உருமாற்றத் துணை நிற்பவையாகும்.

பாடசாலை நூலக சேவைக்கும் ஈழத்து நூல் பதிப்புத்துறைக்கும் நெருங்கிய தொடர்புண்டு. இன்று பதிப்புத்துறையின் நலிவுக்கு, பாடசாலை நூலகங்கள் புதிய வாசகர்களை உருவாக்காமல் புலமைப்பரிசில் பரீட்சைகளைக் கருத்திற்கொண்டு மாணவர்களை இயந்திரங்களாக மாற்றும் சோம்பேறித்தனமான வழிகாட்டலுக்குத் தள்ளப்படுவதை காரணமாகக் குறிப்பிடுகிறார்கள். இன்று புத்தகச் சந்தை கொழும்பில் பண்டாரநாயக்க சர்வதேச மண்டபத்தில் ஒழுங்குசெய்யப்படும் நாட்களை மையமாகக் கொண்டு பொது உள்சார்பு நூல்களும், உபபாட நூல்களும் 70சதவீதமான அச்சகங்களால்

வெளியிடப்பட்டுச் சந்தைக்கு அனுப்பிவைக்கப்படுகின்றன. இவை இந்த ஆசிரியர் உலகிற்குத் தீவனமாகவே

அமைகின்றன. அவர்களும் தமக்கென ஒதுக்கப்படும் பணத்தொகையில் இத்தகைய நூல்களைப் பெறுவதில் அதீத அக்கறை காட்டுபவராக இருக்கிறார்கள் என்றும், பொது அறிவியல், இலக்கிய நூல்களின்பால் அவர்களின் கவனம் திரும்புவதே இல்லை என்பதும், பிறநூல் பதிப்பாளர்களினதும் ஈழத்து எழுத்தாளர்களினதும் முக்கியமான ஆதங்கமாகச் சொல்லப்படுகின்றன.

இதன் காரணமாக ஈழத்துப் புத்தகச் சந்தையில் சமூக, கலை, இலக்கிய நூல்கள் பெரும்பாலும் ஒரு தலைப்பில் 300 பிரதிகள் அச்சிடப்படுவதே அவர்களுக்கு விநியோகச் சிக்கல்களையும் சந்தைசார் பணமுடக்கங்களையும் தோற்றுவிப்பதாய் அமைந்துள்ளன. இது மிகவும் ஆரோக்கியமற்ற பாரதூரமான நிலைப்பாடாகும். பத்திரிகைகளிலும், ஊடகங்களிலும் புதிய புதிய தலைப்புகளில் நூல் வெளியீடுகள் வருகின்றன. இதை வைத்துக்கொண்டு ஈழத்துப் பதிப்புலகமும், நூல் வெளியீட்டுத் துறையும் வெகு கோலாகலமாக முன்னேறி வருகின்றன என்று குறிப்பிடுவது ஓர் ஆழப்பார்வையாக இராது. அத்தகைய நூல்களில் எவ்வளவு நூல்கள் பலரது கைகளையும் சென்றடைகின்றன என்ற கேள்விக்கு ஆரோக்கியமான பதில் படைப்பாளியிடம் இராது. யாழ்ப்பாணத்தில் வெளியிடப்பட்ட சில நூல்கள் யாழ்ப்பாண மாவட்டத்தை விட்டே வெளியில் பரவலாகச் சென்றடைவதில்லை. மலையகத்தில் வெளியிடப்படும் பல நூல்கள் மலையகத்தவரின் கைகளிலும், இஸ்லாமியரின் தமிழ் நூல்கள் இஸ்லாமிய சமூகத்துக்கப்பால் பரவலாகச் சென்றடைய முடியாத நிலையும் காணப்படுவதை எனது அனுபவ வாயிலாகவே கண்டு ஆரம்பத்தில் அதிர்ந்தவன் நான். இன்று அதுவே இயல்பு வாழ்வாகிப் போனதால், நூல் தேட்டத்தின் தகவல்

தேவைக்காக இலங்கையின் மூலை முடுக்கெல்லாம் தொடர்வதை வழமையாகக் கொண்டுவிட்டேன்.

நூல்களின் பெருமளவிலான உருவாக்கத்திற்கு அந்நூல்களின் பரந்துபட்ட வாசிப்புத்தளம் முக்கியமானது. ஒருவரின் வாசிப்புத்தளத்திற்கு அவரது பாடசாலை வாழ்க்கையிலேயே அத்திவாரமிடப்படல் வேண்டும். அதற்கான வசதியை ஏற்படுத்த வேண்டியது பாடசாலை நூலகங்களின் கடமையாகும். இலங்கையின் முன்னணிப் பாடசாலைகளை அவதானித்தால், அதன் நூலகம் செழுமையாக இருப்பதை அவதானிக்கலாம். சில பாடசாலைகளில் நூலகம் பூட்டப்பட்ட அறைகளில் பூதம் காக்கும் புதையல்களாகக் காட்சியளிக்கின்றன. நூலகத்தின் செழுமையே ஒரு பாடசாலையின் மாணவர்களை அறிவாளிகளாக்குகின்றன என்றால் அது மிகையாகாது. ஐரோப்பிய பாடசாலைகளிலும் பல்கலைக் கழகங்களிலும் நூலகமே முதலில் துலக்கமாகத் தெரிகின்றன. இலங்கையில் இது எத்தனை வீதம்

நடைபெறுகின்றது என்பதும் ஒரு கேள்வியாகும். வட்டுக் கோட்டை யாழ்ப்பாணக் கல்லூரியின் நுழைவாயிலை நூலகம் அலங்கரிப்பதை நாமிங்கு மனங்கொள்ள வேண்டும். ஒரு பாடசாலை நூலகத்தின் மதிப்பும் முக்கியத்

துவழும் கூடக்கூட அப்பாடசாலையின் அறிவார்ந்த மாணவ சமூகத்தின் எண்ணிக்கையும் பெருகும் என்பது நியதியாகும். இதே சமன் பாட்டை இலங்கையின் தமிழ்ப்பிரதேசங்களின் ஒவ்வொரு பாடசாலையும் மனதிற்கொள்ள வேண்டும். அர்த்தமற்ற குறுகிய நிர்வாகத் தடைகளைக் களைந்து நூலகரை முழுமையான சுதந்திரத்துடனும் மன ஆரோக்கியத்துடனும் பணியாற்ற வழிவகுக்கும் உள்ளகச்சட்டங்களை பாடசாலை அதிபர்களும், பாடசாலை இயக்குநர் சபையும் அறிமுகப்படுத்துவதால் மட்டுமே பாடசாலை நூலகங்கள் செழுமைபெறும். பரந்து விரிந்த அறிவு மிக்க ஒரு இளைஞர் சமூகம் உருவாகும். இத்தகைய ஆரோக்கிய வளர்ச்சிக்கு குந்தகமாக இருக்கும் எந்தவொரு நிர்வாகச் சட்டமும் அர்த்தமற்றதாகும். அதற்குத் துணைபோகும் நிர்வாகத் தலைவரும், நூலகரும் தாம் அறிந்தோ அறியாமலோ ஒரு சமூகக் கொடுமைக்கு துணை போகின்றவராவார்.

வரலாறு இவர்களை மன்னிக்கப்போவதில்லை.

முற்றும்

சுடலை ஞானம்

இவர்களுக்கு

சுதந்திரத்தின் மீதான பசி எடுத்த போது

நான் ஒரு வரலாற்றை ஏப்பம் விட்டுக்கொண்டிருந்தேன்..

நான் வரலாற்றுக்குள் இருந்த காலத்தில்

இவர்கள் பஞ்சனைகளின் கூரைகளில் இருந்தார்கள்

எனது காலத்தில்

எனக்காகவும் என்னோடிணைந்தவர்களுக்காகவும்

பலர் வந்தனர்

பாரதி சொன்ன அக்கினிக் குஞ்சுகளைப் போலவும்

அர்ச்சனைப்போலவும்

எனக்காக வந்தவர் மீது

இன்று சுதந்திரம் பற்றிப் பேசுவோர்

கற்களை விசினர் காறி உமிழ்ந்தனர் எனினும்

அவர்கள் சிந்திய ரத்தத்தில்

இவர்களுக்கான சுதந்திரமும் இருந்தது

எனக்காக வந்தவர்

அவரவர் காரியம் முடித்து

யாரும் வரமுடியாப் பேரிருளுள்

வந்தவர் போயினர்...

எங்களின்காலத்தில்

கருத்துக்கள் மீது நித்திரை கொண்டபடி

நாக்கு வளிக்காமல் பேசித்திரிந்தவர்களுக்கு

இப்போது சுதந்திரப்பசி...

இவர்கள் வரலாறு ஒன்றை ஏப்பமிடும் காலத்தில்

இன்னும் சிலருக்கு சுதந்திரப் பசி எடுக்கும்.

கனவுகள் + கற்பனைகள் = பூச்சியம்

சொல்லாது போன சொற்களை
சேகரிக்கிறது தனிமை
நிலுவையில் இருக்கும்
பாதிச்சொற்களில் பயத்தின் நெடி
இன்னும் மறையவில்லை

முடியற்ற என் கனவுக்
குடுவையினூடு
வழிகின்ற எனது விம்பங்களில்
பரிதாபத்தின் தோரணை
அப்பிக்கிடக்கிறது
பிளைத்தல்களின் சுதந்திரத்தில்
லயிக்கிறது மனது

திராத பக்கங்களில் கலக்கமேதுமற்று
நிரம்பிக் கொண்டிருக்கின்றன
விடயற்ற கேள்விகள்
தீர்வுகளற்ற முடிவுறா
நெடும் பயணத்தின்
சிராய்ப்புத் தழும்புகளில்
மறைந்துகொண்டிருக்கும் எனது
துரியோதயத்தின் மீது
நம்பிக்கையற்றிருக்கிறது பகல்

தனித்திருத்தவின் சாத்தியம்
அதிகரிக்க அதிகரிக்க
உடலற்று வான வெளிகளில்
நீந்துகிறது உயிர்
ஒவ்வொரு காலையும்
அதே நம்பிக்கையுடன்
நான் ஏந்தும் எனது
பிச்சை பாத்திரத்தின் மீது
விரல் பதிக்க
துணிவற்றிருக்கிறார்கள்
சோறூட்டும் போது அம்மா சொன்ன
கதைகளில் வரும் தேவதைகள்

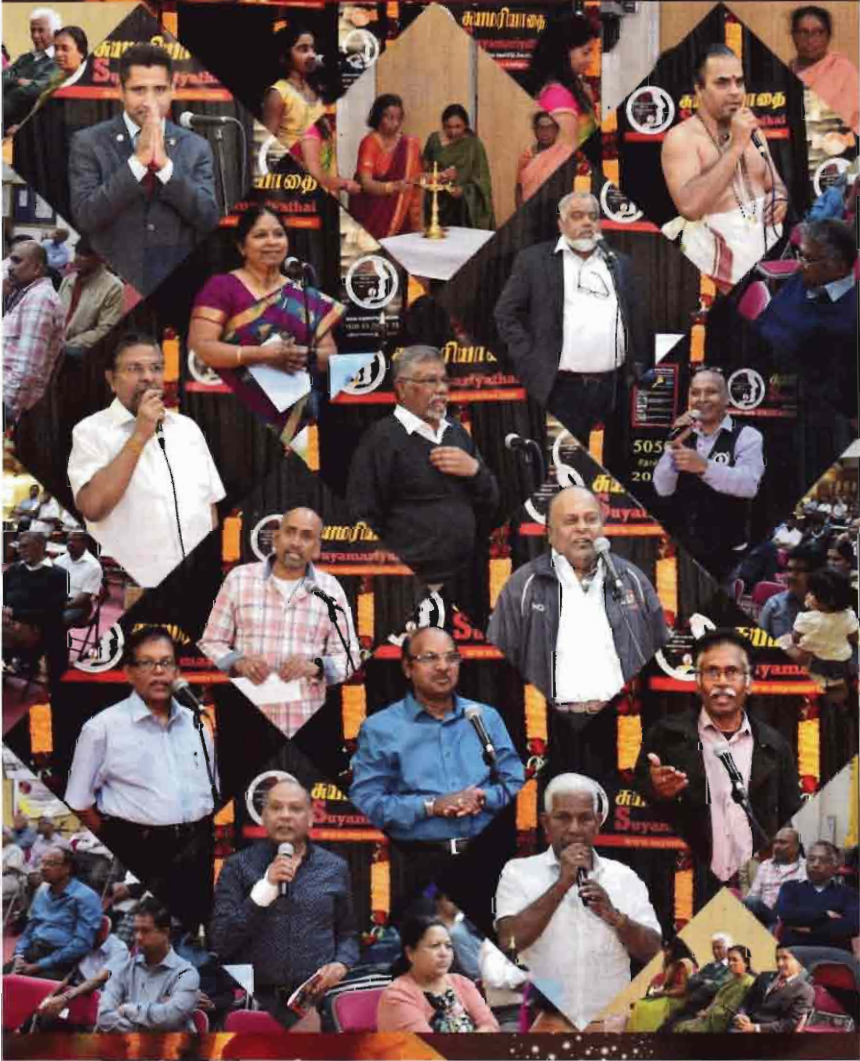
உயரத்தில் பறக்கும்
இனமும் மொழியுமற்ற பறவை
ஒன்று
ஆயிரம் விடைகளோடு
உதிர்த்துவிட்டு போகும் இறகுகளில்
நிறைகிறது
தேவதைகளின் கண்களில்
அகப்படாத பிச்சைப் பாத்திரம் .

“சுயமரியாதை” இதழ் வெளியீட்டு

02.04.2017

விழா

இலண்டன்

1986 தலவாக்கலை பேரெழுச்சி
மலையகத்தின் அமைதியின் பின்னால்தான் மறைந்திருக்கும்
வீரத்தின் வெளியாயு...!

பி ர காதர்..

சென்ற இதழின் தொடர்ச்சி...

எரிமலை வெடித்தது.

1986 ஜனவரி 26ஆம் திகதி: பிரார்த்தனை போராட்டம் நடந்து முடிந்து 11 நாட்களே ஆகியிருந்தன. தலவாக்கலை தைப்பூசம் இவ்வாறான பின்னணியில் ஆரம்பமானது. கடந்த ஆண்டு (1985இல்) எவ்வித இடையூருமின்றி தேர்ப்பவனி நடைபெற்றதால் இத்தடவை இளைஞர்கள் சற்று அலட்சியமாக இருந்து விட்டனர். இரவு தேர்ப்பவனி வந்து கொண்டிருந்தவேளை சிவா என்ற தமிழ் தொழிலாளி ஒரு சிங்கள கடைக்காரனுக்கு கொடுக்க வேண்டியிருந்த பன்றிரண்டு ரூபாவுக்காக கடைக்குள்ளே இழுத்துச் செல்லப்பட்டு தாக்கப்பட்டார். இதனைக்கண்ணூற்ற சில தமிழ் இளைஞர்கள் கடைக்குள் புகுந்து அவரை மீட்டனர். இதனால் சிறு கைகலப்பு ஏற்பட்டது. இதனைத் தொடர்ந்து தயார் நிலையில் இருந்த சிங்களக் காதையர்கள் தமிழர்களை தாக்கத் தொடங்கினர். தமிழ் மக்கள் இத்தகைய திட்டமிட்ட தாக்குதலை எதிர்பார்த்து தயாராக இருக்கவில்லை. இரு தமிழ் இளைஞர்கள் தாக்கப்பட்டு லிந்துல்லை மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர்.

அவர்களைப் பார்வையிடுவதற்காக லிந்துல்லை மருத்துவமனைக்குத் தனது காரில் சென்ற சந்திரசேகரனும் அவரது நண்பர்களும் அவர்களைப் பின்தொடர்ந்து வந்த லொறியில் வந்த சிங்கள காதையர்களால் வழியில் மறிக்கப்பட்டு இரும்பு கம்பிகளாலும் பொல்லுகளாலும் தாக்கப்பட்டு காயமுற்றனர். இவர்கள் அதே மருத்துவமனையில் அனுமதிக்கப்பட்டனர். அவரது கார் அடித்து நெருக்கப்பட்டு தீ வைத்து கொளுத்தப்பட்டது. இதற்கு தலைமை கொடுத்தவன் லிந்துல்லை விகாராதிபதியாவார். அத்துடன் நிலாமல் தலவாக்கலை நகரிலிருந்த பல தமிழ்க் கடைகளை அவர்கள் தீக்கிரையாக்கினர். சந்திரசேகரனுக்கு சொந்தமான பஞ்சலிங்கம் ஸ்டோர்ஸ் சூறையாடப்பட்டு தீ வைத்துக்கொளுத்தப்பட்டது. சந்திரசேகரன் தாக்கப்பட்ட சம்பவம் தலவாக்கலைக்கு வெளியே இரவு நேரத்தில் நடைபெற்றதால் அதுபற்றி தலவாக்கலை மக்கள் அன்று அறிந்திருக்கவில்லை.

மறுநாள் ஜனவரி 27 காலை: சந்திரசேகரன் தாக்கப்பட்டார் என்ற செய்தி காட்டுத் தீயைப்போல பரவியது. அவ்வளவுதான். அமைதியாக தகித்துக்

கொண்டிருந்த எரிமலை வெடித்தது. சாது மிரண்டால் காடு தாங்காது என்பார்கள் மலையக மக்கள் வெகுண்டெழுந்தால் அவர்களது ஒன்றிணைந்த பலம் எப்படியிருக்கும் என்பதை அன்று நாடு கண்டது. 1977 முதல் அதுவரை சிங்கள காடைத்தனத்திற்கு அஞ்சி அடியை வாங்கிக்கொண்டு ஓடியவர்கள் அன்று எழுந்தார்கள் நிமிர்ந்தார்கள். அலையலையாக ஆயிரமாயிரமாய் ஆர்த்தெழுந்தார்கள். மலையகம் அதிர்ந்தது. நாடே திகைத்துப் போனது.

மலையக வரலாற்றில் முதற் தடவையாக மலையகத்தில் சிங்களவர்கள் அகதிகளானார்கள். பூட்டியகடைகளையும் திறந்த வீடுகளையும் அப்படி அப்படியே போட்டுவிட்டு பாடசாலைகளிலும் விகாரைகளிலும் தஞ்சம் புகுந்தனர். சிங்கள குடியேற்ற கிராமங்களுக்கு அண்மையிலிருந்த தோட்டங்களிலிருந்த தமிழ் மக்களும் பாதுகாப்புக்காக கோயில்களில் அடைக்கலம்புக நேரிட்டது. சிங்கள குடியேற்றங்கள் தாக்கப்பட்டன. குடியேற்றவாசி சிங்களவர்கள் பாதுகாப்பு தேடியோடினர். தலவாக்கெலையில் தொடங்கிய பதிலடித் தாக்குதல் அக்கரபத்தனை, ஹட்டன், வட்டகொட, பொகவந்தலாவ பகுதிகளுக்கும் சிங்கள பகுதியான கினிகத்ஹேணைக்கும் பரவியது. இப்பதிலடி ஜனவரி 27 முதல் பெப்ரவரி 5 வரை உக்கிரம் பெற்றிருந்தது. பெப்ரவரி 11ஆந் திகதியே நிலைமை வழமைக்குத் திரும்பியது.

இந்த இடைக் காலத்தில். இப்பகுதி முழுவதும் மலையக மக்களின் கட்டுப்பாட்டில் இருந்தது. தோட்ட நிர்வாகிகள் ஓட்டம் பிடித்தனர். பொலிசார் வெளியே வர அஞ்சினர். செய்தி கேட்டு வெளிப் பிரதேசங்களிலிருந்து லொறிகளில் வந்த காடையர், மரங்கள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்டும், பாறைகள் உருட்டப்பட்டும், பாதைகள் மறிக்கப்பட்டும் அடித்து தூரத்தப்பட்டார்கள். மக்கள் மலைக் குன்றுகள் மீது மறைந்திருந்து கற்களால் தாக்கினர். இத்தகைய கொரில்லா தாக்குதல்களுக்கு காடையர்களால் முகங்கொடுக்க முடியவில்லை. ஈரோஸ் அமைப்பும் புளொட் அமைப்பும் ஆயுதங்களைக் கொண்டு வந்து குவித்து தாக்குதலுக்கு தயாராகிறது என்ற வதந்தி பரவி அச்சத்தால் அகதி முகாம்களிலிருந்த சிங்கள மக்கள் இரவில் கூட நித்திரை கொள்ளாமல் விழித்திருந்தனர். ஆனால் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் மத்தியில் வாழ்ந்த சிங்கள தொழிலாளர்கள் தாக்கப்படவில்லை. ஒரு பாலியல் வன்முறைச் சம்பவம் கூட இடம் பெறவில்லை.

இப்பகுதிக்கு மேலதிக பொலிசாரையும் இராணுவத்தையும் அனுப்ப முயற்சிகள் நடந்தன ஆனால் பாதைகள் வெட்டி வீழ்த்தப்பட்ட இராட்சத மரங்களாலும், பெரும்பாறைகளாலும் அடைக்கப்பட்டிருந்ததால் அவை திரும்பிச் சென்றன. அப்போது தொண்டமான் இந்தியாவிலிருந்தார். 30ஆந் திகதி மாலையே அவர் நாடு திரும்பினார். 30ஆந் திகதி அவசரமாகக் கூடிய பாதுகாப்பு சபை கூட்டத்தின் பிரதான விடயமாக தலவாக்கெலை சம்பவம்

ஆராயப்பட்டு இராணுவத்தினரும் பொலிசாரும் உசார் நிலையில் வைக்கப்பட்டனர்.

1986 தை மாத எதிர்த்தாக்குதல் எழுச்சி சரியான நேரத்தில் தான் வெடித்திருந்தது. அப்போதைய புறச்சூழல் அதற்கு மிகவும் சாதகமாக அமைந்திருந்தது. இல்லையென்றால் மற்றொரு 83 வன்செயலை தமிழர் மீது கட்டவிழ்த்து விடுவதற்கு அதுவே போதுமான காரணமாக அமைந்திருக்கும். 83ன் பின்னர் அரசின் மீது ஏற்பட்டிருந்த சர்வதேச அழுத்தம் தமிழ் நாட்டின் அனுதாப கொந்தளிப்பு இந்திய பிரதமர் இந்திரா காந்தியின் நேரடித் தலையீடு வடக்கில் ஏற்பட்டிருந்த இளைஞர் எழுச்சியை எப்படி கையாள்வது எனத் தெரியாமல் அரசு திட்டாடிக் கொண்டிருந்த நிலைமை என அனைத்தும் சேர்ந்து இனவாத ஜே.ஆர். அரசாங்கத்தின் கைகளைக் கட்டிப் போட்டிருந்தன. வடக்கில் இராணுவத்தை அனுப்பியதால் ஏற்பட்ட அதே போன்ற எதிர்விளைவை இராணுவத்தை அனுப்புவதன் மூலம் மலையகத்திலும் ஏற்படுத்தி மற்றொரு யுத்தமுனை அங்கு உருவாக்கக் கூடாது என்பதில் அரசு தெளிவாக இருந்தது. இந்நிலையில் ஜே.ஆர். அரசாங்கம் நிலைமையைக் கட்டுப்பாட்டுக்குள் கொண்டு வருவது எப்படி? என குழம்பிப் போயிருந்தது. இறுதியில் மலையக தமிழர்களைத் தாம் கையாள்வதாக தொண்டமான் பொறுப்பேற்றார். சிங்கள மக்களை அரசு கையாள்வது என முடிவெடுக்கப்பட்டது.

இதன்படி 06.02.1986ஆம் திகதி விமானப்படைக்குச் சொந்தமான இரண்டு ஹெலிகொப்டர்களில் தொண்டமானும், செல்லசாமியும், அண்ணாமலையும், எம்.டி.ராஜனும், பொலிஸ்மா அதிபரும், ஜே.ஈ.டி.பி. தலைவர் பெம்சித் செனவிரத்தனவும் மலையகத்திற்கு அனுப்பப்பட்டனர். முதலில் அவர்களது ஹெலிகொப்டர் தலவாக்கெலை பாடசாலை மைதானத்தில் தரையிறங்கியது. அங்கு குழுமிய சுமார் 3000 தமிழ் மக்கள் மத்தியில் தொண்டமான் மாத்திரமே சுருக்கமாக உரையாற்றினார். அவர்களின் மனநிலையைப் புரிந்து கொண்டு அவர்களை ஆத்திரப்படுத்தி விடாமல் மிகக்கவனமாகவும், கெட்டித்தனமாகவும், நிலைமையைக் கையாண்டார். அதே சமயம் அன்று தலவாக்கெலை தலைமையில் மலையக தமிழ் மக்கள் காட்டிய வீரம் தொண்டமான் தனது மார்பை நிமிர்த்தி தலையை உயர்த்தி மற்றவர் முன்னிலையில் கம்பீரமாக நின்று பேசக்கூடிய சூழலை ஏற்படுத்தியிருந்தது.

“அண்மைக் காலங்களில் குண்டர்களால் பல தடவைகள் நீங்கள் தாக்கப்பட்டிருக்கிறீர்கள்., அவமானப் படுத்தப்பட்டிருக்கிறீர்கள். ஆனால் இத்தடவை முன்னரைப் போல பயந்து ஓடாமல் குண்டர்களை எதிர்த்து போராடியிருக்கிறீர்கள். அதற்காக நான் பெருமைப்படுகிறேன். அதே சமயம் நீங்கள் நடத்திய போராட்டம் ஒரு சிறிய சிங்கள தீவிரவாத கும்பலுக்கு எதிரான போராட்டம் மாத்திரமே என்பதை ஞாபகத்தில் வைத்திருக்க வேண்டும். அச்சிறிய கும்பல் தாம் நினைத்தபோதெல்லாம் உங்களை தாக்கலாம் என இதுவரை நினைத்துக் கொண்டிருந்தது. அதற்கு

நல்ல பதிலடியை இன்று கொடுத்திருக்கிறீர்கள். ஆனால் உங்கள் போராட்டம் உங்களோடு ஒன்றாக கொழுந்து பறிக்கும் தொழிலாளருக்கோ, நிம்மதியாக வாழ நினைக்கும் விவசாயிகளுக்கோ எதிரானதல்ல என்பதை நிரூபித்திருக்கிறீர்கள்.” என சுருக்கமாக தனது உரையை முடித்துக் கொண்டு “நேற்று நடைபெற்ற அமைச்சரவைக் கூட்டத்திலே ஜே.ஆரிடம் இராணுவமோ, பொலிசோ தேவையில்லை. நான் சென்று தோட்ட தொழிலாளர்களைச் சந்தித்து அமைதிக்குத் திரும்புமாறு கோரி அவர்களை ஒத்துக்கொள்ள வைப்பேன் என உறுதியளித்துள்ளேன். அதற்கு நீங்கள் கட்டுப்படுவீர்களா.?” என வினவிவிட்டு “ஆம் என்றால் உங்கள் கையை உயர்த்தி இங்கு வந்திருக்கும் பொலிஸ்மா அதிபருக்குக் கேட்கக் கூடியதாக “ஆம்” என்று கூறுங்கள்” என வேண்டினார். அனைவரும் தமது கரத்தை உயர்த்தி “ஆம்” என ஏகக் குரலில் பதிலளித்தனர். அடுத்து “இல்லை என்று சொல்லுபவர்கள் யாராவது இருந்தால் இப்போது தமது கையைத் தூக்குங்கள்” எனக்கூறிய போது ஒருவர் கூட கை தூக்கவில்லை.

அதன் பின்னர் பொகவந்தலாவைக்கும், நோர்வுட்டுக்கும் அவர்களது ஹெலி பறந்தது. இதே விதமான உறுதி மொழிகள் அங்கும் பெறப்பட்டன. அதன் பின்னரே நிலைமை வழமைக்கு திரும்பியது. பதற்ற நிலைமை தணிந்து, பாதைத் தடைகள் அகற்றப்பட்டு, மூடப்பட்டிருந்த கடைகள் திறக்கப்பட்டு நிலைமை பெப்ரவரி 11ஆம் திகதியே சீரடைந்தது.

அதுவரை தலை குனிந்து வாழ்ந்த மலையகம் தலவாக்கலைப் பகுதித் தோட்டத் தொழிலாளர்களின் வீரத்தால் அன்றுதான் தலை நிமிர்ந்தது. அதுவரை அடித்தாலும் அடியை வாங்கிக்கொண்டு, அவமதிக்கப்பட்டாலும் சகித்துக்கொண்டு, தாக்கப்பட்டாலும் பயந்து ஓடி ஒளிந்த மலையக மக்கள் அன்றுதான் தமது வீரத்தையும் ஒற்றுமைப் பலத்தையும் வெளிப்படுத்தினர். அதன் பின்னரே மலையக நகரங்களில் தமிழ்த்தோட்டத் தொழிலாளர் அச்சமின்றி, சுதந்திரமாக நடமாட முடிந்தது. அதன் பின்னரே மலையக மக்களை இனிமேலும் அச்சுறுத்தி அடக்கி வைத்திருக்க முடியாது. என்பதை அரசும், தோட்ட நிர்வாகமும் உணர்ந்தது.

அன்று விதைக்கப்பட்ட அந்த வீரம் இன்னும் மலையகத்தில் உயிர்த்துடிப்போடு இருக்கிறது. அவர்கள் மத்தியில் அமைப்புகள் பலமாக இருக்கும் வரை அந்த வீரம் அழியாமலிருக்கும்.

நகைச்சுவையும்

உளவியல் சிக்கல்களும்...

அகஸ்டி கோல்டுமே (சிம்பா) ஸ்கட்டன்

நவீன உலகில் உளவியல் கோளாறுகள் என்பன கண்ணுக்குத் தெரியாத நோய்க்கூறுகளாகும். இந்த உளவியல் கோளாறுகளின் முக்கியமே இவற்றை நாம் தொட்டுப் பார்த்து அறிந்துகொள்ள முடியாத நிலையில் இருப்பதாகும். அது மட்டுமல்ல அவை எமது நாளாந்த அசைவியக்கத்தின் ஒவ்வொரு அம்சத்திலும், நாங்கள் எவ்வாறு பேசுகிறோம்.? எவ்வாறு நடக்கின்றோம்.? எவ்வாறு செயலாற்றுகின்றோம்.? எவ்வாறு அன்பு செலுத்துகின்றோம்.? என்பனவற்றி லெல்லாம் பாதிப்பு செலுத்தக் கூடியனவாக உள்ளன. அத்தோடு நகைச்சுவையை நாம் எவ்வாறு ரசிக்கின்றோம்.? ஹாஷ்யமான நிகழ்ச்சிகள் குறித்து நாம் எவ்வாறு சிந்திக்கின்றோம்.? நகைச்சுவையை நாம் எவ்வாறு எதிர்கொள்கின்றோம்.? என்பனவற்றையும் கூட இவை பாதிக்கின்றன.

என்னைச் சிரிப்பிலாழ்த்தும் பிரபல்யமான நகைச்சுவை ஆளுமைகள் ஏன் தொடர்ச்சியான உளவியல் கோளாறுகளுக்கு உட்படுகிறார்கள்.? என்பது பற்றி நான் நீண்டகாலமாக வியப்புற்று வந்திருக்கிறேன். நகைச்சுவைக்கும், உளவியல் சிக்கல்களுக்குமிடையில் உள்ள தொடர்புகள் குறித்து நிறையவே பேசப்பட்டுள்ளது.

உண்மையில் உளவியல் கோளாறுகளுக்கு உட்பட்டவர்கள் தங்களின் உள்மனதில் வியாபித்துக்கிடக்கின்ற இந்த ராட்சகர்களிடமிருந்தே தங்கள் நகைச்சுவைக்கான பெருந்துண்டுதலைப் பெற்றிருக்கிறார்கள்.

உளவியல் சிக்கல்கல்களும், மன அழுத்தங்களை சீராக்கும் செயற்பாடுகளும் அடிப்படையில் நகைச்சுவையுடன் சேர்ந்தே செயற்படுவதைக் காணலாம். சிறந்த ஹாசிய நிகழ்ச்சியானது உணர்ச்சிகள் மற்றும் மன எழுச்சிகளுக்கு சாதமாகத் திகழ்கின்றன. நிலைமைகள் மோசமாகிப் போகின்ற கட்டங்களில் இவை உளவியல் ரீதியான அடி தாங்கியாக அமைகின்றன. பகிழ்கள் விடுவதன் மூலம் நவீன உலகம் தங்களுடைய உணர்ச்சிகளை உற்சாகத்தோடு வைத்திருக்க உதவுகின்றது என்று மேக்றோ (McGraw) என்ற அறிஞர் கூறுகின்றார்.

நகைச்சுவைக்கும் மன அழுத்தத்திற்கும் இடையிலான தொடர்புகளைப் பற்றிய எனது முதலாவது சிந்தனை ஃபிராங்கி பொயில் (Frankie Boyle) என்ற நகைச்சுவை ஆளுமையில் இருந்தே ஆரம்பமாகின்றது. பார்த்தும், பார்க்காமலும் நகைச்சுவையை அள்ளி எறிகின்ற இவரின் நகைச்சுவைகளைக் கேட்டுச் சிரிப்பீர்களானால்

அதற்காக நீங்கள் தேவாலயத்தில் பாவசங்கீதனம் செய்ய நேரலாம். ஆனால் பிரபலமான நகைச்சுவையாளரான பெயில் தனது இளமைக் காலங்களில் மன அழுத்த நிவாரணங்களுக்கான பயிற்சி மையங்களில் கலந்து கொண்டிருக்கிறார். அத்துடன் உளவியல் கோளாறுகளுக்கு சிகிச்சை வழங்கும் ஒரு நிலையத்திலேயே முதன் முதலில் வேலை பார்த்திருக்கிறார். நகைச்சுவைக்கும் உளவியலுக்கும் சம்பந்தமில்லாது போனாலும் கூட இவரது தொழிலானது மனக்கோளாறுகளைத் தீர்க்கும் ஒரு செயல் முறையாகவே காணப்படுகின்றது. பெயில் மட்டுமல்ல பிரபலமான நகைச்சுவை ஆளுமையான ஸ்டீபன் ஃவிறை (Stephen Fry) என்பவரும் மனக் கோளாறுகளுடன் போராடியே வந்திருக்கிறார். இருமுனைக் கோளாறால் (Bipolar Disorder) இவர் பாதிக்கப்பட்டிருந்தார். இந்த நோயால் பாதிக்கப்பட்டவர்கள் தம்மனதில் ஏற்படும் உணர்ச்சிக் கொந்தளிப்பால் சிறிது காலம் அத்தீத மகிழ்ச்சியாலும் மிகையான உற்சாகத்தாலும் திளைக்கிறார்கள். பின் இதற்கு நேர் எதிரான மிகையான சோகத்தில் அதாவது ஆழ்ந்த மனச் சோர்வில் சிலகாலம் வருந்துவார்கள். ஸ்டீபன் ஃவிறை 2012ஆம் ஆண்டில் தற்கொலை முயற்சியை மேற்கொண்டார் என்பது குறிப்பிட்டுக் கூறவேண்டியதொன்றாகும்.

ரொபின் வில்லியம்ஸ் (Robin Williams) என்ற மற்றொரு காலமெல்லாம் பேசத்தக்க சிறந்த நகைச்சுவை ஆளுமைக்கொண்டவர் ஆகஸ்ட் 2014இல் தற்கொலை செய்து கொண்ட துயர நிலைமையையும் நாம் கணக்கில் எடுத்துக்கொள்ள வேண்டும். ஆனால், நாங்கள் மேடையில் பார்க்கும் ஒரு ஹாசிய நிகழ்ச்சி உண்மையைத்தான் பேசுகிறது என்று யோசிக்கும்போது சிக்கலாகவே இருக்கிறது.

இந்த நகைச்சுவையாளர்களுக்கும் அவர்களின் சொந்த உளக் கோளாறுகளுக்கும் இடையில் காணப்படுகின்ற வலிமையான தொடர்பானது, இத்தகைய அரும்பெரும் ஆற்றலும் மற்றவர்களைச் சிரிப்பிலாழ்த்தும் அரிய திறனும் கொண்ட இவர்கள் அமைதியாக தங்களின் சொந்தச் சோகங்களோடு போராடிக்கொண்டிருப்பது பற்றி எனக்குள் ஒரு கேள்வி எழுந்திருக்கிறது. ஒருவேளை தங்களிடையே தனிமை உணர்வுகளும் அந்நியமாகி நிற்கும் உணர்வுகளும் இந்த முரண்பாடான நிலைமைகளை உருவாக்கி இருக்கக்கூடும். இந்த நிலைகளே உளவியல் நோய்களோடு மிக நெருக்கமான சம்பந்தம் கொண்டவையாகக் காணப்படுகின்றது. நகைச்சுவை என்பது வெறும் களிப்பூட்டும் ஒன்று மட்டுமல்ல, அது மற்றவர்களைச் சிரிப்பிலாழ்த்தும் சமூகக் கூட்டுறவின் ஒரு பகுதியாகவும் அமைகிறது.

இந்த நகைச்சுவையானது நகைச்சுவை என்ற பொதுத்தளத்தில் மக்களை இணைத்து ஒரு களிப்பூட்டும் விஷயத்தில் தங்களின் சொந்தத் துயரங்களைத் தங்களின் நேயர்களுக்கு வழங்குகின்றார்கள் போலும். இது ஒருவித களிப்பூட்டும் வடிவத்தின் முரண்பாட்டைக் காட்டுகிறது. தங்களின் நேயர்களுக்குக் களிப்பூட்டும் நிகழ்வு என்ற போர்வைக்குள் தங்களின் வலிகளைச் சாதுரியமாக வெளிப்படுத்துகிறார்கள். என்ன காரணங்கள் கூறப்பட்டாலும் உளவியல் கோளாறுகளால் அவதியுறுவோருக்கு நகைச்சுவை என்பது இத்தகைய நவீன உலகில் உளவியல் கோளாறுகளை நிவர்த்தி செய்வதில் முக்கிய பங்கு வகிக்கிறது.

ஐக்கிய ராச்சியத்தில் ஆயுதப்படையினர் (AF) ராணுவ வீரர்களின் மத்தியில் உளவியல் கோளாறுகளைச் சீர செய்யும் விதமாக சில முயற்சிகளை மேற்கொண்டனர். இதற்காக அவர்கள் மேற்கொண்ட ஒரு பரீட்சார்த்த நிகழ்வில் உளவியல் சிக்கல்கள் குறித்த

விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்துவதற்குப் பிரபல ஹாஷ்ய நடிக்காளின் நகைச்சுவை ஓராங்க நாடக நிகழ்ச்சிகளைப் பாவித்தனர். அந்த நிகழ்வில் பின்வரும் முடிவுக்கு அவர்கள் வந்து சேர்ந்தனர்: 'உளவியல் ஆரோக்கியம் சாந்த விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும் விளக்கங்களை இவ்வாறு ஹாஷ்ய நிகழ்ச்சியின் மூலம் காட்டியது திருப்தியாக அமைந்ததுடன் அனைவரும் ஏற்றுக் கொள்ளும் சூழலையும் உருவாக்கியது' என்பது தான்.

நவீன உலகில் நீண்ட காலமாகவே உளவியல் நோய்கள் என்பன ஒரு தீண்டத் தகாத ஒன்றாகவே நோக்கப்பட்டு வந்திருக்கிறது. ஆனால் இன்று நிலைமை மாறியுள்ளது. விசித்திரம் என்னவெனில் ஹாஷ்யமே இந்த உளவியல் நோய்க்கான தீவாக அமைந்திருப்பதுதான்.

ஆங்கிலத்திலிருந்து தமிழில் :

நவஜோதி ஜோகர்டனம்.

Photos / Design / Print
www.aimstv.net

நன்றி நவிலல்:

எமது 'சுயமரியாதை' சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழினை உறவுகளின் கைகளில் கையளிப்பதற்கு துணையாகவும், கௌரவ விருந்தினர் - முன்னைநாள் கௌன்சிலர் திரு. திருமதி. சரேஸ் கிருஸ்ணா அவர்கட்கும்,

இந்த வெளியீட்டு நிகழ்வை சிறப்பாக செயற்படுத்துவதற்கு மண்டபத்தையும், ஒலி அமைப்புடன் தொண்டர்களின் பங்களிப்பையும் வழங்கிய இலிங் ஸ்ரீ கனக தூர்க்கை அம்மன் ஆலய நிர்வாகத்தினருக்கும் 'பாடகம் தொலைக்காட்சி' சேவை மற்றும் அறிஞர்கள், ஆக்கங்களின் உரிமையாளர்கள், வாழ்த்துரை வழங்கியவர்கள், இவையனைத்தையும் சிறப்பாக தொகுத்து வழங்கியவர்கள் மொத்தத்தில் சஞ்சிகையை மேலும் வலுப்பெறும் வகையில் வலுவூட்ட வழிவகுத்தவர்களுக்கும், நிகழ்விற்கு வருகை தந்து கௌரவப்படுத்திய அன்பர்கள், அரங்கை அதிர வைத்து உரையாற்றிய எமது இளைய தலைமுறை செல்வி, அனான்யாவிற்கும் ஏனைய அனைத்து உதவிகளையும் வழங்கிய மனிதநேய உறவுகளுக்கும் மிகவும் அன்பான நன்றிகளை தெரிவித்து கொள்கின்றோம்.

தொழில்நுட்பம் வானளாவ வளர்ந்துள்ள காலம் இது. காசலையில் எழுந்ததும் பலரின் எண்ணம் இன்று மின்னாஞ்சலில் அல்லது முகநூலில் என்ன வந்திருக்கிறது என்றோ வாட்ஸ்பில், வைபரில் உள்ள புதினங்கள் என்ன என்பதாகவே இருக்கிறது.

சாதாரணமாக கணினியின் முன்னுட்கார்ந்தால் மின்னாஞ்சலில் என்ன செய்திகள் உள்ளன என்ற ஆர்வம் மேலிட மின்னாஞ்சலில் கண்ணைச் செலுத்தும் எங்கள் கவனம் அங்குள்ள குறாஞ்செய்தியின் பால் செல்கிறது. அதனைத் தொடர்ந்து ஐந்து நிமிடத்தில் மீண்டுவிட வேண்டும் என்ற சங்கற்பத்தோடு முகநூலில் ஐக்கியமாகும் நாம் அங்குள்ள பல காணொளிகளுக்குள் எங்கள் பார்வையை பரவ விடுகிறோம்.

அந்தவிதமாக நாம் கணினியினை முக்குவதாலோ அல்லது தொலைபேசியை சுரண்டிக் கொண்டு இருப்பதாலோ எங்கள் நேரம் எம்மையறியாமலே எம்மை தன்னோடத்தில் இழுத்துச் செல்வதை எம்மால் கிரகிக்க முடியாத அளவுக்கு தொழில்நுட்பம் எம்மைக் கவர்ந்துள்ளது. தொழில்நுட்பம் வாழ்வை வேகமாக்குகின்றது, அதே நேரம் வாழ்விலும் பல கவனச் சிதறல்களுக்கான சாதனங்களும் பெருகிக் கொண்டு போகின்றது.

அதே தொழில் நுட்பத்தின் வளர்ச்சியால் பலவிதமான படைப்புகளும் வெளியாகிக் கொண்டு தான் இருக்கின்றன. ஆனால் அந்தப்படைப்புகள், குறிப்பாக சீரியல்கள் என்ற தொடர்புடையவை நேரத்தை விழங்குவதோடு பல குடும்பங்களின் மிரச்சனைகளுக்குக் கூடக் காரணமாகி விடுவது மட்டுமல்லாமல் சாதாரண மக்களின் ஆக்கும் திறனை, சிந்திக்கும் நுட்பத்தைப் பறிக்கொண்டுள்ள அபாயம் ஏற்பட்டுள்ளது.

மனவழுத்தம் மேலிட ஒரு ஆறுதல் கொடுக்கும் என நினைத்து மக்கள் தங்கள் நேரத்தை தம்மையறியாமலே காவு கொடுக்கின்றனர். நேரம் என்பது எமது ஆயுளின் பகுதிகள் என்பதை நாம் சிந்திக்க வேண்டும் அல்லவா.? நாம் எம்மை மறந்து இருப்பதால் எம்மைச் சுற்றியுள்ள மிரச்சனைகள் தீர்ந்து விடுமா.? ஏன் நாம் எம்மைப்பற்றி எம் வளர்ச்சி பற்றி, எம் சமூகம் பற்றிச் சிந்திப்பதிலும், அதிபற்றிச் சந்திப்பதிலும் எம் பொன்னான நேரத்தைச் செலவு செய்யக் கூடாது.?

இது ஒருபுறமிருக்க நாகுகள் ரீதியாக எம்மக்கள் பரந்து வாழ்கிறார்கள் என்று நாம் பெருமைப்பட்டுக் கொள்கிறோம். ஆம், உண்மை தான். உலகம் முழுவதும் பரந்து வாழும் நாம் ஏனோ நேரத்தின் அருமையை மதிக்கத் தெரியாத சமூகமாக வாழ்கிறோமா.? என்ற வினாவுடன் வாழ்கிறோம்.

பலவிதமான பிறந்தநாள் கொண்டாட்டங்கள், திருமணநாள் விழாக்கள், புத்தக வெளியீட்டு விழாக்கள், திருமணங்கள், பூப்புவித நீராட்டு வைபவங்கள், கலை நிகழ்வுகள், ஆண்டு விழாக்கள், பலவிதமான சந்திப்புகள் எனப் பலவிதமான கொண்டாட்டங்கள் நடக்கின்றன.

அந்த விழாக்களின் தாற்பரியங்கள் பற்றி நாம் பல கருத்துக்களைக் கொண்டிருந்தாலும் மிக முக்கியமான அம்சம் என்னவென்றால் பெரும்பாலும் பல விழாக்களோ நிகழ்வுகளோ

தெரிவிக்கப்பட்ட நேரத்துக்கு ஆரம்பமாவதில்லை என்பது தான். இதனால் ஏற்படக்கூடிய பாதிப்புகளை நாம் சிந்தித்தே ஆகவேண்டியவர்களாகவே உள்ளோம்.

ஒரு குடும்பத்தினரோ அக்குடும்பத்தினரைச் சார்ந்தவர்களோ அந்தக் குறிப்பிட்ட காரணத்துக்காக அதற்கான நாளை ஒதுக்கி விடுவார்கள். அவர்களைப் பொறுத்தவரை அந்தநாளே அவர்களுக்கான நாளாக இருக்கும்பட்சத்தில் தாமதமாக ஆரம்பிக்கும் விழாக்களாலோ, நிகழ்வுகளினாலோ அதிசுபட்சம் பாதிப்புகளுக்கு உள்ளாக மாட்டார்கள். ஆனால் அந்த நிகழ்வுகளுக்கு சமூகமளிக்கும் விருந்தினர்கள் பலவிதமான நெருக்கங்களின் மத்தியில் அழைப்பை மதிக்கும் மனம் கொண்டவர்களாக அங்கு பிரசன்னமாகிறார்கள்.

குழந்தைகளைக் கொண்ட பெற்றோர்கள், பிள்ளைகளை பழப்பதற்காக வேறு இடங்களில் விட்டு விட்டு வந்த பெற்றோர்கள், வயதானவர்களுடன், உடல் நலம் குன்றிய குடும்பத்தினர்களுடன் வந்தவர்கள் அல்லது அவர்களை மற்றவர்களின் கவனத்தில் விட்டுவிட்டு வந்தவர்கள் விழாவின் நிறைவில் வேலைக்கும் போவோம் என்று திட்டமிட்டவர்கள் அல்லது அதிக தூரம் பயணிக்க வேண்டியவர்கள் அல்லது இந்த விழாவின் முக்கிய தருணம் கழிந்து வேறொரு நிகழ்வுக்கும் செல்ல வேண்டிய பொறுப்புள்ளவர்கள் என்ப பலவிதமானவர்களைச் சமூகம் கொண்டுள்ளது.

மற்றவர்களின் நேரத்தை நாம் ஆக்ரமிப்பது என்பது எந்த வகையிலும் நியாயமாகாது. அதமட்டுமல்ல நாம் அடுத்த சந்ததிக்கும் நேரத்தை மதிக்கும் பழக்கத்தைக் கட்ட வேண்டியது நன்றல்லவா? எத்தனை கோடி பணம் கொடுத்தாலும் மீள்பெற முடியாத அம்சங்களாக உயிர், மானம், வாக்கு, வரிசையில் நேரமும் முக்கியமானதொன்று.

உலகத்தில் மிகப்பெரிய பணக்காரரான வாரன் ஷாப்பர் (Warren Buffett) தன்னிடம் எவ்வளவு பணமிருந்த போதும் தன்னால் கொள்வனவு செய்ய முடியாதது நேரம் என்பதால் வாழும் காலத்தில் எம் பொழுதை யாருடன் செலவு செய்கிறோம் என்பதே முக்கியம் என்றும் தெரிவித்துள்ளாராம். அதேபோன்று தான் சாகும் தறுவாயில் பிரபல அப்பிள் நிறுவனரும் மாபெரும் செல்வந்தருமான ஸ்டீவ் ஜோப்ஸ் (Steve Jobs) தன் நேரத்தைப் பணம் ஈட்டலுக்கு செலவு செய்து அளவுக்கு, உறவுகளுடன்

வாழ்வோ மற்றும் பல அனுபவியுள்ளவர்களுக்கு செலவு செய்யவில்லை எனவும் வருந்தியுள்ளார்.

இந்தளவுக்கு வாழ்வில் வெற்றிக்களிகளைப் பறித்த சாதனையாளர்களே இவ்வாறு தெரிவிக்கையில், நாம் எம் மாத்திரம்? அதே போல் செலவு செய்யும் நேரத்தைப் பயனுள்ளதாகச் செலவு செய்வதும் மிகத் தேவையானது. ஆகவே நாம் வாழும் போது கிடைத்த அரும் பெரும் பொக்கிஷமான நேரத்தை நன்றே திட்டமிட்டுச் செலவு செய்வோமே.!

அரசியல் தஞ்சம் என்பது

சலுகை அல்ல... அது உரிமை...!

- புஸ்பநாதன் சிவகாந்தன் -

புஸ்பநாதன் சிவகாந்தன் ஆகிய நான் பிரித்தானியா அரசாங்கத்திடம் அரசியல் தஞ்சம் புருந்து மிகுந்த மன உளைச்சலுக்குள் வாழ்ந்து வருகின்றோம்.

இலங்கையில் அரசாங்கத்தின் ஒருக்கு முறைக்கு எதிராகவும், நிர்ப்பந்தங்களுக்கு எதிராகவும் போராடினோன். இலங்கையின் அரசியல் நிலைமைகள் எந்தப் பிரஜையையும் மெளனமாக இருக்க அனுமதிக்கவில்லை. எனது அபிலாசை என்னவெனில் இவ்வளவு ஆண்டுகளும் தமிழர்கள் கஸ்டத்தின் மத்தியிலும் அங்கு துன்புறுத்தப்பட்டனர். அந்நாட்டு அரசாங்கம் எனது இனமான தமிழர்களுக்கு சம அங்கத்துவம் கொடுக்க மறுத்ததினால் சிங்கள அரசை எதிர்த்துப் போராடினோன். அரசு எதிர்ப்பு என்பது ஒவ்வொரு தமிழ்ப் பிரஜையினதும் தலைவிதியாக, சந்ததிகளுக்கு வழங்கப்படும் அஞ்சலோட்டமாக மாறியுள்ளது. இதற்கு நான் ஒரு விதிவிலக்கு அல்ல. அப்படி எதிர்க்கும் போது நான் சிங்கள அரசினால் பாதிக்கப்பட்டேன். அத்தோடு என்னுடைய நண்பர்கள், உறவினர்களும் என்னோடு சேர்ந்து பாதிக்கப்பட்டார்கள். மனிதன் என்ற வகையில் அடக்கு முறைக்கு எதிராக போராடினோன். போராட நிர்ப்பந்திக்கப்பட்டேன். இதிலே இன்றும் எனது நண்பர்கள், உறவினர்கள் போன்றோரின் தவிர்க்க முடியாத நிலையாக உள்ளது. உயிர்வாழ வேண்டுமெனில் போராட வேண்டும் என்ற நிர்ப்பந்தம் ஏற்படும் போது, உயிர்ப்பத்து என்பது தினமும் மிகவும் அண்மித்து நிற்கிறது. நான் வாழ விரும்புகிறேன். அச்சூழ்நிலையில் என்னால் அங்கு வாழ முடியாது என்ற சூழ்நிலை வந்த போது பிரித்தானியாவிற்கு வந்து அரசியல் தஞ்சம் கேட்டேன். அதன் அடிப்படையில் இன்னமும் அதன் நிலைப்பாட்டை எதிர்பார்த்துக் காத்து இருக்கிறேன்.

பிரித்தானியாவில் அரசியல் தஞ்சங்கோரிய போது புதிய பிரச்சனைக்கு முகம் கொடுக்கிறேன். இங்கு என்னைப் பொறுத்தவரை ஒரு கோட்பாட்டை முற்றாக நிராகரிக்கின்றேன். அரசியல் தஞ்சம் கோருபவர்கள் மற்றும் பொருளாதார ரீதியாக வருபவர்கள் என இரண்டாக பிரித்துப் பாப்பதை நான் முற்றாக எதிர்த்தேன். பொருளாதார நலன்களை மேம்படுத்த வந்துள்ளதாக எனது வருகைக்கு புதிய விளக்கம் கொடுக்கப்படுகிறது. அப்படியாக ஒரு சட்டமும் எழுத்தில் இல்லை. தஞ்சம் கொடுக்கும் நாடுகள் தங்களின் தேவைக்கு ஏற்ப இப்படியான சொற்பதங்களை உருவாக்கி தஞ்சம் கேட்பவர்களை நிராகரிக்கின்றது. அரசியல் தஞ்சம் என்பதற்காக நான் அனுபவித்த கொடுமைகள் இல்லாமலாகி விடுமா? அரசியல் தஞ்சம் வழங்குவதில் ஏற்படும் சிக்கல்கள் காணப்பட்ட போதிலும் என் விண்ணப்பத்தின் உண்மைத் தன்மையை அறிவதற்கான முயற்சிகள் எடுப்பதை விடுத்து மேலும் துன்பங்கள் எனக்குச் சமத்தப்படுன்றன. அமுத்தங்கள் தரப்படுகின்றன. அரசாங்கம், நான் பிரித்தானியா வந்ததன் காரணத்தை வலுவாக ஆராய்ந்து திருப்ப என் தாய் நாட்டுக்கு என்னால் போக முடியாது என்ற சூழ்நிலையில் எனக்கு தஞ்சம் தர வேண்டியது இவர்களின் நிலைப்பாடும் என்னுடைய உரிமையும் ஆகும்.

பிரித்தானியா அரசாங்கத்தின் சலுகைகளை எதிர்பார்த்து இன் நாட்டுக்கு நான் வரவில்லை. உண்மையில் இங்கு வந்ததிற்கு காரணம் என்னவெனில் இந்நாட்டில் எனக்கு அகதி அந்தஸ்து கோருவதற்கு உரிமையுள்ளது என்ற அடிப்படையில் தான் நான் இங்கு வந்தேன்.

இலங்கையின் ஓட்டு மொத்தமான அரசியல் சூழலை நன்கு அறிந்த பிரித்தானிய அரசு குறிப்பாக தமிழர்கள் அனுபவிக்கும் கொடுமைகளை போதுமான ஆவணங்கள் மூலமாக தெரிந்த பின்னரும், பொருளாதார அகதிகள் என வகைப்படுத்துவது அல்லது இயக்கங்களில் இருந்தாரா.? இல்லையா.? எனத்தெரிந்து கொள்ள முயற்சிப்பது தஞ்சம் கோருவதற்கான அடிப்படைகளைவே கேள்விக்குட்படுத்துவதாகும்.

மேலும் எம்மை பாதுகாக்க வேண்டிய சட்டத்தரணிகள், சமூக ஸ்தாபனங்கள், சமூகமே எம்மை பொருளாதார அகதி என்று அழைக்கிறார்கள். அப்படி அழைப்பது அவர்களின் அறியாமையினால் தவிர நியாயமாக இல்லை. இச்சூழ்நிலைகளை எப்படி மாற்ற வேண்டும். எப்படி மாறப்போகிறது என்ற பல கேள்விகள் என்னிடம் உள்ளது.

1951ஆம் ஆண்டில் நடைமுறைக்கு வந்த ஜென்வா தீர்மானங்களை அத்தறித்துக் கையெழுப்பப்பட்ட நாடுகள் தற்போது அதற்கு எதிராகவே செயற்படுகின்றன. தற்போதைய காலத்தில் ஏற்பட்டுள்ள மன மாற்றங்களுக்கான நியாயங்கள் எவை.? என்பதை அறிவது மிக முக்கியமானது. ஏனெனில் அரசியல் தஞ்சக் கோரிக்கையை பிரித்தானிய அரசு ஏன் தொடர்ந்தும் பேண வேண்டும்? என்ற வாதம் பலவிதமாகிச் செல்வதற்கு அதற்கான வலுவான வாதங்கள் முன்வைக்கப்படாமையே ஆகும். உலகில் ஏற்பட்டு வரும் மாற்றங்கள் குறிப்பாக மனித உரிமை தொடர்பான மாற்றங்கள் குறித்தும், இலங்கைக்கு ஒருவர் ஏன் போக முடியாது.? எனத் தெரிவிப்பதற்கான உண்மைக் காரணங்கள் எவை.? என்பதையும் அறிவது மிக அவசியமானது.

இப்பிரச்சனை தொடர்பாக தெளிவாக விவாதிக்கப்பட வேண்டும். அதன் உள்ளடக்கம் நன்கு புரிந்து கொள்ளப்பட வேண்டும் என தமிழ் தகவல் நடுவம் (TIC) முனைப்புக் கொண்டிருப்பது மிகவும் வரவேற்கத்தக்கது.

இந்த பிரித்தானியா அரசாங்கம், ஏன் எங்கள் உரிமையைபேண வேண்டும் என்பதை உணர்த்த ஒங்கி குரல் கொடுக்க முடியாமல் போய்விடும். இதனால் தான் இன்று வரை பல கவனயீர்ப்பு போராடங்கள் No.10, Downing Street, London, SW1A 2AA என்ற பிரதமரின் வாசஸ்தலத்துக்கு முன்பால் நாடு கடந்த தமிழீழ அரசாங்கத்தினால் (TGTE) மேற்கொள்ளப்பட்டு வர காரணமும் இதுவே ஆகும்.

பிரித்தானியா அரசாங்கத்திற்கு சரியோ, பிழையோ என்றதற்கு அப்பாலும், தமிழ் மக்களின் சிலரின் விருப்பு வெறுப்புகளுக்கு அப்பாலும் என்னுடைய நிலைப்பாடு தமிழ் ஈழம் தான் தமிழ் மக்களின் விடிவு என்பதாகும். இக்கோட்பாட்டை எனது நாட்டுக்குள் இருந்து சொல்ல வெளிக்கிட்டால் எனது உயிருக்கு ஆபத்து. ஏனெனில் என்னை ஒன்று வெள்ளை வான் கடத்தி இருக்கும் அல்லது என்னை சித்திரவதை பண்ணி கொலையும் செய்வார்கள் என்ற காரணங்களுக்காக தான் நான் இங்கு வந்தேன். வந்தாலும் அந்தக் கொள்கையில் இருந்து மாறவும் இல்லை, மாறப் போறதும் இல்லை. அதனுடைய பிரதிபலிப்பு தான் நான் இன்று நாடு கடந்த அரசாங்கத்தின் செயற்திட்டங்களில் ஈடுபடுவதற்கு காரணமும் ஆகும். அதேபோல் எங்கெங்கு தமிழ் மக்களுக்கான மனித உரிமை போராடங்களை முன்னிலைப்படுத்தி அமைப்புக்கள் வேலை செய்கின்றனவோ அவ்வேலைத்திட்டங்களில் என்னால் முடிந்தளவு பங்களிப்பை ஒரு தொண்டனாக உதவியாளராக ஈடுபடுத்துகின்றேன். ஏனெனில் எனது தீவிரமான நம்பிக்கையும் அதுவே ஆகும்.

நான் ஒரு அமைப்புடன் தான் இணைந்து செயற்பட வேண்டும் என்பது இல்லை. என்னுடைய அபிலாசைகளுக்கு யார்.. யார்.. தளத்தை தருகின்றார்களோ, அவர்களுடனும் இணைந்து செயற்படுகின்றேன். தமிழ் மக்களின் மனித உரிமைக்காக குரல் கொடுக்கின்ற அமைப்புக்களான TGTE, TIC மற்றும் ஏனைய அமைப்புகளுடனும் என்னை நான் ஈடுபடுத்துகின்றேன்.

எல்லாவற்றையும் தீர்மானிப்பது பிரித்தானியா அரசாங்கம் தான். எம் மக்களின் இப்பிரச்சனைகள் எல்லாவற்றையும் அவர்கள் புரிந்துகொள்ளாமல் விட்டால் நாம் ஒரு ஆபத்தான நிலைக்கு தள்ளப்படுவோம். அப்பொறுப்பையும் பிரித்தானியா அரசாங்கம் தான் ஏற்கவேண்டும். என்னுடைய உரிமை எனக்காவும் என் மக்களுக்காவும் போராடுவது ஆகும். அதனை ஒருவரும் மறுக்கவும் முடியாது. பிரித்தானியா அரசாங்கம் தஞ்சம் கொடுக்கவில்லை என்ற காரணத்துக்காக தஞ்சம் கோருபவர்களை ஏளனப்படுத்தவும் ஒரு தேவையுமில்லை.

என்னை திரும்பி அணுப்பும் பச்சத்திலும் இதே கொள்கையை தான் நான் அங்கும் செய்வேன். அதைச் செய்யும் போது வரும் பாதிப்புகள் அனைத்தையும் பிரித்தானியா அரசாங்கம் தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும். அத்துடன் ஐ.நா சபையுடன் செயற்படுபவர்கள் கூட இலங்கை சென்று பார்த்து விட்டு “சித்திரவதை முகாம்கள் இப்பொழுதும் இயங்குகின்றன..” என்பதை வலியுறுத்தியுள்ளார்கள். எனவே இப்படியான சூழ்நிலையில் நாம் எவ்வாறு நாட்டுக்குத் திரும்பப்போக முடியும்.

தஞ்சம் கோரிக்கையை எல்லோரும் துன்பிரயோகிக்காமல் இருப்பதற்காக அவர்கள் சில நடவடிக்கைகளை எடுக்கின்றார்கள் அதில் தவறு இல்லை. எமது கடமை எங்களின் முழுமையான பிரச்சனைகளை அவர்களுக்கு விளங்கப்படுத்த வேண்டும். அதற்காக தான் நாம் சட்டத்தரணிகளை நாய்ப் போகின்றோம். இதில் எங்களின் எதிர்்பார்ப்பு அது சம்பந்தமான முழுமையான, ஆழமான நாம் எதிர்்பார்க்கும் ஆலோசனைகளை தருவார்கள் என்ற நம்பிக்கையில் செல்லுகின்றோம். ஆனால் பல இடங்களில் எம்மை பாதுகாக்க வேண்டிய சட்டத்தரணிகள் எம்மை ஆபத்தான சூழ்நிலைக்கு தள்ளுகின்றார்கள். இதனால் தான் பாதுகாப்புத் தஞ்சம் கொடுக்கப்பட வேண்டிய பலர் இதில் இருந்து விடுபட்டு மேலும் ஆபத்தான சூழ்நிலைக்கு தள்ளப்படுகிறார்கள்.

அதில் முக்கியமாக பிரித்தானியா அரசாங்கத்துக்கு பொறுப்பு உள்ளது. தஞ்சம் கேட்பவர்களை சரியான முறையில் ஆராய்ந்து அவர்களுக்கு பாதுகாப்பு வழங்க வேண்டிய நிர்ப்பந்தத்தில் பிரித்தானியா அரசாங்கம் இருக்கின்றது.

இதில் சட்டத்தரணிகளுக்கும் பொறுப்பு உள்ளது. அவர்கள் தங்களிடம் உதவி பெற வருபவர்களுக்கு அரசியல் தஞ்சம் என்றால் என்ன.? என்பதையும் இவ் அரசாங்கம் என்ன எதிர்்பார்க்கின்றது.? என்பதையும் அது சம்பந்தமாக என்ன ஆதாரங்களை சமர்ப்பிக்க வேண்டும் என்பதையும் விளக்கி விண்ணப்படிவங்களை எப்படி அனுப்ப வேண்டும் என்று கூறிக் விண்ணப்பதாரிகளை தாயாற்படுத்துவது அவர்களின் முக்கியமான கடமையும் ஆகும்.

தஞ்சம் கேட்பவர்களுக்கானிய பொறுப்பு எமது நாட்டில் தமிழ் மக்களுக்கு தொடரும் அசம்பாவிதங்கள் எவை.? என்பதையும் நாட்டுக்குள் வேலை செய்பவர்களுக்கும் ஏற்படும் பிரச்சனையையும் அதனால் அவர்களுக்கு என்ன நிலைப்பாடு ஏற்படும் என்பதையும் அறிந்து அதைப் பிரித்தானியா அரசாங்கத்துக்கு சொல்லும் நிலையில் தெளிவு இருக்கவேண்டும். மற்றும் நாம் தொடர்ந்தும் எமது கொள்கைக்கான பணியை வெளிநாட்டில் இருந்து செய்து கொண்டு இருக்கிறோம் என்பதையும் அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்.

விண்ணப்பதாரிகள் தனது விண்ணப்பத்தில் உண்மைகளை மறைத்தால் அல்லது உண்மைக்கு மாறான தகவல்களை வழங்கினால் அது அவர்களை மட்டுமல்ல இதர விண்ணப்பதாரிகளையும் பாதிக்கும் என்பதைக் கவனத்தில் கொள்ள வேண்டும். அது மட்டுமல்ல தவறான அல்லது பிழையான தகவல்கள் ஓட்டு மொத்த தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளை சர்வதேச அளவில் எடுத்துச் செல்வதை பாதிக்கும் என்பதையும் உணர வேண்டும். உண்மையை உரைப்பதன் மூலமே அங்குள்ளவர்களுக்கான சர்வதேச பாதுகாப்பை வற்புறுத்த முடியும். அதை வெளிநாட்டில் தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகளை எடுத்துச் சொல்வதற்கான பலத்தையும் வழங்குவதற்கு உதவியாக இருக்கும்.

பொது அமைப்புகளுக்கான பொறுப்பு பிரித்தானியா வந்து தஞ்சம் கேட்பவர்களுக்கு அவ்வரசாங்கம் பொருளாதார அகதி என்று பிரித்து பார்க்காமல் நாட்டில் உள்ள பிரச்சனைகளால் தஞ்சம் கொடுக்க வேண்டிய நிலையில் இருக்கின்றீர்கள் என்று பிரித்தானிய அரசாங்கத்துக்கு நிர்பந்திக்க வேண்டும். MP உடாகவும் நீங்கள் அதனை வலியுறுத்தலாம்.

நாட்டில் இடம்பெறும் பிரச்சனைகளின் பலவிபரங்களை புலம்பெயர் தேசங்களில் வாழ்பவர்களில் பலர் நன்கு அறிவார்கள். இவர்கள் தாம் அறிந்த அல்லது தினமும் அறியும் செய்திகளை ஒரு பொதுவான ஸ்தாபனத்திற்குத் தெரிவிப்பது பலமான ஆதாரமாகவும், அது தஞ்சம் கோருவோரின் விண்ணப்பங்களுக்கான பலமான சாட்சியங்களை வழங்க உதவியாக அமையும். இதன் மூலமே பொருளாதார அகதிகள் என வகைப்படுத்தும் முயற்சியை நாம் தடுக்க முடியும். தஞ்சம் கோருவோரின் விண்ணப்பங்களை நிராகரிக்கும் வாய்ப்புகளைப் பெருமளவாவது குறைக்கவும் முடியும்.

இத்தனை பேருடைய பொறுப்புகளும் சரியாக அமைந்தால் தான் இலங்கைத் தமிழர்களின் தஞ்சம் கோரிக்கைக்கு ஒரு சரியான தளம் உருவாகும். இதில் ஒன்று குறைந்து ஒன்று கூடி இருந்தால் கூட அது பலவீனத்தை எமக்கே கொண்டுவரும்.

நாம் இலங்கை அரசாங்கத்திடம் எவ்வாறு உரிமைக்காக போராடுகிறோம், அப்படித்தான் எம்முடைய உரிமைக்காவும் நாம் பிரித்தானியா அரசாங்கத்திடமும் கேட்டு நிற்கிறோம்.

எனவே தஞ்ச விழிப்புணர்வு பற்றிய கருத்தரங்குகள் அவசியம் என்பதையையும் இப் பிரச்சனைகள் உணர்த்துகின்றன. அதை காலத்தின் தேவையுணர்ந்து பிரித்தானியாவில் உள்ள தமிழ் தகவல் நடுவம் சிறப்புக்கருத்தரங்கு ஏற்பாடு செய்து நடத்தியது வரவேற்கப்படுகின்றது.

'வாய்ப்பேது வாய்த்துவோம்'
Interviews / Event Videos
www.iptvtamil.net

இந்திரா காந்தி சர்வதேச பாடசாலை

பெங்களூரு

தொடர்-02

வட-கிழக்கு மாகாணங்களிலிருந்து அகதிகளாக இந்தியா சென்றவர்கள் அனைவருக்கும் சொந்தமாக எம் தாயகத்தில் வீடுகள் நிலபுலன்கள் இருந்தன. வீடற்றவர்கள் பிச்சைக்காரர்களென யாருமே கிடையாது. தமிழரின் உரிமைப் பிரச்சனைகளால் அகதிகளாக இடம் பெயர வேண்டியதாயிருந்ததே தவிர உணவும் இருப்பிடமும் இல்லாத இனம் அல்ல ஈழத்தமிழ் இனம்.

1958, 1977, 1980, 1981ம் ஆண்டுகளில் சிங்கள இனவாதிகளாலும் அரசுப் படைகளாலும் அடித்து விரட்டப்பட்ட தென் பகுதிகளில் வாழ்ந்த வடக்குக் கிழக்குத் தமிழர்களும்- மலையகத்துத் தமிழர்களும் தமிழர்கள் செறிந்து வாழும் வடக்கு மற்றும் கிழக்கு நோக்கி இடம் பெயர ஆரம்பித்தனர்.

1983ம் ஆண்டு நடைபெற்ற இனப்படுகொலையானது ஒட்டு மொத்த ஈழத்தமிழர்களையும் இடம்பெயர வைத்தது. சிங்கள பேரினவாதத்தால் தமிழர்கள் அழிக்கப்படும் நிலை ஏற்பட்டால் தமிழர்கள் பாதுகாப்புக் கருதி செல்லுமிடம் அருகிலிருக்கும் இந்தியா தான். சிங்களப் பேரினவாதம் வலுப்பெற்றது அவர்களுடைய அறிவு வலுமையால் அல்ல. போர்த்துக்கீசர், ஒல்லாந்தர் மற்றும் பிரித்தானியரால் தான் சிங்கள இனம் வலுப்பெற்றது என்பதுதான் உண்மை.

இப்படி வலுப்பெற்றவர்கள் பௌத்த பேரினவாத வழிகாட்டலில் தமிழர்களை அழித்தொழிக்கும் வெறியில் நீண்ட காலம் ஈடுபட்டு வந்தனர். அது 2009ல்

நிறைவேறியது.ஈழத்தமிழரின் வீழ்ச்சிக்குக் காரணமாக அமைந்தவை; அதிகாரம், பேராசை, பொறாமை, போட்டி, சுயநலம், தற்பெருமை, புகழ்ச்சி, பணத்தாசை போன்ற குணங்களேயாகும்.

வீழ்ந்தாகிவிட்டது. இனி எப்படி எழுந்திருப்பது.? என்பதைப்பற்றி மட்டும் பார்ப்பதே நமக்கு நல்லது. அகதியாக இந்தியா சென்றடைந்த தமிழர்கள் தமிழகத்தில் அடைக்கலம் பெற இந்திய அரசு அனுமதி வழங்கியது. இப்படி அகதிகளாகத் தங்குவதற்கு எந்தத் தமிழ் தலைவர்களும் அனுமதி பெற்றுத் தரவில்லை. தமிழ் மக்களின் வருகை கண்டு மத்திய அரசு தானாக முன் வந்து தமிழக அரசுக்கு அறிவித்தது; அதாவது அகதிகளாக ஏற்றுக் கொள்ளவும்- முகாம்கள் அமைத்து பராமரிக்கவும் அவற்றுக்கான செலவுகளை மத்திய அரசே பொறுப்பேற்கும் என்று, கடற்படை மற்றும் சுங்கத்துறைக்கும் அறிவித்தல் சென்றது. படகுகளை தடுக்க வேண்டாம், சுங்கவரி அறவிடக்கூடாது இதுவே மத்திய அரசு தனது படைகளுக்கு அறிவுறுத்திய கட்டளையாகும்.

1983 ஜூலை 27க்குப் பின்னர் அகதிகளான தமிழர்கள் இந்தியக் கரையோரங்களில் கரையொதிங்கினார்கள். அப்படிக்க கரையொதிங்கியவர்களை அழைத்துச் சென்று

தமிழ் நாட்டின் கிராமப் புறங்களிலும் நகரை அண்டிய பகுதிகளிலும் தற்காலிக இருப்பிடங்கள் அமைக்கப் பட்டு பராமரிக்கப்பட்டனர்.

பலமண்டபங்களை எடுத்து துணிகளாலும் சாக்குப் பைகளாலும் மறைவிடங்கள் அமைக்கப்பட்டு அவற்றினுள் குடும்பம் குடும்பமாக தங்கவைக்கப்பட்டனர் எமது மக்கள். இந்த ஏற்பாட்டை தமிழக அரசே செய்து கொடுத்தது. இப்படியாக தங்கவைக்கப்பட்டவர்களுக்கு இருப்பிடம், உணவு, உடை, மருந்துகள் போன்ற அத்தியவசிய பொருட்கள் வழங்கப்பட்டன. பின்னர் அகதிகள் குழந்தைகளை அருகிலுள்ள பாடசாலைகளில் சேர்க்கலாம் என சலுகைகள் வழங்கப்பட்டன.

ஆனால் இவர்கள் உயர் கல்வி கற்பதற்கு எந்த அனுமதியும் வழங்கப்படவில்லை. பண வசதியுடையவர்கள் தங்கள் பிள்ளைகளை தனியார் கல்வி நிலையங்களில் படிப்பித்தனர். மிகுதி 95 வீதமானோர் அருகருகிலிருந்த அரசு பாடசாலைகளில் தமிழ்வழிக் கல்விக் கூடங்களில் தான் படிப்பித்தனர்.

கிராமப் புறங்களிலிருந்த பாடசாலைகள் பெரும்பாலும் பின்தங்கிய நிலையிலேயே தான் இருந்தன. ஆங்கிலம் அறவே கிடையாது. 1987 முதல் 1991 வரை ஈழத்தமிழ் மாணவர்களில் 95 வீதமானவர்கள் ஆங்கில அறிவைப்

பெறக்கூடிய வசதியைப் பெற்றிருக்கவில்லை. அதிலும் 12ம் வகுப்பு வரைதான் எட்ட முடிந்தது. தமிழ்வழிக் கல்வியில் அதற்கு மேல் தமிழ்வழிக் கல்வியிருந்தும் அகதிகளுக்கான ஒதுக்கீடு இல்லாதபடியால் படிப்பதனை பாதியிலேயே நிறுத்திக் கொண்டனர். எமது குழந்தைகள் அந்நேரம் ஏறக்குறைய அந்த 4 ஆண்டுகளில் 2,50,000 தமிழர்கள் அகதிகளாகப் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்தனர். இவர்களின் 20,000 குழந்தைகள் தங்கள் படிப்பினை பாதியில் நிறுத்திக் கொள்ள நேரிட்டது. இவற்றிற்கு காரணமாக அமைந்தவை ஈழத் தமிழரின் தலைமை, தமிழ் நாட்டின் தலைமை, நிர்வாகத் திறமையின்மை மற்றும் அறியாமை என்பனவாகும்.

அரசியல் காரணங்களுக்காக இடம் பெயர்ந்த மக்களை அகதிகளாக ஏற்றுக் கொண்டால், அவர்களுக்கான அனைத்துச் சலுகைகளையும் வழங்கி அந்நாட்டின் குடிமக்களாக விரும்புவோரை ஏற்றுக் கொள்ள வேண்டும். ஈழத்தமிழ் மக்கள் சிங்கள அரசிடமிருந்து தப்பித்து தமிழகம் சென்றது நல்வாழ்வுக்காக அல்ல. உயிர் பாதுகாப்பிற்கே அல்லாமல் நிரந்தர குடிமக்களாக வாழ்வதற்கல்ல. எம் தாயகத்தில் உரிமையும் பாதுகாப்பும் ஏற்படுத்தப்பட்டிருந்தால், அவர்கள் என்றோ நாடு திரும்பியிருப்பார்கள். தமிழரைத் துயரம் தொடர்ந்து துரத்தியதால், அவர்கள் இன்று 34 வருடங்களைக் கடந்தும் அகதிகளாக வாழ வேண்டிய நிர்ப்பந்தம் ஏற்பட்டது.

அகதிகள் இந்தியாவை தஞ்சமடைந்து 5ஆவது ஆண்டையும் நெருங்கியபோது ஈழத்தமிழர், பலதையும் இழந்து சமூக சீர்கேட்டிற்கு உள்ளானதைப் பார்க்க முடிந்தது. 3000 சதுரஅடி கொண்ட திறந்த மண்டபங்களில் 30 குடும்பங்கள் வாழ்ந்தனர். அனைத்து தனிமையும் காணாமல் போயின. உறவுகள் எல்லை கடந்தன. விபரிக்க முடியாத ஒழுக்கக் கேடுகள் தலைவிரித்தாடின. 4 ஆண்டுகள் சீரழிந்து இன அடையாளத்தை இழந்து வரும் வேளையில், இவர்களை எப்படிக்காப்பாற்றுவது என்ற கேள்வி எழுந்தது.

இவர்களுக்கு தனித்தனியாக வீடு கட்டிக் கொடுத்து, இவர்களுடைய குழந்தைகளுக்கு சிறந்த கல்வி அறிவு கொடுத்து, ஏனைய மக்களுக்கு நிகரானவர்களாக எப்படிக்கொண்டு வந்து சேர்ப்பது? என்ற கேள்விக்குப் பதில் தெரியாது நின்றோம். ஏனெனில், விட்டு வசதி, சுகாதார மற்றும் கல்வி இவை மூன்றிற்கும் ஒர் அரசாங்கம்தான் செலவு செய்ய முடியுமே தவிர தனிநபர்களாகவோ, ஸ்தாபனங்களாகவோ, ஒரு அந்நிய தேசத்திலிருந்து செய்ய முடியாது ஆகையால்...

அடுத்த இதழில் தொடரும்...

WHAT DO I WISH TO LEAVE FOR MY GRANDCHILDREN?

Lawyer Ravi Ausralia

It is a quote incorrectly attributed to Winston Churchill that when asked to cut art funding in favour of the war effort, he curtly replied “then what are we fighting for?”

We can mull and chew, and debate and argue over what it means to be a Illankai Tamil for as long as we wish. We can draw up our borders for our idea of what Tamil Eelam should be. Talk about the impact of the conflict on us, as diaspora, and how can become agents of some chance not only in the diaspora but back home in Illankai as well.

We can reminisce about our individual experiences in our villages and towns, schools and universities, about what we valued. Our teachers, the local shop owners, the characters that shaped our early and middle existence.

We all left that Illankai behind, and moved overseas. To maintain our links with the past, we taught our children “our culture”. We then fought hard and valiantly to protect it. But what exactly is “our culture”?

Our language, certainly. Tamil, after all, is the 20th most spoken language in the world, and the oldest. Kuala Lumpur and Singapore are international hub cities, and have our language front and center. Any foreign visitor to these cities will know that our language is a global one. Our grandchildren, similarly.

The evolving sophistication of Tamil cinema in India has ensured our children are exposed to their language, their religion and traditional fashion, or at least a sensationalised version of same on the silver screen. Rajinikanth is ubiquitous. Westerners (and even the Chinese) know who he is, and by extension, what “Tamil” is.

Similarly, Mathangi “Maya” Arulpragasam aka M.I.A. A Sri Lankan Tamil by birth, she advocates on behalf of the Tamil struggle in a manner youth will relate to, certainly more than the musings of old men and women such as ourselves.

“Tamil Tiger” is just as, if not more so, ubiquitous than movie and music stars. I do not believe it is something our youth need to be ashamed of. It was a hard-fought and tragic war. Perhaps my grandchildren will not understand the critical strategic, logistical and political errors we made, but they should understand, at the very least, that there was a time their fledgling community, far smaller numerically in population than Israel, Cuba or the PLO, was able to create a fighting force equal to any in the world. That they invented methods of insurgency financing and guerrilla warfare emulated by true freedom fighters and undesirables alike.

My grandchildren should also understand, as they stand at school for ANZAC and VE and Remembrance day ceremonies, saluting the flags and soldiers of the countries that accepted their grandparents, that their Illankai also produced young men and women of strength, intelligence and character, who also paid the ultimate price in defence of their culture.

All this can be explained to our children. We can take them to however many Tamil programmes and Maveer Naals and screenings of "Kabali", and make them watch "Kannathil Muthamithal" twenty times over. We can make them hate if we want, but that will most likely be counter-productive in the long run, isolating their ethnicity as bitter racists into the future. We may end up like the Armenians. Essentially non-existent except as small ethnic pockets worldwide who occasionally clamour for recognition of genocide.

And we have to face some very inconvenient home truths.

Our children are going to care less about the struggle than we do. Our grandchildren, even less so. By the time of our great-grandchildren, what exactly of "Eelam" will remain?

It is time to stop kidding ourselves. Like most of you, I have taken my children from Colombo, to Galle and Hikedua, Dambulla to Trinco and Batti and Nuvereliya, and on to Jaffna. I stayed with family and friends where convenient, and at hotels and resorts when not. I took them to visit family who remained behind, and old friends I grew up with.

Will our children do the same with their children? It is unlikely. The family we have there becomes one step removed to our grandchildren. Can we honestly say our children have the patience (or feel the need) to understand the convoluted and complicated connections which we had to explain to them when inviting people, they had never met to their weddings? We cannot be so naive as to believe our children will take the time to invite some distant relation tucked away in Point Pedro to their child's first birthday party simply because they have a "duty" to do so.

The friends we grew up with are merely "that uncle or auntie" to our children, and hardly likely to be on their radar when they visit Sri Lanka in the future. At best, our child may drop off some parcel their mother gave.

Our children, once in their twenties and with some of their own money, often travel with friends. It is an unfortunate reality that our children are accustomed to certain standards, and have different ideas about what holidays are. They are the internet generation, with busy careers and pressures that we did not have in our languid youth. They research, book and pay for their holidays on their mobile phones. They are sold

a package listing "must sees" for the "authentic experience". Is the Jaffna Public Library, the Kovils or the statue of Sangiliyan on this list of Sri Lankan "high lights"?

My son recently laughingly told me about a Tamil Hindu friend of his from his youth, whose family were founding members of the Shiva-Vishnu temple in Melbourne. She had posted a picture of herself standing in front of the Temple of the Tooth in Kandy. The caption under it referred to the shrine as "my culture" and "my heritage". This girl is no Buddhist convert, spiritualist, nor is she self-loathing of her Tamil heritage. She simply does not seem to be aware of the issues Buddhism has played in the violent periods of Sri Lanka's history, much less the racist hysteria presently being whipped up by the Balu Boda Sena. She merely identifies herself as "Sri Lankan", and has grafted this Buddhist temple into her culture, and does not know nothing of "Illankai".

And why wouldn't she? The Temple of the Tooth It is a well-maintained edifice, with all its tourism infrastructure well-oiled and ready for visitors used to the "Western" standard.

It is not that our children are disrespectful of or embarrassed by their Tamil heritage. It is simply that they have no material identifiers they can point to with pride to say it is "uniquely" Tamils of Illankai.

When our grandchildren travel to Sri Lanka in 20-25 years' time, they would have graduated from university, and many would have gone into professional careers.

The Illankai Tamil emphasis on education and asset-building has given our children a sense of security and confidence for the future, and will most likely mean our grandchildren are members of the affluent class of their respective nations.

It the same situation throughout central and Southern Sri Lanka. Even the smallest hotels (often converted middle-class homes) are carefully manicured and painted to preserve their "heritage". They lack nothing in terms of maintenance or services, and receive glittering reviews in magazines, travel blogs and on Facebook. Our children are often the ones writing such reviews.

We tear down our Dutch-heritage buildings at a quick rate. If we can find someone – anyone - to buy some long-deserted block of land which our grandfather inherited from his Periammah, we sell it without due consideration and use the money to buy either a new car, another investment property in Sydney or apartment in Colombo. We then take a holiday to Sri Lanka on the profits, and have a meal at the Cinnamon Grand.

Many of the buildings being built in the North and East today are made with an eye to a quick profit, and often cheaply-constructed. They are hardly of the integrity of buildings built in those areas fifty years ago. The architecture and style is often completely non-descript, and will age badly. In 10 to 20 years' time, these buildings will look outdated.

This is not a problem unique to the North and East, and is a phenomenon world-wide. Sadly, when looking down some streets in Jaffna today, the developments and new buildings being erected do not seem to be that different to those I saw being constructed in medium-sized, growing cities I saw in Africa some 5 years ago. It is us expats putting our money into these constructions, in the name of "development" of our people and culture and lands, but what we are creating today is something our children can see in middle-Africa or any growing town anywhere in the world. It is not uniquely Tamil, or Sri Lankan, or anything in between. I fear this standard of "modern construction" may make our grandchildren feel that their culture and their ancestral cities are struggling to keep up with the modern world, and not worth a visit given the architecturally spectacular hotels such as at Kandalama, or those with deep historical value such as the Mount Lavinia Hotel. We know that we have historical buildings and spectacular construction that merely need to be refreshed and given their due respect.

Some of us have converted old family homes into guest houses. This is a good move. It keeps the land in Tamil hands, and preserves our old architecture. But it is often done as cheaply as possible, and with an eye towards "budget accommodation" rather than "boutique". Can we honestly expect that our grandchildren, growing up with Western conveniences, will stay in hotels or guesthouses that are any less than chic and luxurious? Let us not be so naïve to think so. They might just find it more convenient to stay at some stereotype concrete resort available anywhere in the world, and if we do not move with the expectations of our next generations, it will be hard to argue they don't have a point.

Look at the Uga Residence in Colombo. It is considered the finest boutique hotel in Sri Lanka. It is a small colonial building, lovingly restored and maintained with an eye on its cultural value. It commands top dollar. However, many of us here grew up in houses in the North and East larger and more grand than the Uga Residence.

The sad irony is that many of our old homes – the very homes we grew up in – were perfectly constructed and maintained up to the time we left. With careful and considered renovation, many of these homes can easily provide the "authentic Tamil cultural experience", at a world-class standard. The cheap labour costs, and the wealth held by our expats means we can create a unique experience for tourists, and something our children and grandchildren can be proud of, and where they would happily show off to their friends. And size is not important. Even a small converted home, with an eye to the Western craze for "authenticity" and "cultural fusion" will keep our grandchildren visiting and staying in the very homes we might have played in when we were young, rather than at a resort owned by a Rajapaksa.

What is Illankai Tamil culture? Beyond the language, is it Hinduism, Christianity, Islam? Is it Dutch colonial architecture? Is the inherent conservatism of the Illankai Tamil, and his talent for academia which made him the choice of the British Empire to run their civil service? Is it the fact the Illankai Tamil, no matter where he settled, has generally educated his next of kin, gone into business for himself or risen in the ranks

within his chosen profession? His children rarely create scandal, his grandchildren bring him joy.

What then in our culture and tradition and heritage which we can help to foster, which we are gathering here to discuss the manner in which we can defend and preserve it? What can our grandchildren show to their friends, and say "this is part of my culture, and is part of what I am?"

Is it their clothes? For every wedding or major cultural event, our families go to Tamil Nadu to spend our dollars. There we find the latest versions, and contemptuously look at certain colours/designs as "too North Indian/Mumbai" etc. Our daughters often buy their saris online, most likely produced in some Bihari sweatshop.

Where is the sari our daughter or granddaughter can wear and say is truly part of her culture? Surely we are able, at least collectively, to nurture a small textile industry in the North and East of the country which, rather than sewing t-shirts for export (which factories are predominantly reserved for the South anyway), can design and sell saris and the like, which are designed in the North and East, with their own unique flair and skill.

At the schools from a secondary level, it is not so expensive to sponsor a competition for sari and textile designs for 1st, 2nd and 3rd place, and have same produced. If publicised in the right way, a textile and artistic design school could be sponsored for promising students, and the right marketing (hardly an issue with the number of Tamils abroad in the IT field), these textile artists in Ilankai could sell their uniquely "Ilankai-Tamil" designs to their cash-rich and fashionable brethren overseas.

Many of us have visited Italy. We are all struck by its architectural and artistic wonders. The city of Florence was where the greatest art of the renaissance was produced, and the artists were given a blank cheque by their patrons, usually rich banking families such as the Medicis, to produce magnificent works of art.

Renaissance artists, once in possession of a patron, did not have to worry about feeding themselves, selling vegetables at the Jaffna market, or working on building sites, simply to keep a roof over their heads and food in their children's bellies. Furthermore, our Tamil artists do not need to be paid millions of dollars to produce uniquely Tamil artwork.

There are plenty of talented Tamil artists (young and old) within Sri Lanka, who for financial reasons, are forced to abandon their interests for the sake of their families. Again, it is not expensive to promote a competition among school-aged students and the public calling for submissions of art (any category – religious, modern, political, historical, and in any medium – brass, paint, ceramic, gold, silver). The prize-money need not be great by Western standards, but can be enough to tempt aspiring artists away from labouring on a building site for a few days.

Similarly, a school for sculpture, jewellery design etcetera could be produced, at which the most promising artists could work, as their sole employment. The business-minded amongst us can surely see the potential to market these items overseas as authentic Illankai Tamil art works.

Let our children and grandchildren decorate their homes with these, and tell their visitors that it was produced by their culture.

Tamil writers cannot be limited to people living overseas, who write of their fond memories of childhood. Young Tamil people are living their childhoods now, and have a unique story to tell. Many of them are capable of writing prose with imagination and to a high standard. Promote a competition in the schools and universities. A first prize of 1-2 lakh rupees should produce something of a marketable standard, and inspire more Tamil people to produce literature.

History has taught us that literature makes the culture and identity of a people more than guns ever have. Look at the Mahabaratha of India, The Iliad of the Greeks and the Aenied of the Romans.

The fact vast amounts of our historical and artistic heritage have been destroyed by three decades of fighting, looting and systemic degradation does not mean that Illankai Tamils no longer have an artistic tradition. It is there, and must be brought to the surface. It is from this that our grandchildren will remember and carry forward their heritage.

Our children live in a vastly different world to which we grew up in, and the gap will be even more vast by the time it is the turn of our grandchildren. Either we deliver a separate state, bursting to the seams with our culture, decorated by our artisans, self-sufficient, or we deliver a strong base which our children are proud of, and can carry with them, and remind themselves and others of their heritage, wherever they are.

Photos / Design / Print
www.aimstv.net

What is the scope of employment for Tamil youth of tomorrow, in the UK, Europe and back home in Sri Lanka? With that prompting, this article highlights some of the key concepts that the professionals engaged in the field of learning and development of youth, have been emphasising of late.

Digital Technology and its impact on the future learning and employment is emphasised enough in the last three decades – ever since the digital revolution that took the world by its power to awe and scintillate. The application of new digitalised technology continues to accumulate pace to be the dominant feature of self-development and employment.

To be a step ahead of such technology in order to survive its marauding pace, our youth should be aware of its rapid progress and nuances as well as the emerging new vision on the horizon; and adapt accordingly to its rapid dynamism and revolution.

Failing to adapt to the changes within the field of digital technology which is highly specialised, introduced at short time span, rolled out rapidly and discarded rapidly too once the return on the initial investment is made.

It is in this fast-paced progress and desolation of digital technology that the knowledge and men who articulate them become obsolete rather quickly, at times within five years; and so become an unwanted labour stock.

Some of us from the first generation of Tamil professionals became obsolete so very quickly, especially in the IT and new technology fields; because of our inability to adapt and for rejecting the inevitability of “continuous learning”. Many of us became unemployable in the UK’s labour market, ending up in super markets and gas stations,

compromising our earning capacities and finding living a burden rather than an enjoyable challenge.

Hence, our youth must learn from their parents to avoid certain pit falls the labour market has adopted of late and taught the parents of theirs in the last three decades. That is, be constantly adaptive, be-willing to learn all the time and especially keep pace with the digitalization in the field of their chosen careers.

One lesson our second generation youth must never forget which their parents learnt at very personal and financial costs and took some time to adapt within the Western capitalist economies was that it has no social face, worse no human conscience; and more and more it discards and compromises the human values at the altar of “Profit at any cost” notion.

The contemporary business environment is dominated by remote call centres that lack human face to listen to personal grievances of customers and employees; and the Uber revolution where the employer is finely tweaked software; while the drivers who work for Uber provided with no health insurance, holiday pay or annual leave. These are just the beginning features of largely unregulated labour market that is to dominate the future of Western Democracies; where the labour will be hired and fired at will to the greater greed of employers.

In this environment, the holy grail of trade unionism, as we know it for the last two centuries, will gradually lose or be forced to compromise on, some of its core values, like: (i) ensuring job security for its members, (ii) collective bargaining on pay, benefits and conditions at work, and (iii) the right to take industrial action in the interest of its members.

These slowly evolving features will largely determine the professional work of the future. Hence, our children should be aware of these changes and prepare themselves to work with them and within them in order to survive and thrive.

@Jason

SDRO – திருகோணமலை

திட்ட முன்மொழிவு : ஆயத்தீர்தார

தலைவர், சமூக அபிவிருத்தி ஆய்வு நிறுவனம், திருகோணமலை, இலங்கை.

திட்டத்தின் பெயர்

யுத்தகால விதவைகளால் தலைமை தாங்கப்படும் குடும்பங்களின் (Families headed by war widows) வருமான உருவாக்கத்திற்கு உதவுதல்.

திட்டத்தின் பின்னணி

இத்திட்டமானது முற்றிலும் பெண் தலைமைத்துவ (விதவைகள்) குடும்பங்களை கருத்தில் கொண்டு வடிவமைக்கப்பட்டிருக்கிறது. கிராமப்புற விதவைகள் சமூக மற்றும் பொருளாதார நிலையில் எதிர்கொள்ளும் பிரச்சினைகள் தனித்துவமானவை. அடிப்படையில் தமிழ் சமூகம் விதவைகளின் மறுமணம் மற்றும் அவர்களது பொதுவாழ்வு தொடர்பில் இறுக்கமான சமூக நடைமுறைகளை கொண்டிருப்பதால், கணவனை இழந்தவர்கள் சமூகத்தின் ஒரு அங்கமாக இருக்கின்ற போதிலும் கூட, அவர்கள் சமுதாயத்தில் அனாதரவு மனோநிலையிலேயே வாழ நிர்பந்திக்கப்படுகின்றனர். இந்த பின்புலத்தில் விதவைகளின் பொருளாதார, சமூக முன்னேற்றம் தொடர்பில் விசேட கவனம் செலுத்த வேண்டியது அவசியமாகிறது. கிடைக்கும் தரவுகளின் அடிப்படையில், திருகோணமலை மாவட்டத்தில் 14716 விதவைகள் இருக்கின்றனர். யுத்தம் நிறைவுற்றதைத் தொடர்ந்து பெருமளவான கொடை வழங்கும் நிறுவனங்கள் திருகோணமலையிலிருந்து வெளியேறின. இதன் பின்னர், வடக்கு மாகாண நிலைமைகளே பெரிதும் கவனத்தில் கொள்ளப்பட்டது. இந்த பின்புலத்தில் உள்ளூர் நிறுவனங்களால், திருகோணமலையில் நலிவுற்ற விதவைகளுக்காக பிரத்தியேக திட்டங்கள் எதனையும் மேற்கொள்ள முடியவில்லை. இதன் காரணமாக விதவைகளின் பிரச்சினைகள் சமுதாயகத்தினாலும், தொண்டு நிறுவனங்களாலும் கைவிடப்பட்டது.

அந்த அடிப்படையிலேயே இத்திட்டமானது, விதவைகளது பிரச்சினைகள் தொடர்பில் பிரத்தியேக கவனம் செலுத்துகின்றது. இத்திட்டம் விதவைகள் என்று குறிப்பிடுவது, கிராமப்புறங்களில் வாழும் நலிவுற்ற குடும்ப பின்னணியை கொண்டவர்களை மட்டுமே. ஏனெனில் அவர்கள் பொருளாதார வாழ்வில் மேம்பட வேண்டியது அத்தியாவசியமானது. உதாரணமாக ஒரு விதவை மத்தியதர வர்க்கத்தை சேர்ந்தவராக இருப்பின், அவர் தனது வாழ்வை மீண்டும் கட்டியெழுப்புவதில் அதிக சவால்களுக்கு முகம்கொடுப்பதில்லை. தமிழ் மத்தியதரவர்க்க விதவைகளை மறுமணம் செய்வதிலும் ஒப்பீட்டளவில் தடைகள் இல்லை. ஆனால் நலிவுற்ற கிராமப்புற குடும்ப பின்னணியை கொண்ட விதவைகளின் வாழ்வே நிச்சயமற்ற ஒன்றாக இருக்கிறது. எனவே

அவ்வாறான நலிவுற்ற விதவைகளின் பொருளாதார வாழ்வு மேம்படுவதன் மூலம் மட்டுமே, அவர்களால் சமூதாயத்தில் மீண்டெழு முடியும். இத்திட்டத்தின் கீழ், தெரிவுசெய்யப்பட்ட கணவனையிழந்த 50 (இளம்) விதவைகளின் வியாபார முயற்சிகளுக்கு உதவி வழங்குவது தொடர்பில் பரிசீலிக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொருவருக்கும் ரூபா 65000 பெறுமதியான உதவிகள் வழங்கப்படும். இதன் போது அவர்களுக்கு நிரந்தர வருமானத்தை தரக் கூடியதும், அவர்களால் இலகுவாக சந்தைப்படுத்தக் கூடியதுமான வியாபாரங்களுக்கே முன்னுரிமையளிக்கப்படும். அந்த வகையில் இத்திட்டமானது, ஆடு வளர்ப்பு, ஊர்க் கோழி வளர்ப்பு, தையல், அரிசி மற்றும் சிறு தானியங்கள் அரைத்தல் (சிறு ஆலை), வீட்டுத் தோட்டம் அத்துடன் சில்லறை வியாபார முயற்சிகள் ஆகிவற்றை கருத்தில் கொள்ளும் அதே வேளை, குறித்த தொகையின் கீழ் மேற்கொள்ளப்படக் கூடிய ஏனைய சிறு தொழிற் முயற்சிகளையும் கருத்தில் கொள்ளுகிறது.

திட்டத்தின் நோக்கம்

யுத்தகால விதவைகளால் தலைமை தாங்கப்படும் குடும்பங்களின் பொருளாதார வாழ்விற்கான அடித்தளத்தை உருவாக்குவதன் ஊடாக, அவர்களது வருமான உயர்விற்கும் மற்றும் சமூதாய மேம்பாட்டிற்கும் வழிவகுத்தல்.

தெரிவு செய்யப்பட்ட நலிவுற்ற, ஆனால் தொழில் மற்றும் வியாபார திறமையுள்ள, கணவனை இழந்த பெண்களின் பொருளாதார வாழ்வை மேம்படுத்துவதையே இத்திட்டம் பிரதான நோக்கமாக கொள்கிறது. ஒரு ஆணுக்கு கல்வியளிப்பதன் மூலம் அவன் மட்டுமே பயன்பெறுகின்றான், ஆனால் ஒரு பெண்ணுக்கு கல்வியளிப்பதன் வாயிலாக, ஒரு சந்ததிக்கே கல்வியூட்டப்படுகின்றது என்னும் எடுகோளின் அடிப்படையிலேயே, பெண்களின் பொருளாதார வாழ்வை மேம்படுத்துவதையும், அதன் மூலமாக அவர்களுக்கு ஒரு வருமான மூலத்தை உருவாக்கிக் கொடுப்பதையும் இத்திட்டம் பிரதான நோக்கமாக கொள்கிறது. இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்பட்ட விதவைகளின் பொருளாதார வாழ்விற்கான அடித்தளமொன்றை உருவாக்குவதன் மூலம், அவர்களது பிள்ளைகள் கல்வியில் மேம்படுவதற்கும் வாய்ப்பு கிட்டுகின்றது. மேலும் அவர்களது சமூக நிலை (social status) உயர்கிறது. இதன் மூலம் தெரிவுசெய்யப்பட்ட பெண்கள் வியாபார முயற்சியில் ஈடுபடும்போது, அவர்களில் தங்கியிருக்கும் ஒட்டுமொத்த குடும்ப உறுப்பினர்களும் நன்மையடைகின்றனர். இறுதியில் அவர்களுக்கொரு செழிப்பான எதிர்காலம் கிடைக்கிறது.

திட்டத்தினால் நன்மை பெறுவோர்

இத்திட்டத்தின் ஊடாக, யுத்தத்தால் கணவனை இழந்த 50 பெண்கள் நேரடியு பயனாளிகளாக இருப்பர். இவ்வாறு தெரிவு செய்யப்படுவோர் அனைவரும், தொழில் துறையில் ஈடுபடுவதற்கான ஆற்றல் மற்றும் அனுபவத்தை கொண்டவர்களாக இருப்பர். மேற்படி பயனாளிகள் அனைவரும், குடும்பமொன்றிற்கு தலைமை தாங்குபவர்கள் என்னும் வகையில், இவர்களது பிள்ளைகள், இவர்களை நம்பியிருக்கும் உறவினர்கள் (உம் - தாய்) ஆகியோர் இத்திட்டத்தின் மூலம் நன்மையடையும் உப பயனாளிகளாக இருப்பர். தேவை அதிகமாகவும் ஆனால் உதவுவதற்கான வாய்ப்புக்கள் குறைவாகவும் இருப்பதால், பயனாளிகள் தெரிவின் போது, அவர்களது தொழில் தேர்ச்சி மற்றும் அவர்களின் பிள்ளைகளது எண்ணிக்கை மேலும், அவர்களில் தங்கியிருப்போரின் எண்ணிக்கை, ஆகியவற்றை கருத்தில்கொண்டே, மேற்படி 50 பெண்களும் தெரிவு செய்யப்படுவர். மேற்படி பயனாளிகளில் 20 பேர் குச்சுவெளி பிரதேச செயலாளர் பிரிவிலிருந்தும் ஏனைய 30 பேர் பட்டினமும் சூழலும் பிரதேச செயலாளர் பிரிவிலிருந்தும் தெரிவுசெய்யப்படுவர்.

திட்ட அமுலாக்கமானது மூன்று கட்டங்களாக இடம்பெறும்.

• முதல் கட்டம் : (ஒரு மாதம்)

இதன் போது மேற்குறிப்பிட்ட இரண்டு பிரதேச செயலாளர் பிரிவிலிருந்தும் 50 பயனாளிகள் தெரிவு செய்யப்படுவர். குறித்த பயனாளிகள் தெரிவின் போதுதான் கிராமிய அபிவிருத்திச் சங்கங்கள் மற்றும் கிராம அலுவலகர் ஆகியோரது ஆலோசனைகள் பெறப்படும். பயனாளிகள் தரும் தவல்களை உறுதிப்படுத்தும் நோக்கிலேயே இவ்வாலோசனைகள் கருத்தில் கொள்ளப்படும்.

• இரண்டாவது கட்டம் : (இரண்டு மாதங்கள்)

தெரிவு செய்யப்பட்ட 50 பயனாளிகளுக்குமான உதவிகள் வழங்கப்படும். இவ்வாறு வழங்கப்படும் உதவிகள் அனைத்தும் பொருள் அடிப்படையிலேயே வழங்கப்படும். வியாபார முயற்சியை மேற்கொள்வதற்கான ஒவ்வொரு நடவடிக்கைகளும் ஒழுங்குமுறையாக மேற்பார்வை செய்யப்படும். உதாரணமாக ஒரு பயனாளி கோழி வளர்ப்பில் ஈடுபடப் போகின்றார் என்றால், முதலில் கோழிக் கூடு செய்தல் இடம்பெறும், அதன் பின்னர் தேவையான ஏனைய ஏற்பாடுகள் செய்யப்படும், இறுதியில் கோழிக் குஞ்சுகள் கொள்வனவு இடம்பெறும். இவ்வாறான ஒழுங்கிலேயே ஒவ்வொரு தொழில் முயற்சிக்கான உதவியும் வழங்கப்படும்.

• **முன்றாவது கட்டம் : (முன்று மாதங்கள்)**

வழங்கப்பட்ட உதவிகளின் அடிப்படையில், பயனாளிகளின் தொழில் முயற்சிகளை தொடர்ச்சியாக மேற்பார்வை செய்தல். அவற்றின் முன்னேற்றத்தை மதிப்பீடு செய்தல். ஆவணப்படுத்தல்.

பராமரிப்பு :

திட்டத்திற்கான பராமரிப்பை நிறுவனம் தொடர்ந்தும் மேற்கொள்ளும். சமூக அபிவிருத்தி ஆய்வு நிறுவனம் திருகோணமலையை தளமாகக் கொண்டு செயற்பட்டுவரும், ஒரு நிறுவனம் என்னும் வகையில், திட்டத்திற்கென வரையறுக்கப்பட்ட காலம் முடிவடைந்த பின்னரும், திட்டத்தின் முன்னேற்றத்தை தொடர்ந்தும் மதிப்பீடு செய்வதுடன், குறித்த பயனாளிகளுக்கு தேவையான வியாபார முன்னேற்ற ஆலோசனைகளையும் வழங்கும். அதே வேளை, பயனாளிகளினால் மேற்கொள்ளப்படும் வியாபார முயற்சிகளை திருகோணமலை வர்த்தக சம்மேளனத்துடன் தொடர்புபடுத்தி, அவர்கள் அனைவருக்கும் ஒரு தொழில் முனைவோர் (Entrepreneur) என்னும் அந்தஸ்த்தும் ஏற்படுத்திக் கொடுக்கப்படும்.

Descriptions	Amount for one beneficiary/month	Number of beneficiaries / Month	Total
Support small entrepreneurship of war widows and women headed families	65000 (Including Transport for delivering)	20 Months	1,200,000.00
Maintains and monitoring	12000.00	6 Months	72,000.00
Total cost for the project			1,272,000.00

மில்டன் கீன்ஸ் முருகன் ஆலயம்

பிரித்தானியாவாழ் முருகன் பக்தகோடிகளுக்கு வணக்கம்.!
கடந்த பல ஆண்டுகளாக பிரித்தானிய திருக்கோவில் ஒன்றியம் வருடாவருடம் இவ்வழிவாவினை சீரும்சிறப்புடனும் ஒழுங்கமைத்து வருகின்றதுஇந்த பக்தி நீரோடையில் . மில்ரன் கீன்)Milton Keynes) முருகன் திருக்கோவிலும் இவ் வருடம் இணைந்து கொள்வதில் பெருமகிழ்ச்சியடைகின்றது.

சைவ சமயத்தின் பெருமை என்பது அதன் தத்துவங்களால் மட்டுமானது அன்றுநாயன்மார்களின் . பிறப்பும் அவர்களின் சமயப் பணிகளும் எங்கள் சைவ சமயத்தின் திடகாத்திரமைக்கு காரணம் எனலாம்.

" குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க " என்ற வாழ்த்துவரிகளில் .. மானிடம் என்ற எல்லை கடந்து எல்லா உயிர்களையும் வாழ்விப்பதற்கான வாழ்த்தாகும். இந்தப் பொதுநோக்கு எங்கள் சைவசமயத்திற்கு இருக்கக்கூடிய அதி உன்னதமான சிறப்பு எனலாம்.

உலகில் இருக்கக் கூடிய சமயங்களில் எல்லா உயிர்களும் இன்புற்று வாழ வாழ்த்துகின்ற தகமைப்பாடு சைவசமயத்திற்கே உண்டென்பது வெளிப்படடை."சைவம்" என்பது "அசைவத்தின்" எதிர்ச்சொல்!!!

தூரியன் அஸ்தமிக்காத பெரிய பிரித்தானியாவின் சாம்ராச்சியத்தில் அதன் தலைநகராம் லண்டன் மாநகரை வடக்கு நோக்கி அண்டியுள்ள புதிய விஸ்தரிப்புக்குள்ளாகிவரும் பிரதேசேசமான " மில்ரன் கீன்ஸ் " மாநகரில் எம்பெருமான் தமிழ்க்கடவுள் திருமுருகன் அவனது அறுபடை வீட்டில் ஒன்றான திருச்செந்தூரில் இருந்து எழுந்தருளி அருள்பாலிக்க கடைக்கண் திறந்துள்ளான்.

" மில்ரன் கீன்ஸ் " முருகன் ஆலய தர்மகர்த்தாக்களின் விடா முயற்சியினால் " மில்ரன் கீன்ஸ் Community Foundation எம்பெருமான் முருகனுக்கென 0.6 ஏக்கர் கொண்ட நிலப்பரப்பினை, அந்த காணி

பெறுமதியின் 75% விலைத்தள்ளுபடியுடன் எமது ஆலய கட்டுமான பணிகளுக்கென தந்துதவியுள்ளனர். இந்த முருகன் ஆலய கட்டுமானப்பணிகளுக்கு எமது நிர்வாகத்திற்கு அண்ணளவாக 750,000 ஸ்டெர்லிங் பவுண்டுகள் 00. தேவைப்படுகின்றன. எம்பெருமான் திருமுருகன் அருளால் இங்கு வாழும் முருகன் அடியார்களிடமும், வர்த்தகர்களிடமும் எம்மால் இயன்றளவு நிதியை (30%) திரட்டியுள்ளோம்மேலும் இந்த கட்டுமானப்பணிகளுக்கான நிதியுதவியை பிரித்தானியா எங்கும் பரவிவாழும் பக்த கோடிகளிடம் இருகரம் கூப்பி வேண்டி நிற்கின்றோம்.

இங்கே தங்கள் பார்வைக்காக இந்த ஆலய கட்டிட நிர்மாண வரை படத்தையும், நம்பிக்கையோடு மிளிரும் கட்டிட முப்பரிமாண வரைபடத்தினையும் தங்கள் பார்வைக்கு இங்கே சமர்ப்பிக்கின்றோம். இந்த செந்தூரான் திருப்பணி வேலைகளுக்கு நிதியுதவி வழங்க விரும்பும் பக்தகோடிகள் கீழ்காணும் நபர்களுடன் தொடர்புகொள்ளவும் .

நன்றி
வணக்கம்.

தொடர்புகளுக்கு :-

1. ஸ்ரீ பரமநாதர் தவராஜா
[07951950843](tel:07951950843)
thavarajah@btopenworld.com
2. வைத்தியக் கலாநிதி
மயில்வாகனம் வீரவாகு
[07729050740](tel:07729050740)
mveeravahu@outlook.com

**BRASS ITEMS
VIDEO
TEXTILES
GIFT ITEMS**

**SGA
Video Ltd**

13 Ealing Road, Wembley, HA0 4AA Tel. 0208 4535564

**PAWN
LOANS**

Tharani Jewellery

മിഥാശ്രയിക്കുന്നവർക്ക്
2 തരത്തിൽ പാൻ ലോൻ
എന്നും മറ്റും നൽകുന്നതിൽ

54 Ealing Rd
Wembley
Middx
HA0 4TQ
Tel: 020 8902 6777
020 8902 7111
Web: www.tharanijewellery.com

Pawnbroking
Cash Lent On Your Gold Jewellery

**KARIKALAN
ACCOUNTANTS**

Professional Reliable service with Affordable Price

REGISTERED ADDRESS: 45B, ALEXANDRIA AVENUE, WAREHOUSES 2 9TL (OPPOSITE TO RIVERMERE LANE STATION). COMPANY REGISTRATION NO: 08228110.

Accountancy & Tax services:

- ✓ Vat Returns
- ✓ Payroll (RTI & Pension)
- ✓ Book Keeping
- ✓ Accounts Preparations
- ✓ Self Assessment Tax Returns
- ✓ Company Tax Returns
- ✓ Business Startups
- ✓ Company Formations
- ✓ Corporation Tax & Advice
- ✓ Selling Your Business

Contact Us:

Phone: 07590606016
07748227748
Land: 0208 888 9935
Email: info@karikalannaccountancy.com
Website: www.karikalanaccountants.com